SANDRA BROWN

DULCE MÂNIE

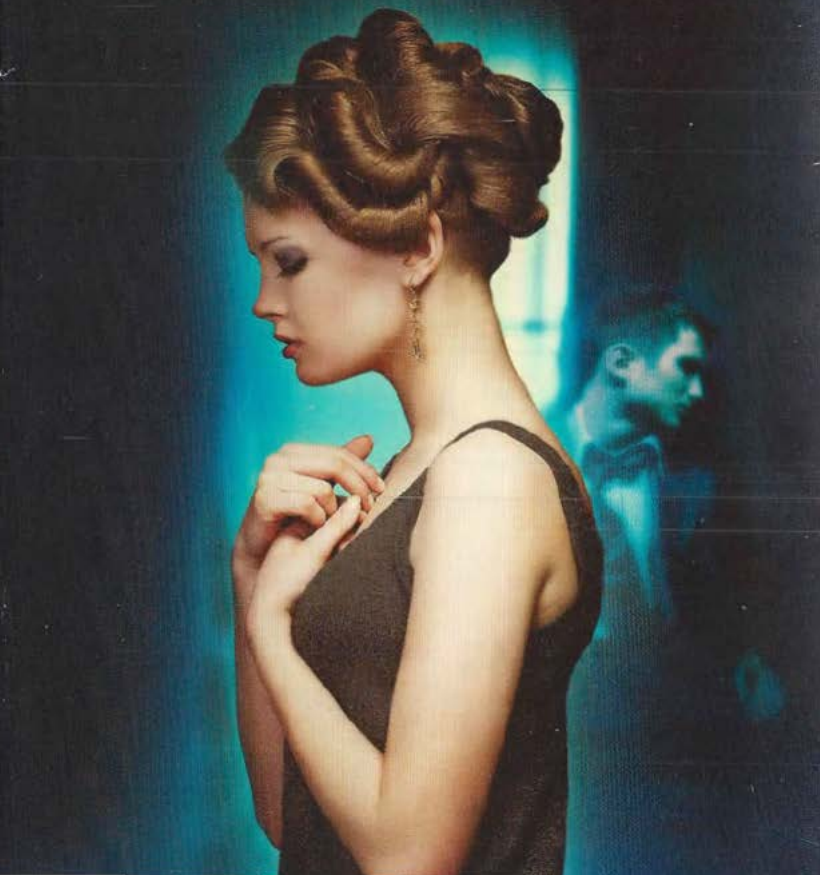

SANDRA BROWN

Dulce mânie

Sweet Anger
Sandra Brown
Copyright © 1985 Sandra Brown
Toate drepturile rezervate

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Dulce mânie
Sandra Brown
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Florenţa Simion, Gabriela Trăşculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, SANDRA
Dulce mânie / Sandra Brown; trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN ISBN 978-606-600-554-8

821.111(73)-31=135.1

SANDRA BROWN

Dulce mânie

Traducere din limba engleză
Raluca Podeanu

Lira

dragă cititorule,

Timp de ani buni, înainte de a începe să scriu și alt fel de ficțiune, m-am dedicat genului romanelor de dragoste. *Dulce mânie* a apărut cu mai bine de zece ani în urmă.

Povestea reflectă realitățile și atitudinile timpului respectiv, dar temele sale sunt eterne și universale. Ca în orice roman de dragoste, intriga e centrată în jurul unor îndrăgostiți năpăstuiți de soartă. Există momente de pasiune, de neliniște și tandrețe – ingrediente ale oricărei povești de dragoste.

Mi-a făcut foarte mare plăcere să scriu romane de dragoste. Ele sunt mai degrabă optimiste și au un farmec unic, ce nu se regăsește în nici o altă formă de ficțiune. Dacă acum te afli pentru prima dată în fața unei povești de acest gen, te invit s-o savurezi.

SANDRA BROWN

capitolul 1

–Avem un incendiu de gradul doi pe Clermont, la sud de Sixth Avenue, localizat probabil în zona 42H pe harta voastră de la Mapsco. Să fiți acolo cât de repede. Vreau niște filmări de calitate.

Scrumul de câțiva centimetri de la capătul țigării lui Pinkie Lewis căzu neobservat pe biroul său ponosit, aglomerat și plin de gunoaie. Stresat, directorul de la știri se întrerupse cât să-i arunce un „Bună, scumpo" tinerei care tocmai măturase cu mâna o prăjiturică MoonPie veche de-o zi, o rolă de bandă adezivă de hârtie și două căni de cafea veche, deja cenușie, pentru a se cocoța pe colțul biroului.

–Când terminați cu incendiul, continuă Pinkie, îndreptându-și din nou atenția spre cei doi bărbați care stăteau pe lângă biroul lui, treceți pe la școala aia primară unde copiii de clasa a treia le scriu rușilor scrisori. Dacă ne mai rămâne timp la ediția de la ora șase, va fi un subiect interesant. A vorbit cineva cu Jack? I-a luat patru ore să filmeze bucățica aia despre captura de droguri.

–Poate se învârte prin zonă, sperând c-o să-l lase și pe el să guste câte ceva, rânji cameramanul, ridicând aparatul pe umăr. Reporterul, care tocmai își îmbrăca jacheta sport, găsi amuzantă sugestia colegului său și râse.

–Îl iau de urechi, mârâi Pinkie. Deci, ce mai așteptați, băieți? continuă, făcând să le dispară rânjetele, căci în glasul lui se simțea o notă specială, care avea darul să provoace schimbări miraculoase într-un om. Nenorocitul ăla de incendiu va fi stins până ajungeți voi acolo. Vreau să văd flăcări, fum, tragedie în desfășurare, țipă el, fluturând expresiv brațele. Acum, tăiați-o!

Reporterul și cameramanul ieșiră în grabă, împiedicându-se. Pinkie aruncă o privire întunecată în urma lor și-și trecu o mână prin păr. Sau prin ceea ce rămăsese din el – mai precis, peste chelia ce i se mărea zi cu zi, cuprinzându-i fruntea cărnoasă. Feței rumene și părului de un blond deschis le datora această poreclă[1].

–Într-o bună zi o să faci atac de cord, remarcă tânăra, în timp ce, cu o expresie de dezgust întipărită pe față, strivea mucurile a trei țigări rămase în scrumieră. Nu fuseseră stinse complet, și rotocoale de fum acru se ridicau din ele în atmosfera deja poluată a redacției de știri a televiziunii.

–Nu. Beau prea mult whisky. Nu se apropie boala de mine.

Pinkie apucă un pahar de plastic și luă o înghițitură, dar se strâmbă simțind gustul cafelei stătute.

–Îți fac cinste cu o cafea, spuse, luând-o de braț pe femeie și conducând-o pe hol, spre un colț în care numeroase automate erau înghesuite pentru a nu sta în calea angajaților.

Pinkie începu să-și pipăie buzunarele în căutare de mărunțiș, dar, ca de obicei, nu găsi nimic.

–Dă-mi voie să-ți fac eu cinste de data asta, îl opri Kari Stewart, zâmbind.

Cafeaua era prea tare și amară, dar măcar era fierbinte. Încrucișându-și picioarele, Kari se sprijini de perete și bău cu atenție din pahar.

Pinkie îi zâmbi cu afecțiune părintească.

–Doamne-Dumnezeule, da' știu că-mi place să te privesc. Am o zi dată naibii! Una dintre camerele video e pe ducă. O să mă coste o avere s-o repar, apoi o să fiu luat în șuturi că am depășit bugetul. Doi dintre reporterii mei serioși, dar lipsiți de farmec, sunt la pat, doborâți de gripă. Râgâi. Trebuie să beau ceva.

[1] În limba engleză, Pinkie înseamnă „rozalia" (n.tr.)

–Ai nevoie de o masă caldă, echilibrată, de mult mai puține țigări, de mult mai puțin whisky...

–Da, mami...

–... și de o femeie de treabă care să aibă grijă de tine.

–A, da? întrebă Pinkie pe un ton sfidător. Era un subiect de conversație frecvent. Te gândești la cineva anume?

–La Bonnie.

–Stafida aia zbârcită! E prea bătrână pentru mine.

Kari râse. Operatoarea panoului de control, care gestiona toate apelurile telefonice adresate postului de televiziune cu o rapiditate și cu o răbdare de-a dreptul uimitoare, ofta de ani buni după scorțosul director de știri.

–N-ai să te schimbi niciodată, Pinkie. Ești fixat într-ale tale, încăpățânat, morocănos și previzibil. De-asta te iubesc, îl împunse ea cu degetul în colacul de grăsime ce-i atârna peste curea.

–Cum a decurs interviul?

–A fost tot atât de mizerabil pe cât se zvonea.

În acea dimineață, Kari îi luase un interviu unui fost actor de televiziune cam bătrâior, care juca în prezent în piese de „teatru serios", desfășurate în cluburi sau în baruri.

–Înțeleg de ce s-au dus de râpă diversele lui seriale. A fost grosolan, nesuferit și disprețuitor. Dar tot eu voi râde la urmă. Am fost la repetiția de aseară. Spectacolul e varză. Nu credeam vreodată că ar putea cineva să distrugă o piesă atât de minunată cum e cea a lui Neil Simon.

Pinkie mototoli paharul gol și-l aruncă aproximativ în direcția coșului de gunoi. Nu-l nimeri, dar el nu băgă de seamă.

–Dă-i peste nas moșului, lovește-l direct în orgoliu! Nu încerca să înfrumusețezi lucrurile. Vreau chestii cu tupeu la știri, chiar și în timpul segmentului tău de divertisment.

Kari îl salută milităreste.

–Am înțeles, șefu'.

Fața de un roșu intens a lui Pinkie se lăți într-un rânjet, în vreme ce-și aprindea o țigară fără filtru.

–Iată încă ceva care mă înnebunește la tine. Nu-mi răspunzi niciodată obraznic, îi spuse el, pornind cu pas săltat spre redacția de știri. Și ai niște picioare grozave, îi mai strigă peste umăr.

Kari acceptă complimentul exact așa cum era, ca pe o tachinare prietenească. Pinkie îi fusese prieten și aliat încă de când se angajase la WBTV, cu cinci ani în urmă. În vreme ce alții se intimidau în fața certărețului director de știri, Kari, aflată la început de practică, dar având mai multă experiență în jurnalismul de televiziune decât îi conferea diploma de absolvire a facultății, îi spusese verde în față că nu credea în amenințările lui, câștigându-și astfel pentru totdeauna respectul lui. Nimeni n-ar fi îndrăznit să îi vorbească așa cum o făcea ea, și de fiecare dată scăpa nepedepsită datorită afecțiunii reciproce dintre ei. Știa că, de fapt, nu era nici pe departe atât de aprig pe cât se prefăcea.

Pinkie o considera un reporter dedicat, conștiincios, plin de inițiativă. Se putea baza pe ea că n-o „va da în bară", după cum se exprima el. În același timp îi plăcea personalitatea ei caldă, feminitatea ei. Bănuise că și telespectatorii aveau să fie la fel de fermecați ca el și se dovedise că avusese dreptate.

Când Kari se căsătorise cu Thomas Wynne, cu doi ani în urmă, Pinkie se temuse că avea s-o piardă. Dar ea îl asigurase că voia să lucreze în continuare.

–Thomas e de acord. Până când vom hotărî să ne întemeiem o familie, mă lasă să fac ceea ce-mi doresc. Iar eu vreau să lucrez în continuare pentru tine.

–S-ar putea să apară un conflict de interese, Kari, remarcase Pinkie. Cum poți realiza reportaje obiective despre ceea ce se întâmplă în consiliul de administrație al orașului dacă soțul tău face și el parte din acest consiliu?

–M-am gândit deja la asta. Oricât de rău mi-ar părea să renunț la un asemenea subiect, cred că așa se cuvine să procedez.

–Și atunci ce ne rămâne de făcut?

–Am o idee pentru un segment de divertisment în cadrul programului de știri.

Sprâncenele albicioase ale șefului se ridicaseră brusc, coborând apoi într-un gest de încruntare meditativă.

–Hai să discutăm.

Pinkie avusese încredere în judecata și în capacitatea ei de a-și transpune cu succes ideea în realitate. Criticile lui Kari Stewart erau un moment de vârf în cadrul fiecărei emisiuni de știri. Era spirituală și incisivă, fără a fi aspră sau rea. Telespectatorii o adorau.

Kari intră în sala de editare și închise ușa după ea. Se aruncă pe scaun și scoase o rolă de bandă video din geanta ei supradimensionată, pe care o folosea atât ca poșetă, cât și ca geantă de lucru. Dându-și la o parte de pe obraz un smoc de păr blond rebel, introduse rola în consola de editare computerizată și începu să urmărească interviul pe care îl făcuse cu o oră înainte.

Luă apoi telefonul și formă un număr de interior.

–Sam, bună! Kari la telefon. Poți să aduci la sala de editare caseta cu filmul pe care l-ai înregistrat aseară, la repetiție, te rog? Mulțumesc.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise în spatele ei, iar ea spuse, fără să se întoarcă:

–Pune-o jos, Sam. Mulțumesc. O s-o folosesc ca material suplimentar. Mă ocup de ea imediat.

Apăsa cu pricepere pe tastatura computerului în vreme ce urmărea pe unul dintre monitoare înregistrarea needitată, iar pe celălalt, versiunea editată pe care o pregătea pe computer. Era atât de prinsă de ceea ce făcea, încât nici nu observă că ușa nu se închisese.

–Kari!

Auzind vocea lui Pinkie și tonul nefamiliar din glasul lui, Kari întoarse capul. Îl văzuse în diverse stări de spirit, mergând de la entuziasm, când reușeau să pună mâna pe o știre înaintea tuturor concurenților, până la melancolia de bețiv provocată de un rating slab, dar nu-l mai văzuse niciodată așa cum arăta acum: dezumflat, fără vlagă, nenorocit și, lucrul cel mai ciudat, palid.

Se ridică pe jumătate.

–Pinkie? Ce e?

El își puse o mână pe umărul ei și o împinse ușor înapoi pe scaun.

–Am primit un raport de accident pe frecvența radio a poliției, acum câteva minute.

–Și? Un val înghețat de groază îi inundă inima. Ce fel de accident?

Pinkie își trecu palma peste cap, apoi peste față, schimonosindu-și trăsăturile.

–O mașină a lovit un pieton. La doar câteva cvartale de aici, chiar în centru. Am trimis un cameraman acolo. Tocmai m-a sunat.

Kari se ridică acum complet, luptându-se cu mâinile care parcă încercau s-o țină pe loc.

–Thomas? I s-a întâmplat ceva lui Thomas?

Nu exista nimeni altcineva în viața ei. Pinkie nu s-ar fi purtat astfel dacă n-ar fi fost vorba despre Thomas.

Dădu să iasă înnebunită pe ușă, dar Pinkie o opri:

–Da, despre Thomas e vorba, Kari.

–E rănit? Ce s-a întâmplat? Ce?

–L-a lovit un camion.

–O, Doamne!

Pinkie își pironi privirea undeva la nivelul pieptului ei, adică până în locul unde ajungea statura lui măruntă.

–Accidentul a fost... fatal. A murit pe loc. Îmi pare rău, scumpo.

Se scurseră câteva secunde înghețate. Kari rămăsese nemișcată, mută. Era înlemnită, nu-i venea să creadă. Apoi, aproape șopti:

–Adică îmi spui că Thomas e mort? Mâinile ei se agățară de pieptul cămășii lui Pinkie, scuturându-l. L-a lovit un camion?! L-a omorât?! țipă ea.

Câțiva dintre angajații televiziunii se înghesuiau acum în pragul cabinei de editare. Femeile plângeau. Bărbații erau vizibil tulburați.

–Kari, Kari, croncăni Pinkie, bătând-o ușor pe spate.

–E o greșeală. Nu poate fi...

–I-am cerut reporterului să-mi confirme de mai multe ori înainte să vin să te anunț.

Ochii ei erau aprinși pe chipul palid. Buzele i se mișcau, fără să poată scoate vreun sunet.

–Haide, spuse Pinkie blând. A fost dus la Denver General. Te duc eu cu mașina.

Frigul a fost primul lucru care o izbi. Nu mai intrase niciodată într-o încăpere atât de rece. Ușile batante se închiseră tăcute în spatele ei și al lui Pinkie când intrară. Se făcu mică, strângându-se lângă el, cuprinsă pe loc de ură împotriva acelui spațiu de o curățenie absolută, clinică.

Luminile fluorescente îi răneau ochii. Intensitatea lor o insulta. N-ar fi trebuit ca încăperea aceea să fie întunecată și liniștită, dând morții oarece demnitate și respect? Dar aici moartea era considerată doar un fenomen fizic. Locul ăsta era atât de steril! Și atât de rece!

Simți impulsul să se întoarcă și să fugă, dar Pinkie o îndemnă să înainteze. Un bărbat în halat alb de laborator își înălță privirea de la birou și se ridică imediat.

–Doamna Wynne?

–Da.

Îi conduse la o masă mare, acoperită cu un cearșaf alb. Sub cearșaf se afla forma încremenită a unui bărbat. Kari

începu să scâncească involuntar şi-şi înfipse pumnul în gură, zdrobindu-şi buzele.

Cum ar fi putut suporta să vadă corpul lui Thomas deformat şi însângerat? Avea să-l facă de râs şi să se facă şi ea de râs? Avea să ţipe? Să leşine? Să se lase cuprinsă de isterie?

Legistul dădu cearşaful la o parte.

La început se gândi că totul era o glumă de prost gust pe care i-o făcea cineva. Sau vreo greşeală cu totul ieşită din comun. Privirea îi zbură spre bărbatul care ţinea cearşaful. Acesta citi întrebarea mută din ochii ei şi înţelese că nu-i venea să creadă.

–A murit în urma impactului, o lămuri el încet. Camionul l-a lovit din spate. Trauma i-a afectat coloana, ajungând până în creier. Are o vânătaie pe spate. În rest...

Şi nu mai adăugă nimic.

Kari îşi coborî privirea spre cadavrul lui Thomas. Arăta pur şi simplu ca şi cum ar fi dormit. Nimic altceva. Faţa îi era relaxată. Părul argintiu, care i se păruse atât de atrăgător când îl întâlnise pentru prima dată, era pieptănat cu grijă. Mâna întinsă pe lângă corp părea doar să se odihnească, pregătită să ridice o rachetă de tenis ori s-o mângâie pe păr.

Trupul lui înalt părea la fel de puternic ca în cursul dimineţii, când îl sărutase la plecare. Mergea cu sfinţenie la sala de fitness, ca să-şi menţină tonusul muscular şi să evite îngrăşarea care vine odată cu înaintarea în vârstă.

–Thomas, Thomas, iubitule! Şoapta ei răsună tare în încăperea cufundată în tăcere. Aproape se aşteptă ca el să deschidă ochii şi s-o privească, să-i rostească numele, să zâmbească. Avea să vadă din nou strălucirea din ochii lui albaştri şi să audă sunetul plin al râsului său.

Crezuse că nu va suporta să-i vadă trupul strivit, însă era chiar mai rău să-l vadă arătând atât de normal. Faptul

că era neatins făcea ca întreaga poveste să pară cu atât mai absurdă și ireală. Parcă nimic nu se întâmplase!

Și totuși lucrurile stăteau chiar așa. Thomas rămânea îngrozitor de nemișcat.

–Unde doriți să-l trimitem?

–Să-l trimiteți? repetă ea pierdută.

–Am să vă sun eu mai târziu, i se adresă Pinkie bărbatului. Doamna Wynne nu a apucat încă să facă pregătirile necesare.

–Înțeleg.

Legistul dădu să acopere la loc cadavrul cu cearșaful.

–Stai! strigă ea. Cuvântul răsună cu un ecou sinistru între pereții acoperiți cu faianță. Nu putea să-l părăsească. Nu în acel loc îngrozitor. Nu în acea cameră foarte, foarte rece. Dacă îl lăsa să zacă acolo, cu chipul acoperit de pânza aceea, totul avea să devină aievea. Încă nu putea face față gândului. Nu putea să accepte că Thomas, soțul ei, era mort.

–Kari, trebuie să pleci.

Pinkie își puse blând mâinile pe umerii ei.

–Thomas!

Ochii i se umpleau de lacrimi ce i se rostogoliră grele pe obraji. Întinse nesigură degetele spre soțul ei. Îi atinse părul, fruntea.

Apoi, cuprinsă de hohote incontrolabile, se prăbuși în brațele lui Pinkie, iar el o ajută să iasă.

Era ceva surprinzător, nemaivăzut, bizar. Ziua accidentului fusese senină. Dintr-un motiv inexplicabil, șoferul camionului de livrări pierduse controlul în curbă. Camionul derapase, sărise peste bordură și îi răpise orașului Denver pe unul dintre cei mai importanți cetățeni ai săi, lăsând-o văduvă pe Kari Stewart Wynne. Soțul ei tocmai se întorcea pe jos, spre tribunal, după o întâlnire pe care o avusese la prânz. Se plimba neștiutor, cuprins de acel fals simț al siguranței, specific oamenilor când venea vorba

despre propria trecere în eternitate. Omul murise chiar în clipa impactului.

Kari se zgâi la sicriul acoperit de flori, întrebându-se cum era posibil ca Thomas, soțul ei plin de viață, să fie închis fără viață în el.

Strânse mâna lui Pinkie. El fusese un adevărat bastion pentru ea în ultimele două zile, ocupându-se de miile de detalii ale înmormântării, în vreme ce ea trăia ca într-o ceață densă. Era bucuroasă de acest pustiu mintal în care se cufundase, pentru că o apăra de contactul cu realitatea. Dacă n-ar fi fost așa, nu ar fi reușit să reziste.

Nu avea părinți care să o ajute în aceste clipe. Mama ei murise când era mică. Tatăl ei, pe care îl adorase și îl admirase, murise chiar înainte ca ea să termine Facultatea de Comunicare.

Iar acum îi fusese răpit și Thomas.

Trecu prin toate ritualurile de înmormântare fără să simtă nimic, în afara unui gol imens în suflet. De-abia pe drumul de întoarcere acasă, în mașina lui Pinkie, însoțită de el și de Bonnie, începu să plângă. Bonnie îi întinse, în tăcere, o cutie de șervețele.

–Vă mai amintiți când ne-am căsătorit? îi întrebă Kari retoric. Oamenii au fost șocați.

În timp ce vorbea, observă că vocea îi era răgușită. Poate că plânsese mai mult decât își amintea.

–Oamenii sunt mereu șocați când un cuplu nu se încadrează în standarde. Erau peste treizeci de ani diferență de vârstă între voi, spuse Pinkie.

–Treizeci și doi de ani, mai exact. Dar nu am simțit niciodată c-ar fi existat o diferență.

–Thomas nu-și arăta vârsta. Cu siguranță nu trăia ca majoritatea bărbaților de șaizeci și ceva de ani.

Kari îi zâmbi lui Bonnie.

–Nu, așa e.

Își aruncă privirea pe fereastră, mirată să vadă atât de multă mișcare. Pentru majoritatea oamenilor, era doar o zi obișnuită de lucru. Viața mergea mai departe.

–Am suferit foarte mult după moartea tatălui meu, continuă ea, pe un ton meditativ. Îmi amintesc că am venit să lucrez la WBTV cu singura intenție de a face din muncă punctul central al vieții mele. Slujba avea să fie singurul meu motiv de-a trăi. Apoi, l-am cunoscut pe Thomas. El mi-a dat din nou un scop în viață. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Eram atât de fericiți, oftă ea. Oare soarta e invidioasă pe fericirea oamenilor?

–Uneori așa îmi vine să cred, răspunse Bonnie cu blândețe. Ești frumoasă și talentată. Thomas Wynne era bogat și plin de succes. Voi doi păreați să aveți o viață perfectă.

–Așa era, confirmă Kari, pe când Pinkie intra cu mașina pe aleea ce ducea la casa în care locuise cu Thomas. Intrați, vă rog!

–Ești sigură? o întrebă Pinkie. Nu vrem să te deranjăm, dar al naibii să fiu dacă nu mi-ar prinde bine un păhărel de ceva.

–Am rezerve din băutura ta favorită, spuse Kari, scoțând din poșetă cheia de la ușa din față. Le dăduse liber în acea zi oamenilor care aveau grijă de casă, pentru a putea participa la înmormântare. Și știuse că, după aceea, nu și-ar fi dorit să-i aibă în preajmă decât pe prietenii ei cei mai apropiați. Nimeni altcineva n-ar bea din poșirca aia care-ți place ție.

Pe Pinkie îl mișcă încercarea ei de a glumi. Știa că se prăbușea pe dinăuntru. Kari îl adorase pe Thomas Wynne. El, personal, nu considerase sănătoasă relația lor, dar nu îndrăznise niciodată să-i spună acest lucru prietenei lui. Ea nu putea suferi nici umbra unei critici la adresa soțului ei.

Casa era rece și întunecată, deși un soare blând își strecura razele prin ferestrele cu stinghii de lemn puse

în cruce. Kari porni termostatul când intră în sufragerie. Își dădu jos haina și pălăria, apoi păru să ezite, neștiind ce să facă mai departe. În cele din urmă, le aruncă pe un fotoliu.

–Aduc eu băuturile, se oferi Pinkie, traversând încăperea pentru a ajunge la barul bogat ornat. Tu ce vrei să bei, Bonnie?

–Whisky simplu.

–Așa da. Kari?

–O... orice.

Se lăsă abătută să cadă într-un fotoliu.

Bonnie Strand se aplecă în față din șezlongul pe care era așezată și o prinse pe Kari de mână. Pinkie fusese nedrept când o făcuse stafidită. Nu era. Nici pe departe. Șuvițele argintii din părul ei castaniu păreau chiar să-i îndulcească trăsăturile. Chipul avea riduri de personalitate, dar acestea îi sporeau expresivitatea, în loc să o reducă. Se ținea bine pentru cei patruzeci și ceva de ani ai ei, deși soțul o părăsise după ce-i făcuse trei băieți, unul după altul. De la vârsta de douăzeci și doi de ani făcuse eforturi uriașe să se întrețină pe ea și pe cei trei băieți. Dar acum copiii crescuseră, terminaseră facultatea și se descurcau bine pe cont propriu. Bonnie era dură, dar bună la suflet. După părerea lui Kari, Bonnie Strand era una dintre cele mai „zdravene" persoane pe care le cunoștea.

–Va trebui să mă mut din casa asta, spuse Kari, rupând tăcerea.

–De ce? întrebă Bonnie, căreia nu-i venea să creadă ce aude.

–Scumpo, zise și Pinkie, apropiindu-se de ele cu două pahare în mâini, nu ai nicidecum dispoziția să iei o astfel de decizie acum.

–Dacă nu mă concentrez, dacă nu mă gândesc, mi-e teamă că o să mi se atrofieze creierul și am să intru în comă.

Era nevoită să se forțeze să trăiască mai departe, nu vedeau și ei asta? Nu, nu avea chef să facă nimic, cu siguranță nu să-și plănuiască viitorul, deși știa că trebuia s-o facă.

–O să mă mut imediat ce termin de împachetat.

–Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă Pinkie, punându-i un pahar în mână.

Era brandy. Sorbi din el și savură elixirul ce-i creă o senzație de arsură, alunecându-i pe gât până în stomac.

–Da. Asta a fost casa primei familii a lui Thomas. I-ați cunoscut azi pe fiul și pe fiica lui. Ar fi putut să nu mă accepte când ne-am căsătorit, dar nu s-a întâmplat asta. Mama lor a făcut din casa asta un cămin. Ei au crescut aici. Nu mi-am dorit niciodată ca ei să simtă că vreau să mă fac stăpână peste ceva ce nu îmi aparținea, explică ea, după care mai luă o gură din băutură. După ce ne-am căsătorit, iar Thomas și-a modificat testamentul, am insistat ca această casă să rămână copiilor lui.

–N-aș zice că a fost o concesie prea mică, remarcă Pinkie. Locuința asta valorează pe puțin un milion.

Proprietatea, amplasată în cartierul Cherry Hills, cea mai luxoasă zonă din Denver, se întindea pe mai bine de trei acri. O alee străjuită de brazi argintii ducea la conacul cu cincisprezece camere, în stil Tudor, ce se mândrea cu o piscină în spate, cu grajduri, precum și cu un teren de tenis cu nocturnă. Terenurile erau la fel de spectaculoase ca și casa.

Kari își deschise larg brațele, afișând un zâmbet luminos, și întrebă:

–Ce-ar putea o fată muncitoare ca mine să facă cu toate astea?

Din expresiile lor neîncrezătoare, își dădea seama că nu erau convinși.

–Nu voi mai primi oaspeți, în felul în care o făceam împreună cu Thomas. Majoritatea prietenilor noștri erau, de fapt, prietenii lui. O să-mi iau lucrurile și o să-mi găsesc

o locuință mai mică. Își coborî privirea spre pahărelul de brandy, uitându-se cum lumina soarelui de după-amiază își iriza culoarea în tonuri somptuoase. În plus, nu vreau să mai locuiesc aici fără...

Un nou val de lacrimi o copleși. Când reuși să se liniștească, i se adresă lui Pinkie:

–Încă mai am un loc de muncă, nu?

–Nu-ți face griji pentru slujbă, mormăi acesta, îndreptându-se spre bar ca să-și umple din nou paharul.

–Când Sally Jenkins s-ar face luntre și punte să prindă un post pe sticlă? Nu, domnule. Mă întorc la lucru peste o săptămână.

–Pentru numele lui Dumnezeu, Kari, exclamă Pinkie, răsucindu-se pe călcâie. Stai liniștită cât ai nevoie. Lasă-ți timp să te vindeci. Uită de Micuța Domnișoară Ambițioasă. Îți ține locul deocamdată, dar când te întorci, postul de la știri te așteaptă. Știi asta. Iar tipa aia, Jenkins, poate să se facă luntre și punte cât o vrea.

–Ce înseamnă asta? întrebă Bonnie brusc, îndreptându-și spatele.

–Cum adică ce înseamnă?

–Felul în care ai zis „luntre".

–Înseamnă că există un termen mult mai sugestiv pentru ceea ce e dispusă să facă pentru a-și asigura un loc pe sticlă.

–De exemplu, să se culce cu cineva care i-ar putea asigura locul ăla?

Bonnie strânse puternic din dinți.

–Da.

–S-a oferit?

Pinkie își înfipsese bine pumnii cărnoși în șolduri când se întoarse cu fața spre ea.

–Da. Și ce-i cu asta?

–Și tu ce-ai făcut? întrebă Bonnie, rece.

–Nimic. Nu mă folosesc de pat pentru negocieri.

Bonnie zâmbi pașnic și se lasă înapoi pe spate în șezlong.

–Pentru ce-l folosești, atunci?

Mârâind ca un câine furios, Pinkie se întoarse din nou spre Kari.

–Știi că locul tău de muncă e în siguranță.

Kari urmărise fascinată schimbul de replici dintre cei doi prieteni ai ei:

–Îți mulțumesc, Pinkie, dar nu vreau să-mi iau liber mai mult decât e normal. Imediat după ce mă mut de aici, voi avea nevoie să mă întorc la muncă. Asta și-ar dori și Thomas, încheie șoptit, plecându-și capul. Degetul desena cercuri nesfârșite pe buza paharului de brandy.

Bonnie îi aruncă o privire grăitoare lui Pinkie și se ridică.

–Noi ne retragem, Kari, dacă ești sigură că nu mai putem face nimic pentru tine.

Kari se ridică și ea.

–Nu. Vă mulțumesc tare mult. Voi fi bine. Trebuie să rămân singură o vreme.

La ușă, Pinkie o prinse de mână.

–Întoarce-te la muncă oricând vrei tu, când ai chef, dar nu fi prea dură cu tine!

–Nu sunt, sincer.

–Asta îmi place la tine. Ai tupeu.

Kari îi zâmbi plină de afecțiune. Chiar și în costumul întunecat și purtând cravată, tot șifonat și neîngrijit arăta.

–Și să nu uiți de picioarele mele grozave, îl tachină blând.

Pinkie o sărută pe obraz, apoi se întoarse jenat. Bonnie aștepta de cealaltă parte a mașinii ca el să-i deschidă ușa.

–Ei, ce mai stai acolo? o întrebă. Intră!

Se strecură la volan, iar lui Bonnie nu-i mai rămase decât să-și deschidă singură ușa. O trânti zdravăn, apoi mașina plecă.

Buzele lui Kari se arcuiră într-un zâmbet, care păli însă imediat ce întoarse spatele ușii, trezindu-se față în față cu vidul uriașei case și cu vidul din viața ei.

Berea era rece și înțepătoare. Nici măcar nu-i simți gustul, așa că puse cutia deoparte.

Era tolănit în fotoliul lui favorit. Se mula după coloana lui de parcă ar fi fost anume conceput pentru el. Rămăsese cu degetele îmbinate ca un cort, pe deasupra căruia privirea nu i se dezlipea de ecranul televizorului. Sunetul era dat pe mut. Știa deja pe de rost tot ce se spunea în reportajul de știri, dar imaginile îi stârneau, în continuare, curiozitatea.

Era, probabil, singurul om din oraș care nu luase parte la acea înmormântare. Prima Biserică Prezbiteriană fusese plină-ochi. O parte dintre cei care veniseră se văzuseră nevoiți să stea în picioare în curtea bisericii. Aproape toți cei prezenți urmaseră cortegiul funerar până la cimitir. Înmormântarea devenise subiect de știri la toate posturile de televiziune din Denver.

Thomas Wynne, antreprenor în imobiliare și consilier pentru bunăstarea comunității, fusese un om foarte respectat. Fusese căsătorit cu o vedetă de televiziune locală, inteligentă și frumoasă. Împreună, reprezentaseră visul american. Dar visul acesta se încheiase.

Iar el, Hunter McKee, era nevoit să-l transforme într-un coșmar pentru văduva lui Wynne.

Îi sună telefonul. Își ridică pe frunte ochelarii cu ramă din carapace de țestoasă și se aplecă să oprească videocasetofonul conectat la televizorul lui.

–McKee, rosti aspru în receptor.

–Hunter, sunt Silas Barnes.

–Bună, Silas! Cum a fost prima săptămână după pensionare?

–Agitată.

Hunter râse.

–Sunt sigur că după ce-ai fost procurorul districtual al Denverului timp de peste douăzeci de ani, o să-ți ia ceva vreme să te obișnuiești cu prea multă pace și liniște.

–Presupun că ai auzit știrile. Fostul procuror districtual sări peste discuțiile de curtoazie, trecând direct la motivul pentru care sunase.

Hunter era genul de om care aprecia economia de vorbe.

–Da, îi răspunse sobru. Mi-ai lăsat o moștenire al naibii de mizerabilă, Silas.

–Îmi pare rău. Era de mult mizerabilă, dar acum...

–Deh, acum...

Hunter oftă din greu, trecându-și, cu un gest de exasperare, mâna prin părul de un roșcat-închis, ca și cum ar fi fost din mahon.

–Păcatele domnului Wynne se vor răsfrânge asupra văduvei sale.

–Pare o tânără femeie de treabă.

–Descrierea asta nu e tocmai sugestivă, Silas.

Bărbatul mai vârstnic râse.

–Încerc doar să te fac să te simți mai bine. Crezi că va coopera?

–Mi-e teamă s-o întreb.

–S-ar putea să nu-ți permiți luxul de-a o întreba. S-ar putea să fii nevoit s-o obligi.

–De asta mă tem și mai mult.

–Ei bine, dacă pot să te-ajut cu ceva...

–Puteai să-ți mai amâni pensionarea cu vreo câteva luni, până se lămurea povestea asta.

–N-am putut din cauza bolii. Urăsc faptul că am fost nevoit să arunc treaba asta pe umerii tăi. Mă tem că, în scurt timp, o să fii îngropat până la gât în belele, Hunter.

–Ei bine, asta e ceva inevitabil, nu-i așa?

–Mă tem că da. Și dacă n-aș fi crezut că poți face față belelor ăstora, nu te-aș fi propus pe tine cu titlu provizoriu pentru funcția asta. Foarte probabil vei primi aprobarea

oficială prin vot, pentru a-ți păstra postul, când se vor organiza alegerile speciale.

–Apreciez votul de încredere. Mulțumesc pentru telefon.

–O zi bună!

Hunter închise telefonul și mai luă o gură de bere. Așteptând să se deruleze caseta din videocasetofon, își puse din nou ochelarii. Porni caseta din nou, deși o urmărise deja de vreo zece ori de când fusese transmisă inițial la știrile de la ora șase, de mai devreme.

Iat-o coborând din limuzină. Îmbrăcată într-o rochie de culoare neagră, părea al naibii de fragilă, ca o păpușă care s-ar fi putut strica. Postura și mersul ei erau sigure și drepte, chiar dacă își ferea capul de mulțime și de camere.

Era, probabil, dificil să fii o celebritate când treceai printr-o tragedie. Din cauza poziției sale, toată lumea o urmărea, martoră la durerea ei. Nu avea parte de nici un moment de intimitate. Cu toate acestea, reușea să-și păstreze perfect demnitatea și ținuta.

Acolo. Camera surprinse un prim-plan cu chipul ei. Chipul acela! Deși era ascunsă parțial de un voal negru drapat în jurul pălăriei, avea o față încântătoare. Cu certitudine, nu era chipul unui dușman. Unghiurile și planurile erau clar definite, acesta fiind și unul dintre motivele pentru care era atât de fotogenică, presupunea el. Nu era prea machiată, dar asta nu-i știrbea cu nimic din farmec, făcând-o doar să pară mai moale, mai tânără și mai vulnerabilă.

Trase o înjurătură în șoaptă. De ce nu arăta dură și călită? De ce nu părea vicleană și trecută prin lume, istovită și șireată, subtilă și înșelătoare? Sarcina lui ar fi fost mai ușoară dacă ea n-ar fi afișat aerul ăla afurisit de eroină tragică, de prințesă năpăstuită dintr-o poveste de frații Grimm.

Linia bărbiei îi era delicată, dar fermă. Nasul era fin croit. Gura îi era moale și... la naiba!... să-i spunem doar

feminină. Nu exista nici un cadru direct cu ochii ei și era mai bine așa. Probabil era mai bine pentru el să nu-i vadă ochii. Nici forma, nici culoarea lor. Părul ei blond era pieptănat cu grijă într-un coc strâns la ceafă.

Acum urma partea care îl emoționa de fiecare dată. Ori de câte ori urmărea caseta, ca un masochist, în momentul în care ea lua acel trandafir alb, inima lui începea să bată nejustificat de repede, iar în gât i se forma un nod suspect. Prin voal, buzele ei sărutau bobocul alb perfect. Apoi îl așeza plină de dragoste pe sicriu. Degetele, mici și delicate ca ale unui copil, păreau să ezite să se desprindă de floare.

Pierzându-și răbdarea, Hunter se întinse spre butonul care închidea videocasetofonul și îl apăsă brusc. Destul. Nu avea să mai urmărească acea casetă. Își aruncă ochelarii pe măsuță și se îndreptă spre bucătărie, ca să-și mai ia o bere.

Își făcea griji din nimic. Poate că nici nu va fi nevoie vreodată s-o interogheze pe doamna Thomas Wynne. Dar dacă se ajungea la asta, avea s-o facă și se va pregăti temeinic pentru întâlnire. Avea o sarcină de îndeplinit, și nimic, absolut nimic nu avea să-l împiedice s-o îndeplinească pe cât de bine putea.

Era procurorul districtual al orașului și al districtului Denver până se puteau organiza alegerile speciale pentru a-l înlocui pe Silas Barnes. Iar dacă voia să obțină postul pentru totdeauna trebuia să se remarce, fiindcă avea să fie urmărit îndeaproape de contribuabili. Pe lângă ambiția lui personală, trebuia să se facă întotdeauna dreptate. Nu-i așa? Așa era.

Atunci de ce se simțea ca naiba? De ce nu era însuflețit de zelul războinicului legii, pornit în căutarea adevărului? Unde era nerăbdarea de a sfâșia secretele și de a scoate la lumină viața soților Wynne? De ce simțea, în schimb, un impuls feroce de-a o proteja pe Kari Stewart Wynne de toată lumea? Chiar și de el însuși?

Se duse la fereastra apartamentului și ridică jaluzelele. Își aruncă privirea în depărtare, spre orizontul nocturn al orașului Denver. Ce făcea ea în noaptea aceea? Oare mai purta rochia neagră? Părul îi era tot prins în acel coc strâns? Avea pe cineva cu ea în noaptea aceea? Să o consoleze, s-o țină în brațe?

Se simțea otrăvit de un sentiment la fel de amar ca berea. Era gelozie.

Prima zi după întoarcere avea să fie cea mai grea. O știa prea bine, așa că n-avea decât să strângă din dinți, să intre pe ușă și să termine odată. Numai de n-ar privi-o cu milă. Numai de n-ar privi-o deloc. Putea suporta camerele video și cele din studio. Erau niște ochi impersonali. Dar nu suporta să fie privită pe furiș de ochii oamenilor.

Bonnie îi făcu semn din cabina ei, fluturându-și degetele într-un semn de încurajare. Kari străbătu holurile, îndreptându-se spre partea din spate a clădirii, lăsându-se pătrunsă și alinată de aerul familiar al locului.

Nimic nu se schimbase în redacția de știri, cu excepția personalului. Monitoarele montate aproape de tavan, pentru a putea fi urmărite cu ușurință din orice punct al încăperii, prezentau o varietate de programe de televiziune. Cele trei televiziuni naționale importante nu lipseau. În acel moment, una dintre ele prezenta un cuplu strâns îmbrățișat, dintr-o telenovelă, o alta, un câștigător al unei emisiuni-concurs, iar cealaltă, o gospodină plângându-se de petele rămase pe rufe. Două televiziuni locale private transmiteau sitcomuri vechi de treizeci de ani. Alt monitor afișa raportul de la bursă, iar un altul urmărea interiorul propriului lor studio, gol și întunecat în acel moment.

O perdea de fum de țigară plutea peste șirurile de birouri. Într-un colț se desfășura un concurs de aruncat ghemotoace de hârtie la coș. Participanții erau câțiva editori video care n-aveau nimic de făcut, în așteptarea

întoarcerii reporterilor de pe teren, cu scenarii și casete. Producătorul știrilor de la ora șase își înjura de mama focului fosta soție în fața unui ascultător binevoitor. Telefoanele sunau neîncetat. Rețelele agențiilor de presă transmiteau într-un ritm rapid știri din lumea întreagă.

Biroul lui Pinkie era gol. Kari se îndreptă agale spre biroul ei, separat de celelalte prin panouri portabile de circa doi metri înălțime. Masa ei era înecată în corespondență. O sortă, scoțând plicurile despre care știa că reprezintă corespondență profesională și punându-le deoparte pe cele pe care le recunoștea drept scrisori de consolare. Peste o oră, avea deja crampe la mâna dreaptă după nenumăratele mulțumiri scrise drept răspuns la scrisorile de consolare.

Tocmai terminase, când în aer se revărsă vocabularul plin de obscenități al lui Pinkie, pe care oricine l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Kari se ridică în picioare și-l văzu chiar când dădea colțul biroului său, strigând insulte la adresa lui Sally Jenkins și a directorului de studio, care veneau în urma lui. Din țigara arsă îi mai rămăsese doar un muc, dar el nici măcar nu observase, plimbând-o dintr-o parte a buzelor în cealaltă. Părul îi era ridicat și destul de zbârlit.

Apoi o observă pe Kari. Tirada lui încetă și-i împinse pe ceilalți la o parte, năpustindu-se spre ea.

–Slavă Domnului că te-ai întors! Îmi pierd mințile. O îmbrățișă, apoi se întoarse spre ceilalți, răcnind. Ei bine, voi n-aveți nimic de făcut? Treceți la treabă!

Sally Jenkins puse o mână consolatoare pe brațul lui Kari, în timp ce trecea pe lângă ea cu mișcări legănate.

–Te-ai întors atât de repede?

Pe chipul roșcatei ochii erau mari și inocenți, dar Kari știa că era doar prefăcătorie. Un cameraman de film îi împărtășise amănunte mai teribile decât ar fi vrut să audă despre întâlnirea lui cu Sally. Pieptul ei avea dimensiunile ridicole ale unei păpuși Barbie. Îi fusese

dăruit nu de Dumnezeu, ci de unul dintre chirurgii plasticieni din oraș. Și își scosese pârleala cu sânii ăia. Kari nu o putea suferi fiindcă se folosea de fizicul ei pentru a avansa într-o industrie ce-ți impunea să muncești din greu.

–Ești atât de curajoasă, ciripi duios Sally, înainte de-a se strecura afară din redacția de știri.

–Proasta naibii, bombăni Pinkie aprinzându-și o nouă țigară. A dat-o în bară la partea de introducere aseară, iar cameramanul a început s-o înregistreze prea repede. Nu a reușit să-și acopere gafa și...

–Am văzut, îl întrerupse Kari.

–Atunci ai văzut ce dezastru a fost. Doamne, mă bucur că te-ai întors. Încă o zi cu ea și... Are o pereche de țâțe grozave, trebuie să recunosc. Dar cred că tot acolo își ține și neuronii, fiindcă sigur nu are nimic în cap.

Kari râse și brusc se simți mai bine. Pinkie o privi atent.

–Nu arăți prea grozav, dar se putea și mai rău.

–Mulțumesc, cred.

–Te-ai mutat?

–Într-un apartament dintr-un complex rezidențial de lângă lacul de acumulare. E mic, dar nou-nouț și complet utilat. Acces la piscină și la terenul de tenis. Pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

–S-ar spune că intenționezi să hibernezi.

–Cum aș putea să hibernez, când sunt urmărită de mii de oameni în fiecare noapte?

Pinkie nu se lăsă convins. Își îndesă arătătorul scurt sub nasul ei.

–N-am să te las s-o faci, așa că nici să nu încerci. Thomas a murit, dar tu nu, și n-am să stau cu mâinile în sân și să te las să te prefaci c-ai fi cu mâinile pe piept. Și cu asta, am terminat cu predica, adăugă el, înfigându-și țigara între buze și pocnind din palme. Vino-ți în fire și pregătește o intervenție de calitate pentru ediția din seara asta, că dacă nu, te înlocuiesc definitiv cu Creieraș în Țâțe.

Kari se întoarse la biroul ei. Da, fusese o decizie bună să se cufunde iar în muncă. De asta avea nevoie, de grosolăniile lui Pinkie, de termenele limită ce trebuiau întotdeauna respectate, de zarvă și de agitație.

Și-ar fi dorit doar să le poată lua acasă cu ea, pentru a nu fi nevoită să-și petreacă nopțile singură.

capitolul doi

Păși pe trotuar, lăsându-se scăldată în lumina și căldura soarelui. Genele îi erau încărcate de lacrimi, dar erau lacrimi purificatoare, de fericire. Traficul pietonal aglomerat de la orele amiezii trecea în sens opus pe lângă ea. Kari nu-l băgă în seamă. Râdea în delir, ca o smintită, înconjurându-și trupul cu brațele.

Era însărcinată.

În ultimele două luni, de la moartea lui Thomas încoace, se prefăcuse doar că trăiește. Făcuse toate gesturile firești, dar fără a pune suflet în ele. Începuse fiecare zi într-o atitudine letargică. Când apăruseră problemele fizice, le atribuise epuizării, care o distrusese. Dar starea ei proastă nu trecuse neobservată și, la insistențele lui Pinkie, consultase un doctor. Cu doar câteva minute în urmă, acesta o informase că boala ei era una de care trebuia să se bucure.

–Estimez că ești cam în a zecea săptămână de sarcină.

Chipul ei era inundat de bucurie, dar cel al doctorului era încruntat.

–Ești epuizată și din punct de vedere emoțional, și din punct de vedere fizic. Ești mult prea slabă. Mănâncă. Bea milk-shake-uri. Îngrașă-te câteva kilograme până la următorul consult. Ești anemică, așa că o să-ți prescriu un supliment de fier. Odihnește-te cât de mult poți!

Ascultase instrucțiunile doctorului ca un pelerin ajuns în fața unui oracol. El o privise cu bunătate.

–Date fiind circumstanțele, sper că vestea că ești însărcinată nu e un motiv de suferință.

–Motiv de suferință? Câtuși de puțin, doctore. Sunt cât se poate de fericită.

Medicul zâmbise ușurat și își continuase lista de recomandări și interdicții.

Acum, stând în fața ușii cabinetului, era străbătută în continuare de euforie ca de un fluviu de cristal. Purta în ea copilul lui Thomas! O parte vie din el se dezvolta în trupul ei.

Porni cu pas săltat spre parcarea unde își lăsase mașina și se îndreptă spre postul de televiziune. Pinkie ridică privirea, întrerupându-și lectura atentă a ziarului de dimineață, când Kari se postă în fața biroului său.

–Ei bine? întrebă încruntat.

Kari ezită. Era cazul să-i spună acum? Sau era un secret prea prețios pentru a-l împărtăși deja? Nu era mai bine să-l savureze ea o vreme? În plus, era posibil ca Pinkie să nu reacționeze prea bine la această știre. Care era politica managementului televiziunii în privința sarcinilor? Mai ales că ea era una dintre personalitățile care apăreau pe sticlă.

–Doctorul mi-a prescris un tonic, spuse Kari, cu bucuria jucându-i în ochi.

–Gin și apă tonică. Bravo! Așa mă gândisem și eu. Cred că lămâia verde e sănătoasă.

–Nu gin și apă tonică, idiotule, râse ea. Vitamine, și fier, și altele. O să fiu bine. Minunat de bine, de fapt. Ești liber? Să mergem să luăm prânzul.

–Am trimis pe cineva să-mi ia un hamburger.

Kari îl prinse de braț și-l ridică de pe scaun.

–De la spelunca aia soioasă de peste drum? O să te intoxici cu otrăvurile lor. Eu sunt la dietă și trebuie să mănânc sănătos, iar tu trebuie să mă ajuți. Hai să mergem undeva unde se servesc salate și legume. Chestii de genul ăsta.

Pinkie se strâmbă dezgustat, dar nu avea de gând să-i refuze invitația. Pentru prima dată de când rămăsese văduvă, Kari se purta firesc, și el voia s-o facă să-și păstreze buna dispoziție.

–Tocmai am primit un telefon interesant.

Trecuseră trei săptămâni de când aflase că era însărcinată. Își tunsese puțin părul. Tenul îi strălucea, grație tratamentelor cosmetice pe care reîncepuse să și le ofere o dată pe săptămână. Obrajii i se împliniseră și își pierduseră tonul cenușiu. În ochi îi strălucea o luminiță. Fiindcă avea un scop, viața ei era bună din nou.

Pinkie nu știa ce anume o ajutase să-și regăsească tinerețea, dar se bucura mult. Rolul de mort viu pe care și-l asumase imediat după moartea lui Thomas îi băgase zdravăn frica în oase. Kari se retrăsese într-o lume doar a ei, o lume a suferinței, iar Pinkie trăise cu teama că nu avea să se mai întoarcă vreodată de acolo. Slavă Domnului că își revenise!

–Cine te-a sunat? Sau o să mă pui să încerc să ghicesc? întrebă șeful posac, coborându-și picioarele de pe birou. Nu mai era atât de atent la felul în care se comporta față de ea. Reveniseră la vechea lor relație confortabilă și la permanentele lor discuții în contradictoriu.

Pretinsa lui enervare n-o făcu să-și piardă cumpătul nici măcar pentru o clipă.

–Hunter McKee, actual procuror districtual.

Pinkie lucrase la biroul central al unui ziar metropolitan înainte de a intra în jurnalismul de televiziune. Se învârtise prin acel mediu timp de peste cincisprezece ani. Prea puține lucruri îl șocau. Se lăuda că, în cariera lui, le văzuse și le auzise pe toate, de la asasinări ale unor șefi de stat la nașteri de cvintupleți în taxiuri. Nimic nu-l mai mira. Dar acum aproape că se arătă surprins. Zvonurile pe care le prinsese din centru susțineau că McKee nu era un papă-lapte, ci un om de care erai obligat să ții cont.

–A, da? Ce voia? Să discute cea mai recentă critică de film a ta?

Sprâncenele ei fine se strânseră într-o încruntare nedumerită.

–Tocmai asta e. N-a menționat. M-a întrebat doar dacă pot trece mâine pe la biroul lui.

–Din ce în ce mai ciudat. Poate își închipuie că te ocupi în continuare de evenimentele legate de consiliul orașului. S-ar putea să aibă vreun material pentru tine.

Kari clătină din cap.

–Nu cred. Nu am dedus asta din tonul lui. El nu locuia în Denver când mă ocupam de consiliu. Sunt convinsă că, dacă mă cunoaște de la televiziune, în general, mă știe ca reporter pe segmentul de divertisment.

–Nu l-ai întâlnit niciodată? Mi se pare că în cercurile în care vă învârteați tu și Thomas era probabil să-l fi cunoscut.

Ea nu-și amintea să-l fi întâlnit vreodată pe Hunter McKee.

–Nu. Nu din câte țin minte. Ce știi despre el?

–Doar ceea ce-am citit și ce-am auzit. E unul dintre cei mai buni. Un tip de o inteligență ascuțită. Ambițios. Viclean. Capabil. Bătrânul Silas Barnes avea numai cuvinte de laudă la adresa lui, și nu era un om ușor de mulțumit. A fost întotdeauna avocat al acuzării, niciodată al apărării. Vrea să devină procurorul districtului Denver și, probabil, va câștiga alegerile când se va ajunge la asta.

–Ce știi despre viața lui personală? Instinctele ei de reporter se agitau. Există o doamnă McKee?

–Nu, din câte știu eu. Cred că e genul de tip care se dedică exclusiv muncii. Poate de asta nu ai dat niciodată peste el la vreo serată. Pinkie își strivi țigara. La ce oră te întâlnești cu el?

–La zece, mâine-dimineață.

–Să-mi dai raportul după aceea.

Ea zâmbi și se întoarse, pornind înapoi spre biroul ei.

–Ei bine, să nu te aștepți la mare lucru. Nu poate fi nimic important.

Cu sacou sau fără? Dacă se prezenta fără sacou, poate ar fi făcut-o să se simtă mai relaxată și mai în largul ei. Prima impresie pe care și-ar fi format-o despre el ar fi fost de prieten de încredere. Dar o ținută neoficială ar fi putut și s-o ofenseze.

La naiba! Ce mai conta? Oricum avea să se simtă ofensată. Așa că își va lua sacoul de la costumul de trei piese și va adopta o ținută oficială.

După ce-și puse sacoul, se așeză la birou și se apucă să frunzărească dosarul aflat pe suprafața lustruită a acestuia. Aruncând o privire peste câteva dintre documentele din dosar, înjură din nou și murmură un epitaf obscen la adresa lui Thomas Wynne. Ce naiba fusese în capul nenorocitului ăluia? Avusese totul – admirație publică, bani, statut... pe ea. De ce riscase totul? Sau poate tocmai ăsta fusese farmecul? Emoția riscului. Cu siguranță, banii reprezentau doar un mărunțiș pentru cineva cu averea lui. De ce...

Alarma de la interfon îi întrerupse gândurile.

– A sosit domnișoara Stewart.

– Poftește-o înăuntru!

Îi transpiraseră palmele. Și le șterse de pantaloni, ridicându-se în picioare. El, Hunter McKee, un om despre care se spunea că are nervi de oțel, el, care era coșmarul infractorilor, simțea că tremură ca optzeci și cinci de kilograme de jeleu.

Ce nu era în regulă cu el? Se confruntase cu ucigași violenți, care îl amenințaseră cu ceea ce aveau să-i facă dacă scăpau vreodată din închisoarea în care ajunseseră și datorită lui. Pe el îl lăsaseră rece. Iar peste o clipă avea să se afle față în față cu o femeie delicată, care nu arăta mai amenințătoare decât un fluture fragil, iar stomacul i se strângea nervos. De ce anume îi era teamă?

Kari intră pe ușa înaltă. Lumina soarelui ce se strecura prin ferestre căzu pe părul ei, pe pielea ei, pe rochia albastră și fină ce se înfășura și se mula pe silueta ei perfectă.

Hunter simți un nod dureros în vintre.

Unul dintre mistere se rezolvă pe loc. Ochii ei erau verzi. De un verde palid și înconjurați de o pădure de gene întunecate.

Părul nu îi mai era pieptănat așa cum fusese în ziua înmormântării, ci aranjat așa cum îl purta când apărea pe sticlă. Era o cunună de bucle indisciplinate, lăsate să cadă liber pe umeri. Acea învălmășeală de bucle reunea, probabil, vreo mie de nuanțe de blond, variind de la un alb foarte palid la o nuanță foarte intensă de auriu.

Mintea îi fu năpădită de termenii referitori la gust, ce se foloseau, de regulă, pentru a descrie tenul cuiva. Piersică, frișcă, miere. Nici unul, luat separat, nu oferea o descriere perfectă. Dar o combinație delicioasă între ele era destul de sugestivă. Dacă se adăuga umbra unei nuanțe de caisă ce îi colora obrajii și buzele nu era deloc de mirare că simțea dorința să ia o mușcătură din ea și s-o țină mult timp pe limbă.

I-a fost de ajuns s-o privească o singură dată în carne și oase ca să-și dea seama de ce se temuse. Îi fusese teamă de asta încă de când o văzuse la televizor, la înmormântarea soțului ei. Obiectivitatea lui neclintită tocmai își luase zborul pe fereastră și nu existau șanse să se mai întoarcă.

–Domnule McKee.

Bărbatul înalt și atletic păru să se smulgă dintr-o transă și veni în întâmpinarea ei.

–Vă mulțumesc că ați venit. Preferați să vă spun domnișoara Stewart sau doamna Wynne?

Ea îi întinse mâna.

–Ce-ai zice de Kari?

Mâna ei fu înghițită de apăsarea caldă a mâinii lui. Avea o strângere de mână plăcută, fermă și solidă, dar care nu rănea cealaltă mână. Atingerea se prelungi puțin, în vreme ce privirea lui îi sfredelea ochii. În cele din urmă, își retrase mâna și, ținând-o de cot, o conduse spre fotoliul aflat în fața biroului lui.

–Nu ți-e prea cald?

–Nu.

–Prea frig?

–Nu, spuse ea zâmbind. Mă simt bine.

Era obișnuită cu această amabilitate exagerată. De când murise Thomas, oamenii fuseseră exagerat de delicați în jurul ei, iar asta începuse s-o calce pe nervi. Cameramanii care mergeau pe teren să filmeze reportaje cu ea se obișnuiseră s-o trateze ca pe o mătușă în vârstă, rămasă fată bătrână. Unul dintre ei înjurase cu sete cu doar o săptămână în urmă, apoi se întorsese spre ea jenat și spusese:

–Îmi cer scuze, Kari.

–O, pentru numele lui Dumnezeu, exclamase ea. Încetați să mai fiți atât de amabili cu mine, vă rog. Nu am devenit handicapată mintal sau fizic odată cu moartea lui Thomas!

Se pare că lumea aflase despre această izbucnire. De atunci, toți începuseră să se relaxeze în jurul ei și reveniseră la vechea lor camaraderie.

Acum, politețea excesivă a lui McKee o amuză. Acesta se apropie de jaluzelele din spatele biroului său și le ajustă astfel încât lumina puternică să n-o orbească pe Kari.

–Dorești niște cafea?

–Nu, mulțumesc.

–Apă cu gheață?

–Nu. Mă simt bine, domnule McKee. Sunt doar curioasă. De ce-ți vrut să mă vedeți?

El îi ignoră întrebarea și făcu o observație:

–Arăți mai... făcu un gest jenat. Mai zveltă decât pari la televizor.

Era o observație pe care o auzea frecvent.

–Camerele de televiziune îmi pun vreo șapte kilograme în plus. Sunteți foarte tânăr, veni replica ei, făcându-l să ridice din sprâncene. Adică, pentru poziția pe care

o ocupați, adăugă ea rapid. Mă așteptam la cineva mai în vârstă.

–Cineva mai în stilul lui Silas?

–Da?

–Ești dezamăgită?

–Surprinsă, preciză ea, plecându-și ușor capul într-o parte. De unde ați venit?

–Ultimul meu loc de muncă a fost în St. Louis.

–De ce-ați plecat?

–E important?

Kari avu eleganța să-i răspundă cu un zâmbet autoironic:

–În trecutul meu jurnalistic m-am ocupat de ceea ce se întâmpla în consiliul orașului. Presupun că e firesc pentru mine să-l asediez cu întrebări pe procurorul districtual.

El îi zâmbi vag.

–Atunci ar fi bine să răspund sincer. În St. Louis ocupam o poziție prea joasă pe scara ierarhică. Nu aveam cum să avansez.

Ea dădu din cap pentru a arăta că înțelege.

–Mă întreb cum de nu ne-am întâlnit până acum.

–Ar fi trebuit?

–Veneam frecvent la tribunal. Răposatul meu soț făcea parte din consiliu.

–Da. Știu.

–L-ați cunoscut personal?

–L-am întâlnit de câteva ori.

Hunter trecu apoi în spatele biroului, se așeză în scaunul de piele adânc și își puse niște ochelari care nu-i stârbeau cu nimic din farmec. Kari se gândi că, dacă omul din fața ei se hotăra să rămână în viața publică, atunci avea mari șanse să ajungă departe. Aspectul fizic nu ar fi fost un handicap, în mod cert.

Avea peste un metru optzeci înălțime. Chiar și sub costumul croit impecabil, de culoare gri cărbune, Kari îi remarcă trupul zvelt, cu mușchi supli ce-l făceau să se miște

plin de grație. Părul îi era bine tăiat, dar avea un aer de ciufulire băiețească pe care majoritatea femeilor l-ar fi găsit înduioșător. Era de un castaniu-închis, presărat cu șuvițe roșietice.

Fruntea lată exprima inteligență. Sprâncenele îi erau groase și arcuite deasupra unor ochi nici cenușii, nici verzi, de o culoare ca de mușchi, ca de pădure, situată între cele două nuanțe. Pomeții înalți erau despărțiți de un nas aristocratic. Buzele îi erau fin conturate, cea de jos, mai plină și mai senzuală. Gura îi era largă. Kari își spuse că atunci când zâmbea era teribil de sexy.

El o privi intens preț de câteva clipe, apoi spuse încet:

–Îmi pare rău pentru soțul tău.

–Mulțumesc.

„O chemase doar ca să-i spună asta? se întrebă ea. De ce n-ar fi putut să i-o spună la telefon?"

McKee rosti cuvintele pe care ea le auzise în nenumărate rânduri, în ultimele câteva luni, dar era ceva unic în felul în care i le spuse el, o notă de intensitate. Kari simți că regreta mai mult decât decesul lui Thomas. Și modul pătrunzător în care o privea o făcu să se simtă clar jenată, ca și cum el i-ar fi cântărit reacția la tot ceea ce spunea.

–Te-am văzut la televizor, remarcă McKee cu o nonșalanță aparentă.

De fapt, ea își spuse că era un comentariu calculat. Se îndoia că McKee ar fi spus vreodată ceva fără a se gândi bine înainte.

–Asta e ca și cum ai spune: „Te-am văzut la muncă". Ce părere aveți?

El zâmbi, iar ea se gândi că avusese dreptate. Era frumos și sexy. Îi trecură prin minte vreo zece femei cărora le-ar fi plăcut la nebunie să-l vindece de singurătate.

–De obicei sting televizorul după știrile serioase, continuă el, ferindu-și privirea, și deschise fără noimă sertarul biroului mic, apoi îl închise. În ultima vreme am ținut

să-ți urmăresc reportajele pe subiecte de divertisment. Sunt foarte bune.

–Mulțumesc, spuse ea, dând oficial din cap și oferindu-i un zâmbet larg.

–Știi cum să mânuiești vorbele și întotdeauna arăți... frumoasă.

Ultimul cuvânt fu rostit încet, după o pauză scurtă, aproape imperceptibilă.

Inima lui Kari tresări într-un fel ciudat, cum n-o mai făcuse niciodată. Un sentiment straniu, dar excitant se strecură dincolo de controlul ei, răvășindu-i stomacul și pieptul. O cuprinse o senzație ciudată și de-abia își înfrână impulsul de a-și pune mâna peste burtă. Era posibil să se miște copilul? Nu. Era prea devreme. Atunci ce era? Doar nu reacționa ca o școlăriță la complimentul domnului McKee.

–Te-ai fi putut lipsi de vizita asta trimițându-mi o scrisoare de felicitări, îi spuse zâmbind, nesigur.

–Sunt un admirator al tău și voiam să ți-o spun, strânse el din sprâncene, încruntându-se, dar mă tem că această întâlnire are legătură cu ceva mai serios.

–Mă gândeam eu. Dacă e un subiect de știri, ar trebui să-l sunați pe editorul nostru de reportaje. O să vă trimită...

–Nu, nu e un subiect de presă. Cel puțin nu încă. Va deveni însă unul până în după-amiaza asta.

Kari își încrucișă din nou picioarele și se foi nerăbdătoare în scaun. Când avea să treacă la subiect?

–Ce-ar fi să-mi spuneți despre ce e vorba, domnule McKee?

–Are legătură cu răposatul tău soț, spuse acesta fără ocolișuri.

Replica îi curmă nerăbdarea, care devenise tot mai mare. Clipi surprinsă, urmărindu-l pe Hunter McKee în vreme ce deschidea dosarul de pe birou. Gesturile îi erau metodice, oficiale. Nu mai părea o gazdă plină de grație,

un admirator al ei, ci un funcționar în serviciul public care urma să îndeplinească o sarcină neplăcută.

–Thomas? Ce-i cu el?

McKee inspiră adânc.

–Procuratura desfășoară de câteva luni o anchetă privind dispariția unor sume uriașe de bani. Fondurile au intrat în vistieria consiliului. Nu a existat nimic tangibil care să justifice aceste cheltuieli, deși în registre s-a înregistrat totul, până la ultimul bănuț. Dar asta doar pe hârtie. Fondurile alocate pentru mai multe proiecte nu au devenit niciodată disponibile.

–Nu văd ce...

–Te rog, o opri el calm, ridicând mâinile. Fondurile erau deturnate. Avem acum suficiente dovezi ca să apărem în fața Curții pe motiv de punere sub acuzare. În această după-amiază, doi membri ai consiliului vor fi arestați, sub acuzația de fraudă și delapidare de fonduri orășenești. Voiam să discut cu tine înainte ca totul să fie făcut public.

Kari își umezi buzele cu vârful limbii.

–De ce?

Privirea lui o sfredeli pe-a ei.

–Fiindcă Thomas Wynne e acuzat că ar fi fost implicat în fraudă.

O clipă nesfârșită, Kari rămase perfect nemișcată. La fel și Hunter. Se lăsase o liniște mormântală. Zgomotele făcute de tastele mașinilor de scris și de cele ale telefoanelor care sunau se strecurau de pe coridoare, trecând prin pereți, dar biroul unde se aflau era cufundat în tăcere.

Deodată, cu un gest brusc, Kari se smulse din scaun și porni glonț spre ușă. Hunter ocoli agil biroul și o ajunse din urmă chiar în prag. Degetele lui subțiri și puternice se strânseră în jurul brațului ei.

–Îmi pare rău, Kari...

–Doamnă Wynne, șuieră ea, și vă rog să-mi dați drumul la braț.

–Vreau să-ți explic.

–Nu e nimic de explicat, ripostă ea, cu ochii arzând de mânie. Thomas s-a aflat în slujba acestui oraș mai mulți ani decât s-au scurs de când ați terminat dumneavoastră facultatea. Era un om de afaceri scrupulos și conștiincios, și ofițer în serviciul public. Niciodată nu ar fi... Se opri să inspire adânc, când rămase fără aer. Acuzațiile dumneavoastră sunt greșite și se va dovedi acest lucru. Dați-mi drumul!

Își smulse brațul, dar mâna lui se întinse larg peste ușă. Își ținea brațul drept ca pe un drug, susținut din spate de corpul lui solid. Nu putea să înfrângă o astfel de forță pentru a deschide ușa. Furioasă, ridică spre el o privire întunecată.

–Stai jos, îi comandă el încet. Am câteva întrebări pentru tine. Poți cere prezența unui avocat, dacă dorești.

Ea ridică privirea.

–Nici vorbă! Nu am nimic de ascuns și nici Thomas nu avea.

–Atunci nu te va deranja să răspunzi la câteva întrebări, continuă el, cu viclenie.

Kari se trezi prinsă la înghesuială, singura cale de a ieși nesifonată din această situație fiind să-l înfrunte curajoasă. Se sili să se relaxeze, fără a renunța la atitudinea de ostilitate.

–Ce doriți să știți?

–Vrei să stai jos? Te rog!

McKee revenise la atitudinea amabilă și politicoasă. Își puse palma sub cotul ei, dar ea se smuci. Se întoarse singură pe fotoliu și se așeză rigid pe marginea lui.

El se întoarse la birou și-și consultă documentele.

–Pleca vreodată domnul Wynne la San Francisco.

–Nu-mi amintesc, răspunse ea în răspăr.

McKee își coborî sprâncenele. Îi aruncă o privire din spatele sticlei ochelarilor, iar ea simți pentru prima dată gustul fricii. Omul era serios implicat în problemă.

–Călătorea sau nu? repetă el.

Ea înghiți în sec.

–Da. Uneori.

–Cât de des?

–N-aș ști să spun.

Fu din nou ținta unei priviri suspicioase.

–De ce?

–Cât de des înseamnă des? exclamă ea. Deducând din expresia lui impasibilă că încă nu era mulțumit, adăugă cu un oftat încărcat de suferință: Mergea relativ frecvent la San Francisco.

–Poți să-mi indici date exacte?

–Bineînțeles că nu! Thomas făcea numeroase călătorii de afaceri. Nu le țineam socoteala.

–Obișnuia să călătorească mult?

Kari făcu un gest disperat cu mâinile.

–Cred că s-ar putea spune că da. Pleca din oraș de două sau de trei ori pe lună. Considerați că asta e mult?

El nu-i răspunse la întrebare, ci lansă o alta:

–La San Francisco, New Orleans, New York, Puerto Rico?

–Da, poate, presupun. După cum ziceam, nu îi țineam socoteala.

–Nu știai niciodată unde se afla soțul tău când pleca din oraș?

Ea strânse buzele furioasă, săgetându-l cu privirea.

–Ba da, știam. Mă suna în fiecare seară când era plecat.

I se păru că McKee murmurase ceva vulgar pe sub mustață, dar nu putea fi sigură. Răsfoia printre hârtiile din dosar.

–Ai habar care era venitul anual al soțului tău?

–Nu.

El ridică privirea.

–N-ai habar deloc?

–Știu că nu ne lipsea nimic. Trăiam bine. Dar aveam propriul meu cont bancar.

–Cu bani pe care ți-i dădea el?

–Bani pe care îi câștigam eu, izbucni ea. Ați terminat, domnule McKee?

–Cu tine, da. Voiam doar să știu dacă erai la curent cu mânăriile soțului tău.

Kari își simți obrajii încingându-se și se ridică brusc de pe scaun.

–Nu a făcut mânării!

Hunter se ridică și el și se aplecă peste birou, adresându-i-se direct:

–Am documentele. Am să obțin condamnarea celorlalți doi cu sau fără ajutorul tău. Însă aș aprecia ajutorul tău. Dacă ai reușit să-ți amintești date, nume...

–Du-te dracului, făcu ea, răsucindu-se pe călcâie și pornind furtunos spre ușă.

El porni după ea, reușind de data aceasta să se așeze între ea și ușă pentru a o împiedica să iasă. Kari tremura de furie. Cum îndrăznea individul ăsta să acuze un om ca Thomas Wynne de ceva atât de josnic precum delapidarea fondurilor publice!

–Dă-mi voie să chem un grefier care să noteze depoziția ta, spuse. Dacă e așa cum zici și nu știi nimic, asta va fi tot.

–Nu vreau să iau nicidecum parte la ancheta dumneavoastră mizerabilă, domnule McKee.

–Vrei, nu vrei, fiind văduva lui Wynne, faci deja parte din ea.

–O soție nu poate fi obligată să depună mărturie împotriva soțului ei.

–Nu soțul tău e judecat, ci persoanele alături de care a pus la cale frauda. Spune-mi ce știi și n-am să te mai deranjez niciodată.

–Nu știu nimic.

–Atunci declară acest lucru într-o depoziție. Dar s-ar putea să știi mai multe decât îți dai seama, vreun detaliu

pe care îl consideri neimportant... Dă-mi voie să-ți pun câteva întrebări pertinente.

–Las-o baltă! Eu plec, declară Kari, întinzând vag mâna pe lângă șold, în căutarea clanței.

El o prinse de încheietură și-i smuci mâna, lipind-o strâns de pieptul lui.

–Atunci voi fi nevoit să te citez ca martor. Vei fi obligată se depui mărturie la tribunal.

–Sunt sigură că nu vă veți codi să vă faceți datoria, domnule McKee.

Își trase fără succes încheietura strânsă în mâna lui.

–Nu vreau să ai de suferit!

Până atunci, țipaseră de-a dreptul unul la altul, dar la ultima lui frază, Kari ridică bărbia și îl privi atent. Vorbise cu o sinceritate pe care nu putea s-o ignore, cu un accent cald ce era mult mai pronunțat decât fusese tonul lui ridicat.

Era aplecat deasupra ei, la mică distanță. Își aruncase ochelarii pe birou, iar ochii ce o priveau acum erau întunecați. Chipul îi era hotărât și dur, însă...

Plin de compasiune? Clătină din cap. Nu. Nu plin de compasiune. Așa ceva era imposibil. Cum ar fi putut să-i fie milă de ea și să intenționeze să-l calomnieze pe Thomas? Asta echivala cu a o insulta personal.

Își recăpătă controlul asupra vocii și spuse pe un ton plat:

–Am avut deja de suferit, domnule McKee. Am suferit când am identificat cadavrul soțului meu, după un accident grotesc și stupid. A fost un bărbat minunat, iar acum vreți să... O, Doamne! gemu, simțind înțepătura lacrimilor în spatele pleoapelor. Lăsați-mă doar să plec.

Nu voia să plângă. În fața nimănui. Și, cu siguranță, nu în fața lui. Dar ochii i se umplură de lacrimi de furie și de neliniște. Își întoarse capul pentru a le ascunde.

Hunter simțea că nu mai poate suporta. Știuse că nu avea să fie ușor, dar detesta să joace rolul negativ în toată

povestea asta. De ce trebuia ca tocmai el să-i producă și mai multă durere, când suferise deja atât de mult? Părea atât de neajutorată și de deznădăjduită.

La naiba cu Wynne! De ce murise ticălosul ăla escroc și scăpase de griji, lăsând-o pe ea să suporte consecințele afacerilor lui necurate? Chiar dacă Wynne ar fi fost în viață, Hunter tot nu ar fi putut să-l disprețuiască mai mult decât o făcea acum, coborându-și privirea spre nimbul de păr blond al văduvei acestuia.

Se sperie deodată observând că degetele lui îi strângeau încheietura atât de tare, încât se albiseră. Le relaxă imediat, dar nu-i dădu drumul. Mâna ei, strânsă într-un pumn minuscul, se contractă când simți cum se reduce strânsoarea. El rămase cu ochii ațintiți pe mâna aceea. Își dorea mai mult decât orice să preseze cu buzele interiorul acelei încheieturi și s-o țină acolo până i se liniștea pulsul. Voia să-i deschidă mâna și să-și apese gura peste palma ei.

Aproape fără să-și dea seama, întinse pe nesimțite mâna cealaltă și-și învârti în jurul degetului o buclă blondă rătăcită. Era la fel de mătăsoasă pe cât părea. Simți dorința să zdrobească fiecare buclă în mâna lui, să-și îngroape fața într-o mare de bucle, să simtă mângâierea lor pe buzele lui.

Însă, cu un efort, își coborî mâna fără ca ea să-i fi simțit vreo clipă atingerea. Era sigur că ar fi tresărit de ură. Fiindcă, indiferent cum fusese soțul ei, era evident că îl idolatrizase.

El, Hunter McKee, era bărbatul care avea să-l răstoarne pe acel idol de pe piedestalul lui. Și cum avea să-l privească ea pe urmă? Toată lumea știa ce soartă le era rezervată solilor aducători de vești rele.

–Nu vreau să ai de suferit.

Nu vrusese să repete aceste cuvinte, mai ales cu un regret atât de profund și într-o șoaptă atât de intimă, în timp ce îi mângâia ușor interiorul încheieturii cu degetul mare.

Dar ea îl auzi și ridică bărbia, aruncându-i o privire întunecată, condamnându-l mai intens cu elocvența acelor ochi verzi ai ei decât ar fi putut s-o facă dacă i-ar fi strigat insulte.

–La revedere, domnule McKee, îi spuse rece.

De data aceasta nu mai avu încotro, când ea își trase mâna și îi dădu drumul.

Gura i se întinse într-o linie sumbră când se dădu la o parte, ținându-i ușa. Dându-și părul pe spate și îndreptându-și mândră umerii, Kari trecu pe lângă el cu pas apăsat.

El ieși după ea pe coridor și o urmări plecând.

Nici dacă ar fi creat-o el însuși nu ar fi putut-o face mai perfectă. Avea dimensiuni perfecte. Zveltă, dar feminină. Fundul i se rotunjea blând sub fustă; sânii îi umpleau corsetul rochiei. O, da! Îi observase și sânii și se blestemase în tot acel timp pentru desfrâul de a-i fi observat. În minte i se strecuraseră și gânduri interzise despre forma, culoarea, textura și gustul lor.

Picioarele ei erau lungi și frumos conturate în pantofii cu toc și ciorapii de mătase. Știa sigur că erau de mătase. Dacă făcea un efort de imaginație, putea să le simtă textura în palme și felul în care curba pulpei sale i s-ar fi potrivit în mână.

Și părul ei, chipul ei, și toate acele expresii însuflețite erau exact ceea ce-și dorise dintotdeauna la o femeie. Și părul ei, și ochii, și gura. Doamne! „Nici să nu te gândești la gura ei." Simțea deja ÎN EL dorința pulsând dureros.

După ce Kari ieși din clădire, Hunter închise ușa biroului și se întoarse la biroul său.

–La dracu', oftă, cufundându-se în fotoliu și trecându-și o mână prin păr.

Era văduvă de trei luni. Și chiar dacă ar fi trecut trei ani, avea să-l deteste pentru totdeauna, din cauză că era nevoit să întineze amintirea soțului ei.

Însă cum ar fi putut să-și înăbușească dorința, o dorință mai puternică decât orice altceva simțise vreodată? Nu o stârnise la întâmplare. Nu o alesese dintr-o mulțime, hotărând ca ea să fie ținta dorinței lui. Din cauza situației lor, ar fi fost ultima persoană pe care s-o aleagă de bunăvoie. Nu își dorise să fie atras de ea, se întâmplase pur și simplu. Acum ce naiba ar fi putut să facă în privința asta?

Toată povestea era o nebunie, o sminteală în toată regula, era de-a dreptul un act de sinucidere politică și profesională, dar el, ca un tâmpit, se lăsase atras în ea.

Se îndrăgostise de dușman.

capitolul 3

Când Kari se întoarse la WBTV, redacția zbârnâia. Tocmai se aflase o știre de mare amploare, iar ea știa destul de sigur cam care era. Când trecea pe lângă grupurile de oameni, discuțiile încetau. Devenise ținta unor priviri furișate. Toată lumea știa deja.

Se duse la biroul ei și își continuă munca de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă. „Lasă-i să vorbească", își spuse. Hunter McKee, în încercarea sa de a-și câștiga susținerea publică, avea să se facă de râs în mod magistral. A-l acuza pe Thomas Wynne de delapidare a fondurilor publice era ridicol! Toată lumea avea să râdă de McKee, disprețuindu-i acuzațiile josnice nefondate, exact așa cum făcuse și ea.

–Bună, scumpo!

–Bună, răspunse ea cu un zâmbet pregătit dinainte; chiar dacă era unul rigid.

Pinkie aruncă o privire peste umăr. Discuțiile în particular erau o raritate în încăperea ce semăna cu un stup.

–Motivul pentru care McKee a vrut să te vadă nu mai e o enigmă.

Ea ridică bărbia într-un gest semeț.

–Nu.

–Tocmai s-a aflat. Parker a fost arestat acasă, iar Haynes, pe terenul de golf. Bineînțeles că vor ieși pe cauțiune în câteva minute. Oricum, e o mizerie dată naibii pentru consiliul orășenesc, zise șeful ei, punându-și o mână pe umărul ei, în semn de alinare. O mizerie dată naibii și pentru tine.

–De ce? întrebă ea defensiv. Dacă a existat o escrocherie, Thomas cu siguranță nu a fost implicat.

–Asta ți-a spus McKee? Că Thomas nu a fost implicat?

Ochii lui Pinkie erau la fel de deschiși la culoare ca restul chipului său, de un albastru palid, aproape transparent. Puteau fi convingători, cum erau acum. Kari își feri privirea.

–Nu. Crede că Thomas era și el băgat în povestea asta. Omul ăla e nebun.

–Poate e nebun, dar unul politicos. Nu am mai auzit niciodată ca un funcționar public să avertizeze rudele înainte ca vreo persoană din familie să fie înhățată.

–Nici el n-a făcut-o. Voia să-i dau informații.

Se ridică în picioare și începu să se învârtă prin biroul minuscul în care abia încăpeau o masă și un scaun.

–Ba chiar credea că o să-l ajut să obțină o condamnare pentru ce ilalți. Îți vine să crezi? Ce tupeu pe capul lui! Voia să aducă un grefier care să-mi consemneze declarațiile, ca să nu fie nevoit să mă citeze oficial.

Pinkie stinse chibritul pe care tocmai îl folosise pentru a-și aprinde țigara și îl aruncă în coșul de gunoi. Privirea lui nu se dezlipise nici o clipă de pe chipul lui Kari.

–Deci îți făcea, totuși, o favoare.

–Ba pe naiba, spuse ea agitată. Probabil s-a gândit că sunt o văduvă slăbită emoțional, că aveam să cedez nervos și să torn toate secretele întunecate ale lui Thomas. Ceea ce nu înțelege e că Thomas nu avea deloc secrete, nici întunecate, nici de alt fel. O să afle asta în scurt timp și o să se facă de râs.

–Ești sigură de asta?

–Că o să se facă de râs?

–Nu. Că Thomas nu avea deloc secrete, zise Pinkie încet.

Kari se întoarse pe călcâie cu fața spre el, pregătită să poarte o luptă. Preț de câteva secunde tensionate, îl fixă cu o privire sfidătoare, provocându-l să vorbească, dacă

avea ceva de spus. Într-un sfârșit, Pinkie își feri privirea. Kari se lăsă să cadă pe scaun și îi întoarse spatele.

–Îmi pare rău, scumpo. Toți am fost scoși din minți. E o treabă tare nenorocită, care ți se întâmplă la atât de scurt timp după...

Își puse mâinile pe umerii ei, masându-i blând. Mușchii îi erau rigizi din cauza tensiunii. De-abia începuse să-și revină. Acum intervenise asta. Nu știa la gâtul cui să sară mai întâi; la al lui Wynne fiindcă făcuse ce-o fi făcut, sau al lui McKee, fiindcă o obliga pe văduva lui să-i plătească greșelile.

–De ce nu te duci acasă? O să introducem un subiect de interes general în locul emisiunii tale, în seara asta.

–Nici în ruptul capului, replică ea aprig și se ridică brusc, dându-i la o parte mâinile mângâietoare, cu ochii arzând. Nu vreau să-i ofer lui McKee satisfacția de a crede că m-a băgat în sperieți. O să urmărească emisiunea diseară, iar chipul meu zâmbitor și luminos va apărea pe ecran. Nu sunt vinovată de nimic și nici Thomas nu era. Iar dacă McKee își închipuie că o să stau bosumflată ca și cum am fi vinovați, îl mai așteaptă o surpriză!

Kari reușise să se mintă singură și să se convingă că, dacă se prefăcea că totul era în regulă, dacă ignora situația, aceasta avea să dispară. Nu luase însă în calcul amploarea scandalului, care zguduise din temelii și până la vârf consiliul orășenesc. Ediția din acea seară a ziarului *Denver Post* prezenta întreaga poveste, dezvăluind suma implicată în fraudă, estimată pe baza cifrelor puse la dispoziție de procuratura districtului.

Se părea că Pinkie îi avertizase pe reporterii postului de televiziune să o lase în pace pe Kari, dar alți reporteri din mass-media nu erau la fel de reținuți. Când ieși din clădire, se trezi înconjurată de o mulțime de reporteri de la ziare și de la alte posturi de televiziune. Nu spuse nimic, mulțumindu-se doar să-și croiască drum până la mașină.

În sufletul ei se războiau furia și teama. Conduse până acasă cu mâinile tremurând. Inima îi bătea nebunește.

Odată ajunsă în casă, în siguranță, se forță să se calmeze. Agitația asta nu putea fi bună pentru copil. Nu avea voie să intre în panică. Trebuia să-și păstreze cumpătul și să aștepte o vreme ca povestea să se stingă, cum avea să se întâmple, fără îndoială, peste câteva zile.

Era doar o altă minciună. Subestimase hărnicia lui McKee. Povestea continuă să se lățească pe prima pagină a ziarelor. Toate edițiile de știri de la toate posturile de televiziune păreau dedicate eforturilor de a ațâța flăcările scandalului. McKee reușise să convingă Curtea să îi pună sub rechizitoriu pe Parker și pe Haynes și se stabilise o dată de judecată.

Procurorul apărea frecvent la televizor. Kari urmărea sau citea fiecare interviu, detestându-l tot mai mult cu fiecare zi. Nu îl putea privi altfel decât ca pe un procuror agresiv. Îl considera doar adversarul care avea să târască în noroi numele lui Thomas, cel care avea s-o distrugă și să amenințe viitorul copilului ei.

În timpul zilei trăgea de ea cât de mult putea, îngropându-și nefericirea în muncă. Noaptea se foia și se răsucea în pat neliniștită, încercând să găsească o soluție pentru a-l reabilita pe Thomas.

Era convinsă că, dacă avea câtuși de puțin vreo vină, aceasta era doar prin asociere. Nu exista oare nimic printre lucrurile ei care să-l dezvinovățească? Un dosar, o scrisoare, un memoriu? Nu putea să-și amintească nimic care să-l absolve de vină?

Dacă ar fi existat așa ceva sau dacă ar fi reușit să-și amintească ceva, ar fi trecut bucuroasă peste orgoliul ei și i-ar fi dus informațiile lui McKee. Dar căutările ei erau în zadar. Cu toate eforturile ei, nu găsise absolut nimic. Se simțea neajutorată.

Presiunea începu să-și spună cuvântul asupra ei. Spera că nu arăta la fel de rău pe cât se simțea. Nu exista nici

un risc ca sarcina ei să devină vizibilă și s-o dea de gol înainte de a se simți ea pregătită s-o anunțe. Era slabă ca un țâr.

Pinkie o găsi în micuța cameră de machiaj de lângă studioul unde își înregistra reportajele pentru edițiile de știri. Tocmai își întindea un strat gros de machiaj, ca un chit, peste cearcănele întunecate de sub ochi. Privi peste umărul ei imaginea reflectată în oglinda de teatru.

–Ce-ar fi ca ediția de azi să fie ultima ta apariție pe sticlă pentru o vreme? Ai fost nevoită să treci prin iad în astea trei săptămâni de când povestea a devenit publică.

–Sunt bine, replică ea, trecându-și o perie prin păr, după care își mai presără puțin fard de obraz peste obrajii scofâlciți.

–Ba nu ești bine, Kari, ripostă Pinkie la capătul răbdării. Situația e departe de a fi în regulă. Arăți ca moartea în vacanță. Am văzut saci de rahat care arătau mai bine decât tine. Ia-ți câteva zile libere. Nu mai fi atât de al naibii de vitează în toată povestea asta.

Deloc afectată de tirada lui, Kari se ridică și-și luă foaia de scenariu.

–Sunt așteptată la filmări.

Pinkie o prinse de braț când trecu pe lângă el. Văzându-i îngrijorarea, Kari lăsă garda jos și-i puse afectuos o mână pe obraz.

–Toată lumea mă hărțuiește, Pinkie. Procurorul districtual, presa. Sunt vânată de săptămâni întregi. Te rog, nu mă hărțui și tu!

Îl sărută pe capul cu început de chelie și intră în studio.

Pinkie se lansă într-un val de înjurături pline de culoare. Îi admira curajul, dar îi punea sub semnul întrebării bunul-simț.

Telefonul suna când Kari descuie ușa din față a apartamentului. Intră grăbită și îl ridică, răspunzând cu răsuflarea tăiată.

–Domnișoara Stewart?

Recunoscu imediat vocea.

–Da, spuse rece.

–Sunt Hunter McKee.

„Știu al naibii de bine cine ești", și-ar fi dorit să strige. Se încăpățână să păstreze tăcerea.

–Ce mai faci?

–Ce importanță are? răspunse ea, strângând din dinți.

–Mă crezi sau nu, are.

–Ei bine, nu vă cred, domnule McKee. Dacă v-ar fi interesat să-mi fie bine, n-ați fi desfășurat o astfel de campanie, menită să-l terfelească pe răposatul meu soț.

–Nu e o campanie. Îmi fac datoria.

–Distrugeți o reputație. Cea a lui Thomas.

El ignoră întreruperea și continuă:

–Scopul anchetei nu era de a discredita pe cineva, în special pe răposatul tău soț.

–Eu nu așa interpretez titlurile din presă.

–Atunci interpretarea ta e greșită.

–V-ați făcut numele cunoscut în fiecare casă, râse ea. Negați că vă folosiți de acest proces pentru a câștiga atenția publicului? Ce cale mai bună de-a vă atrage alegători decât cea de-a scoate din buzunar funcționari civili dedați la furt, care și-au însușit banii din impozite pentru care oamenii au muncit din greu? Vă asigurați că funcția de procuror districtual vă va fi încredințată definitiv, nu-i așa?

–Recunosc că vreau să-mi păstrez funcția permanent, da.

–Și sunteți în stare să condamnați un om nevinovat pentru a o obține.

Începu să respire greu. O mână ținea încleștat receptorul, iar cealaltă era strânsă în pumn lângă corp.

–Dacă ești atât de sigură de inocența lui Wynne, de ce nu vrei să mă ajuți? Dacă-ți aduci aminte, ți-am oferit această ocazie acum câteva săptămâni.

–Nu vă pot ajuta. Și v-am spus acum câteva săptămâni.

–Chiar nu poți? o întrebă el încet.

Tonul lui o făcu să devină prudentă.

–Cum adică?

–Nu ai documente în posesia ta, registre ținute de soțul tău care ar putea contribui la o mai bună descifrare a acestui caz, care să-i demonstreze nevinovăția?

Kari se prăbuși în cel mai apropiat scaun, frecându-și fruntea. Asta era? Credea că ascunde probe. Nu credea că i-ar fi predat astfel de probe dacă ar fi descoperit ceva? Pe de altă parte, nici nu voia ca el să știe că-i trecuse prin minte să caute. Acest lucru ar fi echivalat cu a recunoaște că era posibil ca Thomas să fie vinovat, nu-i așa? Făcu un efort de voință și se scuturâ de depresia și de extenuarea ce-o apăsau, nedorind să manifeste nici urmă de slăbiciune.

–Doriți să vă permit să scotociți printre lucrurile personale ale lui Thomas, asta e?

El oftă exasperat înainte de a-i răspunde:

–Nu m-aș exprima chiar așa.

–Dar asta e ceea ce doriți?

–Ceva de genul acesta, da.

–Nu vă pot ajuta, domnule McKee. Când m-am mutat, am luat din casă doar câteva obiecte cu valoare sentimentală, iar restul le-am lăsat copiilor, să facă ce găsesc de cuviință cu ele.

–Am verificat lucrurile respective, în prezența avocatului domnului Wynne, dacă îmi permiți să adaug. N-am găsit nimic compromițător.

–Atunci, aceasta ar trebui să fie de ajuns, exclamă ea.

–Nu am găsit însă nici ceva care să-l absolve, replică el. Știi la fel de bine ca mine că un om care se ocupă de atât de multe lucruri, cum făcea soțul tău, are, cu siguranță, mai multe seturi de registre. Le ai, domnișoară Stewart?

–Nu!

Adevărul era că nu le avea. Thomas nu nota nimic pe hârtie, nici numere de telefon, nici adrese, nici sarcini de îndeplinit, nici liste cu obiectele de pus în bagaje, nimic. Avea toate informațiile în minte.

–Credeți că încerc intenționat să vă ascund ceva? adăugă disperată. Cum se numește asta?

–Obstrucționarea justiției.

–Credeți că mă fac vinovată de așa ceva?

–Ești?

–Nu.

–Ești dispusă să juri?

–Da.

După o tăcere prelungită, el oftă apăsat:

–Atunci exact asta va trebui să faci, domnișoară Stewart. Am încercat să te scutesc de depoziția la tribunal, dar m-ai obligat să te citez în boxa martorilor.

–Nu am nimic de ascuns.

Se ruga ca el să închidă. Tăcerea tensionată dintre ei era aproape tangibilă. Ce altceva ar fi putut să mai spună, oricare dintre ei? Însă el o făcea să simtă că rămăseseră multe vorbe nerostite. Într-un final, el bombăni un „noapte bună" morocănos și închise.

Kari puse telefonul la loc în furcă. Acest simplu gest păru să îi consume toate rezervele de energie. Apoi încercă să se ridice în picioare. Atunci simți prima crampă.

Pinkie savura o sticlă de scotch și urmărea un film vechi cu John Wayne la televizor când sună telefonul.

–Da?

–Pinkie?

Vocea era slabă, dar el o recunoscu de îndată. Își lăsă jos de pe măsuță picioarele în șosete, răsturnând un bol cu chipsuri de cartofi.

–Kari? Ce e?

Nu avea nevoie s-o întrebe dacă era ceva în neregulă. Asta era clar. Voia doar să știe ce anume.

–Sângerez. Vocea i se frânse. Cred că pierd copilul.

–Copilul!? strigă el. Printre buze i se revărsă un șuvoi de blesteme. Vin acum.

Ajunse la apartamentul ei în douăzeci de minute. Bonnie, cu părul înfășurat pe bigudiuri roz de spumă, îl însoțea. O luase în drum spre Kari. Sprijinindu-se de ușă, slăbită, Kari le deschise. Ochii îi erau înroșiți de plâns.

–Mulțumesc că ați venit, le spuse fără a mai fi nevoie. L-am sunat pe doctor. Crede că ar trebui să vin la spital ca... să... ăăă... să fim siguri.

Apoi se prăbuși în brațele lui Bonnie și începu să plângă cu sughițuri.

–Am pierdut copilul. Copilul lui Thomas. A murit. O, Doamne! Puiul meu, puiul meu!

–Mai vrei supă?

Kari zâmbi slab.

–Nu, mulțumesc, dar a fost delicioasă. Nu cred că mi-a mai făcut cineva supă de pui vreodată.

Bonnie ridică tava din brațele lui Kari și o bătu ușor pe mână.

–Mai vrei ceva? O Cola? Suc? Doctorul zice că trebuie să-ți refaci nivelul de zahăr din sânge.

–Nimic deocamdată, mulțumesc. Ați fost fantastici, amândoi. Nu știu ce m-aș fi făcut fără voi. Mai întâi... accidentul lui Thomas. Apoi scandalul, și acum... asta. Vocea i se pierdu și-și coborî privirea spre tivul de satin al păturii pe care o frământa între degete.

Ajunsese acasă cu mai puțin de o oră în urmă, după o noapte petrecută în spital. Bonnie și Pinkie o aduseseră acasă cu mașina. Se agitau în jurul ei ca niște cloști, făcându-i patul pe canapeaua din sufragerie, aducând și cărând diverse lucruri, vorbind în șoaptă. Îi aminteau de zilele care urmaseră înmormântării lui Thomas. Într-un mod sumbru, atitudinea lor era cea potrivită. Copilul ei murise.

Pinkie stătea în cealaltă parte a camerei, lângă fereastra deschisă. Bonnie hotărâse că, dacă voia neapărat să fumeze, trebuia să stea lângă fereastră. Cu o supunere ce nu-i stătea în fire, el se conformase. Nu din respect față de Bonnie, ci față de Kari.

–Cum te simți, scumpo?

–Goală, spuse ea încet.

Atât Pinkie, cât și Bonnie observară mâna fragilă cu care își mângâia abdomenul supt.

–Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ne-ai spus că ești gravidă? De ce nu...?

–Pin-kie, rosti Bonnie sacadat.

El îi aruncă o privire întunecată și trase cu sete din țigară.

–Voiam doar să spun că, dacă am fi știut, ne-am fi asigurat al naibii de bine că are mai multă grijă de ea.

–Nu te simți vinovat, Pinkie, spuse Kari. Doar o singură persoană e de vină pentru asta. „Hunter McKee, Hunter McKee, Hunter McKee", scandă mintea ei. Cât de mult detesta acel nume.

Soneria de la ușă îi făcu pe toți să tresară. Pinkie sări să deschidă.

–Doamna Kari Stewart Wynne se află aici? întrebă ofițerul în uniformă.

–Nu, spuse Pinkie scurt, dând să închidă ușa.

–E în regulă, Pinkie, spuse Kari din locul de unde se odihnea. Mă așteptam la asta. E citația, nu? îl întrebă pe ofițer când acesta trecu de Pinkie și intră în cameră.

–Corect, doamnă.

Puse documentul în mâna ei întinsă și se retrase la fel de rapid pe cât intrase. Pinkie strigă o insultă în urma lui și trânti ușa după el.

–Trebuie să mă înfățișez la tribunal pe șaptesprezece, îi anunță Kari citind citația.

–Șaptesprezece? spuse Bonnie. Asta e...

–Poimâine! termină Pinkie propoziția. Nici nu se pune problema. Am să-l sun personal pe McKee, am să-i spun care sunt circumstanțele, am să-i spun...

–Ba n-ai să faci așa ceva, îl contrazise Kari, sărind în picioare, dar mișcarea bruscă o ameți și căzu înapoi pe perne. Voi merge la tribunal când trebuie.

–Dar nu poți, protestă Pinkie. De-abia poți ajunge de la pat la scaun. Dumnezeule, Kari, tocmai ai fost răzuită pe dinăuntru...

–Pinkie, taci! strigă Bonnie. Ai tot atâta finețe cât un tăvălug. Taci, acum!

Pus la punct, șeful se strânse ghem în fotoliu. Bonnie îngenunche lângă Kari și o prinse de mână.

–Scumpo, ești sigură că ar trebui să te supui la așa ceva chiar acum? Ar fi un coșmar în orice moment, dar acum... Dă-ne voie să-l sunăm și să-i spunem că ai fost bolnavă. N-o să suflăm o vorbă despre avort, dacă nu vrei. O să-i spunem doar că nu te simți bine.

–Nu, refuză Kari ferm. Ar crede că inventez scuze ca să evit să-l înfrunt. N-am să-l las pe omul ăla să creadă că sunt o lașă. El a cerut să fiu citată, dar va fi ziua mea la tribunal.

Era îmbrăcată în negru.

O văzu chiar în clipa când intră în sala de tribunal. Purta un costum din două piese, cu o bluză crem. Fusta era strâmtă. Sacoul îi venea perfect. Din bluză nu se vedeau decât funda de sub bărbie și doi centimetri de manșete la încheieturi. Își prinsese părul într-o coadă de cal scurtă și buclată și îl strânsese cu o panglică neagră, sobră. În urechi avea cercei mici de perle. Ochii verzi erau singura pată de culoare vibrantă. Păreau neobișnuit de mari pe chipul ei palid.

Ochii aceia zburară spre el, se opriră, fixându-l fără a clipi și fără a trăda vreo emoție, apoi se îndepărtară treptat. Privirea ei nu mai reveni asupra lui.

Arăta ca un înger acuzat pe nedrept. Nu se simțise niciodată atât de netrebnic.

Guy Brady, unul dintre subalternii lui, fluieră încet în barbă:

–Mamă, ce bine arată! Chiar mai bine în carne și oase decât la televizor.

Hunter se întoarse în scaun și îi aruncă o privire întunecată, atât de amenințătoare, încât tânărul avocat se cufundă instantaneu în rapoartele legale întinse în fața lui.

Încercând să rămână cât mai neobservat, Hunter o urmări pe Kari. Aceasta se așeză în rândul doi. Era însoțită de un bărbat scund, solid, cu păr blond și ten roșiatic. Acesta stătea aplecat asupra ei ca o gardă de corp.

Se anunță intrarea judecătorului; se ceru liniște în sală. Hunter prezentă cazul pe care îl construise împotriva acuzaților pe parcursul ultimelor zile. Chemă doi martori. Depozițiile lor au fost succinte și seci și nu făcură decât să repete informații pe care Curtea le auzise și de la martorii de dinaintea lor. Examinarea de către avocații apărării a fost la fel de plictisitoare.

Următorul nume de pe lista lui Hunter McKee era Kari Stewart Wynne.

Cântări numele în gând. Sosise momentul. „Să o fac sau nu?" Dacă nu îi cerea să depună mărturie, ar fi avut, poate, o șansă să-i câștige încrederea, apoi prietenia, și în cele din urmă... Poate, dar era un vis optimist aproape imposibil.

Dacă o chema în boxa martorilor, își distrugea și ultima șansă ca ea să-l mai privească vreodată cu bunăvoință.

Dar jurase să-și facă datoria de a face dreptate. Nu era vina lui că soțul ei fusese un escroc. Dacă nu făcea ceea ce știa că trebuie să facă, nu ar fi fost la fel de vinovat de infracțiune ca acuzații?

–Onorată instanță, solicit prezentarea doamnei Kari Stewart Wynne în boxa martorilor.

Din rândurile celor prezenți se ridică un murmur. Toți o cunoșteau de la televizor și, dacă nu trăiseră în izolare deplină de lume pe parcursul ultimei luni, știau la fel de bine și ce legătură are cu acest caz.

–Crezi că va coopera? îl întrebă Guy din colțul gurii.

–Nu, răspunse Hunter, privind-o în vreme ce înainta spre boxa martorilor.

–Atunci de ce o mai chemi?

–Dacă va refuza să coopereze, juriul se va întreba de ce, nu-i așa? Vor considera, automat, că e vinovată.

–Nu ea e cea judecată.

–Nu, dar indiferent dacă vrea sau nu, răposatul ei soț e subiect al procesului.

Guy îi răspunse lui Hunter cu o aprobare respectuoasă din cap, dar procurorul nu observă. O urmărea pe Kari depunând jurământul. Mâna ce se odihnea pe Biblia masivă și neagră părea la fel de delicată de parcă ar fi fost făcută din porțelan. Îi vedea vinișoarele albastru-deschis și fiecare oscior fragil. Își aminti cum îi ținuse mâna lipită de pieptul lui. Fusese ușoară ca un fulg, însă îi lăsase o impresie durabilă, pe care imaginația lui putea s-o readucă oricând la viață.

Kari își ocupă locul și se uită calmă spre el. Inima lui își dublă viteza bătăilor. De ce trebuia să fie atât de înfiorător de frumoasă? Și de ce era nevoit el s-o sfâșie în bucăți? Cu un gest de frustrare, își puse ochelarii.

–Spuneți-vă numele complet, vă rog.

–Kari Elizabeth Stewart Wynne.

–Ați fost căsătorită cu Thomas Wynne?

–Da.

–Cât timp?

Kari trădă primul semn de emoție. Păru surprinsă de întrebare, dar răspunse calm:

–Doi ani.

Desigur, întrebarea nu era cu adevărat relevantă pentru caz. Hunter dorea să știe asta doar din motive personale.

–Îi cunoașteți pe domnii Parker și Haynes?

–Da.

–Cât de bine?

–Au făcut parte din consiliul orășenesc alături de soțul meu... înainte de moartea lui.

Femeia asta era inteligentă. Strecurase observația aceea pentru a-l face să pară călăul unei văduve lipsite de apărare. Adică exact așa cum se simțea. În scurt timp, membrii juriului aveau să-i mănânce din palmă lui Kari, dacă nu o făceau deja. Nu putea s-o lase să scape nepedepsită cu asemenea trucuri viclene, altfel ar fi putut cădea și el pradă farmecului ei.

–În perioada în care a făcut parte din consiliul orășenesc, soțul dumneavoastră călătorea frecvent?

–Da.

–Erau călătorii de afaceri, călătorii de plăcere? Ce fel de călătorii erau, doamnă Wynne?

–Soțul meu e mort. Cum poate fi judecat?

Al doilea punct înscris de ea. Hunter i se adresă judecătorului:

–Domnule judecător, vă rog să-i cereți martorului să răspundă la întrebare.

–Nu soțul dumneaei e judecat, domnule McKee, îi aminti judecătorul.

–Nu, domnule judecător, nu e. Dar, dacă ar mai fi în viață, nu mă îndoiesc că ar fi judecat. Însă acest lucru e irelevant. Cred sincer că depoziția acestui martor ar putea fi relevantă în ceea ce privește implicarea domnului Parker și a domnului Haynes în presupusa deturnare de fonduri.

–Prea bine. Continuați. Doamnă Wynne, vă rog să răspundeți la întrebare.

Ea își umezi buzele.

–Călătorea frecvent în interes de afaceri.

–Singur?

–Așa cred.

–Dar nu sunteți sigură?

–Da, sigur, spuse ea cu o convingere căreia el îi detectă falsitatea. Era sigur că și juriul își dădea seama.

–Nu l-ați însoțit niciodată?

–Nu în călătoriile de afaceri.

–Niciodată?

–Nu în călătoriile de afaceri, repetă ea.

El îi întoarse brusc spatele și se îndreptă spre masa unde Guy pregătise un dosar. Îl deschise și începu să răsfoiască printr-un teanc de chitanțe.

–L-ați însoțit în concedii, presupun.

–Desigur.

–Călătorii de plăcere.

–Da. Călătorii de concediu, călătorii de plăcere, oricum doriți să le spuneți.

Hunter își dădu seama, după felul în care se foia în scaun, că începea să-și piardă răbdarea față de acele întrebări ce nu păreau să ducă nicăieri. Dar, de fiecare dată când Kari arunca o privire spre dosarul pe care îl consulta el, îi simțea curiozitatea involuntară legată de acesta.

–Ați spune că închirierea unui avion privat ar fi genul de lux asociat unei călătorii de plăcere mai degrabă decât uneia întreprinsă în interes de afaceri?

Întrebarea era menită să o deruteze și, după cum anticipase și Hunter, Kari fu nevoită să răspundă pe nepregătite. Cântărindu-și răspunsul, rosti șovăitoare:

–Nu sunt sigură că înțeleg...

El o întrerupse:

–Dacă există un zbor al unei companii comerciale, care să vă poată duce din punctul A în punctul B, ați considera că e un lux să închiriezi un avion privat? Vreau doar un simplu da sau nu, doamnă Wynne.

–Nu în..

–Un simplu da sau nu.

–Da! exclamă ea.

Hunter se retrase puțin. Nu-i plăceau petele gemene de culoare ce apăruseră pe obrajii ei, făcând ca fața să-i pară și mai lividă. Degetele ei, prinse strâns în poală, păreau lipsite de sânge. Slăbise oare?

Se forță să-și îndrepte din nou gândurile spre muncă. „Îți dorești să obții condamnarea asta, nu? Nu vrei ca escrocii ăștia care i-au furat pe contribuabili ani la rândul să scape nepedepsiți, nu? Atunci vezi-ți în continuare de treabă, McKee, și încetează să te mai gândești la ea ca la o femeie. Încetează să-ți mai spui că ai prefera s-o ții în brațe protector, în loc s-o ataci cu întrebări cu răspuns sugerat. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-i mai fixezi chipul ca un cățelandru înamorat."

Nerăbdător, își împinse ochelarii mai sus pe nas. Observă că Guy îl urmărea curios. Oare jena lui era chiar atât de vizibilă?

–Și ați spune că vasele închiriate și limuzinele sau altele la fel sunt și ele obiecte de lux asociate unor călătorii de plăcere?

–Presupun că da.

Hunter se întoarse spre ea cu o atitudine războinică, vrând parcă să-și demonstreze că încă mai putea face acest lucru.

–Dacă tot sunteți la capitolul presupuneri, de ce presupuneți că domnul Wynne a apelat la aceste mijloace de transport de lux, când se presupunea că face afaceri în interesul orașului Denver?

–N-a făcut-o!

–Obiecție, spuse avocatul apărării de la masa lui. Domnul McKee îi impune o concluzie martorului.

–Se aprobă, pronunță judecătorul.

Dacă Hunter și-ar fi permis să zâmbească, expresia lui ar fi fost una mulțumită. Juriul auzise deja acuzația lui și dezmințirea vehementă a lui Kari.

–Semnătura de pe această chitanță de card este a răposatului dumneavoastră soț? continuă el împingându-i în față o foaie de hârtie.

Kari îi aruncă rapid o privire.

–Așa... așa pare. Nu pot fi...

–Și asta, îi aruncă el încă o hârtie. Și asta.

Avocatul apărării se ridică în picioare.

–Domnule judecător, domnul McKee hărțuiește martorul. Dumneaei nu poate jura că semnăturile de pe acele chitanțe sunt autentice. Doar un expert ar putea face acest lucru.

–Se aprobă. Domnule McKee, cred că ați demonstrat ceea ce aveați de demonstrat.

–Da, domnule judecător.

O privi din nou pe Kari, alarmat de urmele vagi de transpirație apărute în broboane deasupra buzei de sus și de ritmul sacadat în care îi urca și îi cobora pieptul.

–Vă simțiți bine? Doriți un pahar cu apă?

Simțea un impuls aproape irezistibil de a-i lua mâinile între ale lui și de a i le încălzi. Își dădea seama instinctiv că sunt reci ca gheața.

–Nu, mulțumesc, spuse ea rigid, evitându-i privirea și uitându-se peste umărul lui.

El nu insistă, ci dădu înapoi. Kari îl disprețuia. Și încă nici nu ajunsese la partea cea mai urâtă. Pentru a-i acorda timp să-și revină, își studie fără noimă notițele. După ce trase de timp cât putu de mult, se apropie din nou de ea.

–Răposatul dumneavoastră soț obișnuia să primească oaspeți în cursul acestor călătorii de afaceri ale sale, doamnă Wynne?

–V-am spus deja. Eu nu-l însoțeam. Nu știu ce făcea.

–Încercați să ghiciți.

Avocatul apărării se ridică din nou în picioare.

–Obiecție. Domnule ju...

–Îmi retrag întrebarea, îl întrerupse Hunter. Se apropie de standul martorilor și își sprijini antebrațul de balustradă

într-o atitudine relaxată, de parcă el și Kari n-ar fi purtat decât o discuție fără importanță. Când trăia soțul dumneavoastră, primea frecvent oaspeți?

–Da. Thomas avea mulți prieteni. Îi plăcea să primească oaspeți.

Hunter ridică sprânceana dreaptă.

–Dar dumneavoastră nu?

–N-am vrut să sugerez asta, izbucni ea. Ba da, îmi plăcea; chiar foarte mult.

–Și spuneați că domnului Wynne îi plăcea să primească oaspeți.

–Da.

–Atunci e rezonabil să presupunem că domnul Wynne făcea pe gazda și când era plecat.

–Domnule judecător, apărarea e...

Judecătorul ridică mâna.

–Cred că știu ce urmărește domnul McKee cu această serie de întrebări și aș dori să aud răspunsul doamnei Wynne.

–Dar, din nou, îi impune martorului să formuleze o concluzie, insistă avocatul apărării.

–Voi reformula întrebarea, spuse Hunter împăciuitor. Cunoașteți anumite ocazii în care soțul dumneavoastră a primit oaspeți în cursul călătoriilor sale?

Privirea ei era nesigură. Nu știa ce să răspundă și încerca să găsească un răspuns care îi scăpa.

–Nu, mărturisi, într-un final.

Hunter simți că spunea adevărul.

–Nu a menționat niciodată că ar fi organizat vreo petrecere, sau cină, sau prânz?

–Posibil s-o fi făcut. Nu-mi amintesc.

–Nu vă amintiți? Nu ați fost niciodată curioasă ce anume făcea când nu era lângă dumneavoastră?

Întrebarea era cât se poate de deplasată. Știa asta. Iar ea era suficient de deșteaptă ca să-și dea seama, fiindcă

îi aruncă o privire la fel de cercetătoare precum cea cu care o fixa el.

–Aveam încredere în soțul meu.

El continuă să-i susțină privirea preț de câteva clipe, măcinat de colții geloziei față de Thomas Wynne. Omul ăsta se bucurase de iubirea și de încrederea absolută a acestei femei. Și le trădase pe amândouă. Cu toată sinceritatea, dacă Hunter ar fi putut să-l sugrume în acel moment pe Wynne, să-l ucidă, ar fi făcut-o.

Îi întoarse spatele pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. O întrebă peste umăr:

–Gândindu-vă la personalitatea soțului dumneavoastră, cunoscându-i șarmul și faptul că-i plăcea să fie gazdă, putem presupune, în mod rezonabil, că primea oaspeți și în cursul călătoriilor de afaceri?

Îi aruncă o privire amenințătoare avocatului apărării, provocându-l să ridice o obiecție. Celălalt rămase nemișcat, iar Kari răspunse încet:

–Da, cred că ar fi o presupunere rezonabilă.

–Și, deoarece am stabilit că toate călătoriile pe care le-a întreprins singur erau în interes de afaceri, trebuie să presupunem că, de câte ori primea oaspeți, o făcea tot în interes de afaceri. Corect?

Kari îndreptă o privire rugătoare spre masa avocatului apărării, dar acesta părea ocupat să ia niște notițe.

–Cred că da, răspunse încet. Deși nu știu sigur. Și nu uitați că Thomas avea și alte interese de afaceri în afară de cele legate de oraș.

Acum avea să devină foarte neplăcut. Dacă ar fi existat o altă cale... Dar nu exista. Nu avea de ales decât s-o îngroape sub lovituri, s-o umilească public. Inspirând adânc, își consultă din nou dosarul înainte de a-l pune la loc pe masă. Încet, hotărât, înaintă spre boxa martorilor.

Când ajunse atât de aproape încât vârfurile pantofilor lui atingeau pupitrul, întrebă:

–L-ați auzit vreodată pe soțul dumneavoastră menționând o parteneră de afaceri cu numele de Gloria Patten?

–Nu.

–O oarecare Gloria Patten din San Francisco.

–Nu.

–Dar o Serena Holly din New Orleans?

Ea înghiți cu greutate, dar privirea nu i se abătu de pe chipul lui.

–Nu.

–O domnișoară Divine din New York City sau o domnișoară Ortega din San Juan, Puerto Rico? Vă sună cunoscut vreunul dintre aceste nume?

–Nu.

–Și totuși, acestea sunt femei cu care soțul dumneavoastră a făcut afaceri. Afaceri legate de orașul Denver. Fiindcă le întâlnea frecvent, plătindu-și cheltuielile din banii orașului.

Kari icni și-și apăsă peste inimă mâna strânsă în piept.

–Opriți-vă, șopti.

–Ce fel de afaceri credeți că discuta soțul dumneavoastră cu aceste femei, doamnă Wynne?

–Nu știu, răspunse ea chinuit.

Din rândurile celor prezenți se ridică un zumzet de răspuns, nu foarte tare. Judecătorul începu să bată cu ciocănelul. Hunter ocoli boxa martorilor și veni chiar lângă Kari. Cu ochi mari, în care se citea teama, ea îi urmărea mișcările.

–Nu știți ce afaceri făcea soțul dumneavoastră cu aceste femei?

–Nu.

–Trebuie să fi fost importante. Amintiți-vă...

–Domnule judecător, e scandalos. Martorul...

–Domnule McKee...

–Vă rog, încetați, strigă Kari.

Hunter puse un picior pe treapta boxei martorilor.

–Le întâlnea frecvent. De fiecare dată când se afla în orașul vreuneia dintre ele.

–Nu!

–În apartamentul său de hotel.

–Minți!

–Domnule judecător...

–Domnule McKee, vă rog să vă limitați întrebările...

–În dormitorul lui. Toată noaptea.

–Nu! țipă ea.

Se ridică brusc în picioare. Se clătină. Ochii i se închiseră și se prăbuși în față.

capitolul 4

Brațele lui Hunter o prinseră. O trase la pieptul lui, constatând alarmat că nu cântărea mai mult decât un copil. Capul îi atârna fără vlagă pe brațul lui. Era exagerat de palidă. Pleoapele ei, colorate de extenuare în umbre de un violet-deschis, erau perfect nemișcate. Buzele ca de ceară îi erau ușor depărtate.

Sala tribunalului se transformase într-un balamuc, mai întâi din cauza întrebărilor neortodoxe ale lui Hunter, apoi din cauza reacției dramatice a lui Kari în fața acestor întrebări. Reporteri și fotografi se înghesuiau să prindă un loc cu perspectivă cât mai bună. Spectatorii se ridicaseră în picioare, cățărându-se pe bănci pentru a ajunge pe culoare. Aprozii se străduiau cât puteau să-i țină în frâu. Judecătorul bătea cu putere cu ciocănelul și cerea să se facă ordine. Avocatul apărării se dădea de ceasul morții să atragă atenția.

Profitând de haosul care domnea, Hunter o duse pe Kari spre o ieșire laterală.

–Dă-te din drumul meu, mârâi spre aprodul care, neinspirat, îi ieși în cale, blocând-o.

Aprodul îi deschise larg ușa și se dădu la o parte.

Pe coridor, mai jos de sala de ședințe, se afla un mic birou nemarcat. Fusese pus la dispoziția lui Hunter fiindcă sediul principal al procurorului districtual se afla într-o altă clădire, la distanță de câteva clădiri de tribunal. Era o încăpere în care se putea retrage în timpul pauzelor de ședință sau în care putea primi martorii-cheie. Se îndreptă acum spre acel birou cu pași repezi. Nu voia să-l urmărească nimeni ori să știe unde o ducea. Nimeni în afară de el nu putea să aibă mai multă grijă de ea. Intră în birou,

închise ușa cu piciorul și o întinse pe o canapea veche de piele.

Smulgându-și ochelarii și aruncându-i pe podea, îngenunche lângă ea.

–Kari? Kari?

În voce îi tremura teama. Doamne, ce-i făcuse?

–Te rog, trezește-te, șopti. Îi atinse obrazul. Era rece. Își puse palma peste el și-i mângâie osul pomeților cu degetul mare. Îmi pare rău. Dumnezeule, îmi pare atât de rău pentru tot.

Pieptul ei se ridica și cobora ușor în ritmul respirației slabe. Cu degete neîndemânatice, Hunter începu să-i deschidă nasturii sacoului. Când termină, o ridică. Ea se prăbuși fără vlagă la pieptul lui, ca o păpușă de cârpă.

Hunter îi dădu jos sacoul și-l aruncă neglijent într-o parte. Apoi o prinse la piept, ținând-o strâns, posesiv și protector, mângâindu-i spatele, încercând să-i facă un masaj care s-o trezească din leșin.

Părul lui Kari se desfăcuse, cu degetele lui împletite în el. Își îngropă fața în masa de păr blond și inspiră parfumul de flori pe care își închipuise mereu că îl răspândește părul ei. Gura i se apropie înnebunitor de mult de urechea ei. Cu gesturi lente îi dădu drumul ușor pe spate, pe pernele din piele crăpată.

Ochii îi studiau cu lăcomie chipul, căutând semne că ar fi început să-și revină. Ea rămânea însă nemișcată ca moartea însăși. Abia dacă mai respira.

Mușcându-și buza de jos, Hunter examină nehotărât funda de sub bărbia ei. Mâinile începură să-i transpire. Kari avea să-i rupă urechile dacă se trezea și-și găsea cămașa...

Dar leșinase și nu dădea semne că și-ar reveni. Prinse între degete capetele fundei și trase până se desfăcu. Apoi o scoase de la gâtul ei. Pulsul îi era slab. Îl vedea pâlpâind nesigur în micul triunghi de la baza gâtului ei.

Cu o voință independentă de a lui, mâinile i se îndreptară spre primul nasture. Erau nasturi de perle și alunecau ușor din găici. Dar, oricum, nu era o sarcină ușoară. Mâinile îi tremurau. Nu descheie decât trei nasturi, apoi aranjă bluza astfel încât gâtul și partea superioară a pieptului să-i fie expuse la aer. Kari nu se mișcă.

Nu intenționase să-și dea jos sacoul de la costum. Asta știa sigur. Altfel ar fi purtat un sutien sau ceva mai puțin transparent decât neglijeul cu dantelă fină ca o pânză de păianjen. Era o bluză la fel de solidă ca fumul.

Încercă să-și împiedice mintea să înregistreze ceea ce vedea, dar creierul lui fotografia și arhiva imaginile la fel de rapid pe cât scanau ochii lui. Era om, nu? Și bărbat. Și ce bărbat normal nu ar fi privit-o, cine n-ar fi zăbovit asupra umbrelor întunecate desenate de sfârcurile ei sub cele două straturi de țesătură moale, transparentă?

Dumnezeule, era superbă.

Închise ochii pentru o clipă, ca să alunge săgeata de dorință ce-l împungea. Când îi deschise din nou, privirea i se opri asupra golului de la baza gâtului și, de data aceasta nu mai văzu nici urmă de puls. Sau poate nu voia să-l vadă? Își căuta oare un pretext să-i pună mâna pe inimă?

În orice caz, exact asta făcu, mai întâi blând, doar atât cât să determine țesăturile mătăsoase ale celor două haine să alunece deodată și să-și pună palma complet peste micuța rotunjime. Moale, plină, caldă. Carne de femeie. Carnea ei. Umplându-i mâna.

Kari scânci. Sunetul îl sfâșie ca o lovitură de trăsnet. Își ridică fața deasupra chipului ei.

–Șșșt! E totul în regulă, șopti, mângâind-o Kari. O mângâie pe păr. N-am vrut niciodată să suferi. Jur că n-am vrut. Iartă-mă!

O ridică în brațe și-și îngropă din nou fața în gâtul ei.

–E în regulă. E în regulă.

Când începu să-și revină în simțiri, Kari se simțea mai bine decât se simțise de multă vreme. Era ținută de două

brațe puternice, iar protecția pe care i-o ofereau era minunată. Două buze calde și moi îi mângâiau gâtul, plimbându-se în jurul urechii, de-a lungul liniei bărbiei până în colțul gurii, unde depuseră un sărut blând.

O, cât de plăcut era. Se întoarse spre fața aceea masculină; aspră din cauza bărbii, mirosind a apă de colonie, a spumă de ras și a piele bărbătească. Buzele ei le găsiră pe-ale lui și se lipiră de ele.

El reacționă imediat, crispându-se și dând să se îndepărteze. Avea de gând s-o părăsească din nou? „Nu!" strigă mintea ei. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Își dorea să fie lângă acel corp masiv și tare. Forța lui o făcea să se simtă în siguranță. „Atinge-mă în continuare; sărută-mă", voia să-i strige. Dar creierul ei nu reușea să transmită comanda către voce.

Într-un sfârșit, buzele reveniră. Se lipiră de-ale ei, mângâindu-le cu mișcări tandre. Șoptiră cuvinte iubitoare, liniștitoare, de alinare. Gemând, Kari deschise gura. Forța cu care limba lui umedă și catifelată se aruncă asupra ei o făcu să deschidă buzele până când îi ajunse adânc în gură, colindând flămândă.

Ciudat. Thomas n-o mai sărutase niciodată astfel. Niciodată cu o asemenea dorință. Simți cum sărutul îi zguduia tot corpul. În sânii care se întăriră, cuprinși de furnicături și zbătându-se lipiți de pieptul lui puternic. Și în floarea feminității sale, unde senzațiile fierbinți și violente se succedară până simți că ar putea exploda de plăcere. Sau de durere. Tânjea dureros să simtă acolo apăsarea, mângâierea, senzația de umplere.

Se agăță cu mâinile de părul lui des și-l trase mai aproape, închizându-și gura în jurul limbii lui și făcând astfel sărutul și mai adânc. Voia mai mult, tot mai mult. Pe un ton rugător, strigă numele singurului iubit pe care-l avusese vreodată:

–Thomas, iubește-mă! Thomas, Thomas!

El se desprinse brusc. Se scutură de brațele ce îl înlănțuiau. Buzele ce fuseseră izvor de plăcere se retraseră, deși simțea încă pe-ale ei senzația de umed. Ezitând, deschise ochii.

Fiecare celulă din corp îi înlemni, aproape moartă. Nu avea sub ochi chipul soțului ei drag, ci mult urâta față a lui Hunter McKee.

Era prea crud pentru a putea fi adevărat. Nu îndrăzni să se miște. Dacă se mișca, dacă simțea ceva, avea să-și dea seama că nu era doar imaginația ei. Nu putea fi decât un coșmar. Nu-și putea închipui că așa ceva ar putea fi adevărat. Dar așa era.

El se ridică în picioare, cu privirea alunecându-i spre bluza ei descheiată. Chipul încărcat de vinovăție îl dădu în vileag.

–Am descheiat-o când încercam să te readuc în simțiri, spuse răgușit, pe un ton de scuze.

Un scâncet slab i se strecură involuntar printre buze când își privi pieptul. Privirea îi zbură din nou spre a lui. Respirația ei, atât de ușoară înainte, devenise acum sacadată. Trecându-și o mână prin păr și șoptind o înjurătură plină de năduf, Hunter se întoarse.

Kari își coborî picioarele pe podea și se ridică ametită.

–Ești... ești...

Nu-i venea însă în minte nici o insultă suficient de grea să i-o arunce. Se chinui să-și închidă nasturii de la bluză.

Hunter se întoarse din nou spre ea.

–Ascultă-mă, Kari! Îmi pare rău. Pentru tot. Ai leșinat în boxa martorilor. Te-am adus aici. Eu... tu...

Ridică din umeri neajutorat.

Kari încercă să se ridice în picioare, dar genunchii o lăsară imediat. Hunter se întinse s-o prindă, dar ea se smuci.

–Nu mă atinge, rosti aspru. Dacă mă mai atingi vreodată...

–Kari, te rog! Știu că tu credeai că sunt altcineva. Știu că am profitat de situație.

–Ba bine că nu, exact asta ai făcut, strigă, cu pieptul palpitând acum de furie. Nu ți-a ajuns cât m-ai umilit? Ești...

Ușa se deschise și Pinkie se năpusti înăuntru, arătând ca un înger răzbunător sau ca un actor ambulant dintr-o farsă. Părul îi era ciufulit, formând un fel de halou electric în jurul capului său.

–Kari, slavă Domnului! strigă. Nu te-am găsit nicăieri.

–Închideți ușa, spuse Hunter cu un calm remarcabil. Mai știe cineva unde ne aflăm?

–Nu. S-a dezlănțuit iadul. Avocatul apărării a refuzat s-o mai interogheze și el pe Kari, făcându-vă să păreți un adevărat ticălos, domnule procuror districtual, spuse Pinkie fără a-și ascunde satisfacția. Judecătorul a cerut o pauză. Cum te simți, scumpo?

Pinkie se aplecă să examineze chipul lui Kari. Mâinile îi alunecară peste brațe și peste umeri, ca și cum ar fi căutat răni.

–Ia-mă de-aici, te rog, Pinkie!

Se sprijini, slăbită, de el când o ajută să se ridice.

–Domnul e un prieten al dumneavoastră? întrebă Hunter.

Ea se mulțumi să-i arunce o privire întunecată, luându-și sacoul.

–Domnișoara Stewart nu se simte bine, i se adresă Hunter lui Pinkie.

Șeful lui Kari își plimbă privirea de la unul la celălalt. Era ceva în neregulă la mijloc. Simțea asta în aer. Nu-i plăcuse metoda de interogare a procurorului. De fapt, îi venise să-l ucidă când acesta o asediase pe Kari cu toate acele întrebări, care stârneau dubii privind caracterul moral al lui Wynne.

Dar văzuse și felul în care acest om riscase totul, inclusiv propria reputație, luând-o pe sus din sala de tribunal

și ducând-o la adăpost. Era imposibil ca McKee să fi fost pe deplin rău.

–Mă numesc Pinkie Lewis. Sunt director de știri la WBTV. Și sunt prieten cu Kari. Deși, în ultima vreme, m-am simțit, mai degrabă, paznicul ei.

–Cred că ar trebui să meargă la un doctor. A fost inconștientă o vreme.

–Să mergem, Pinkie, murmură ea.

–Da, o să mă ocup să fie anunțat doctorul ei, îi spuse Pinkie lui Hunter. Eu am avertizat-o să nu apară la tribunal la atât de scurt timp după...

–Pinkie, spuse Kari apăsat, manifestând o urmă de viață, deși părea pe punctul de-a se prăbuși.

–Atât de scurt timp după ce?

Hunter îi urmări în vreme ce înaintau încet spre ușă.

Pinkie deschise ușa, dar în prag se întoarse și-i aruncă o privire dubitativă procurorului districtual. O făcuse pe Kari să treacă printr-un calvar. Dar părea a fi un tip care avea conștiință. Poate merita să primească și el o porție din otrava pe care o tot servise.

–La atât de scurt timp după avort, turnă Pinkie dintr-o suflare, în pofida protestelor lui Kari. Acum trei zile a pierdut copilul lui Thomas Wynne.

Mut de uluire, Hunter îi urmări plecând. Pinkie îi aruncă o privire cu înțeles, închizând ușa în urma lor. Procurorul se răsuci pe călcâie și-și îndesă dosul pumnilor în orbite. Strigă o înjurătură sălbatică; o repetă cu și mai multă sete. Apoi, mugind de furie împotriva sorții, dădu cu pumnul în cel mai apropiat perete.

Pinkie se îndreptă tiptil spre ușa de la intrare. Era încălțat doar în șosete, iar una avea o gaură în dreptul degetului mare. Cămașa îi ieșise de mult din pantaloni. Din colțul gurii îi atârna o țigară. Ținea în mână un pahar de scotch.

Deschise larg ușa și, câteva momente, se holbă la bărbatul aflat de cealaltă parte a pragului. Într-un final, spuse:

–Atâta trebuie să recunosc: Ai ceva tupeu.

–Pot să intru?

–Nu e casa mea.

–Pot să intru, totuși?

Pinkie se întări cu încă o înghițitură de scotch, în tot acest timp măsurându-l pe Hunter McKee. Poate că de vină era buchetul de trandafiri galbeni pe care îl ținea. Sau poate erau semnele inconfundabile ale extenuării care îi încercănaseră ochii, sau aerul buimăcit ce-i adâncea ridurile verticale formate de ambele părți ale gurii. Dar, oricare ar fi fost motivul, Pinkie fu cuprins de o rară tresărire de emoție. I se făcu milă de bietul nenorocit, așa că se dădu într-o parte și-i permise lui Hunter să intre în sufrageria lui Kari.

–Cum se simte? întrebă Hunter, întorcându-se și sărind peste introducere.

–Nu se simte prea grozav acum, dar va fi bine. Doctorul i-a cerut să stea la pat timp de două săptămâni, acasă, altfel va sta o lună în spital.

Hunter înghiți vizibil nodul pe care-l avea în gât.

–E chiar atât de bolnavă?

–Extenuare, oboseală mintală și fizică, anemie, hipoglicemie.

Fără a aștepta o invitație, Hunter se lăsă să cadă pe un scaun și fixă plin de remușcări podeaua de sub picioarele lui. Se scurse multă vreme până își înălță privirea și spuse:

–Nu aveam de unde să știu despre... afecțiune. Jur că n-am vrut să-i fac rău.

În acea dimineață, Pinkie își dorise să-l ucidă pe acest bărbat. Dar în seara aceea? Cu adevărat îngrozitor era faptul că-l credea pe McKee. Poate că era un demon în sala de tribunal, dar nu-și stabilise, în mod intenționat, drept țel să-i facă rău lui Kari. Însă Pinkie îi era loial, în primul

rând, lui Kari și nu avea de gând să-l lase pe omul acesta să scape atât de ușor.

–Ceva de băut?

Hunter făcu o scurtă pauză înainte de a-i zâmbi strâmb lui Pinkie.

–Vă rog!

Cu multă grijă, puse buchetul de trandafiri galbeni pe măsuța de cafea și-și descheie nasturii jachetei sport.

Pinkie turnă într-un pahar o porție dublă de scotch fără gheață, apă sau suc și i-l întinse lui Hunter. Acesta îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. Habar n-avea cât de mult îl înălțase acest gest în ochii lui Pinkie. Jurnalistul nu suferea deloc bărbații care beau ca niște gentlemeni.

–Dumneavoastră... ăăă... locuiți aici cu ea?

Hunter răsuci în mână paharul gol.

Pinkie nu se lăsă păcălit de aparenta indiferență din spatele întrebării. Dacă n-ar fi știut sigur că nu era cazul, ar fi crezut că bărbatul era gelos. La naiba! Chiar era gelos.

De data aceasta îi aduse lui Hunter sticla, o înclină spre paharul lui și-i mai turnă de băut.

–Nu, nu locuiesc aici, cu ea. Eu și cu Bonnie am trecut pe aici după serviciu să vedem ce face și să-i aducem ceva de mâncare.

–Bonnie e soția dumneavoastră? întrebă Hunter plin de speranță.

Pinkie își scuipă băutura, înecându-se.

–Doamne ferește! Lucrează cu noi la WBTV; iese cu noi, uneori. Kari o place și are încredere în ea. E lângă Kari acum, ajutând-o să se pregătească de culcare.

–Înțeleg.

Hunter se simțea cât se poate de jenat. Își petrecuse întreaga după-amiază încercând să decidă dacă să vină sau nu să o vadă. Într-un final se convinsese singur s-o facă, dar nu era sigur că asta era ceea ce se cuvenea. El îi provocase leșinul. Dar chiar dacă ar fi fost nevinovat în această privință, ceea ce se întâmplase după leșinul

ei era, în mod cert, vina lui, iar ea nu avea cum să uite decât printr-un miracol.

Iar prietenul ei, sau paznicul, sau ce naiba o fi fost pentru ea acest Pinkie Lewis, îl studia ca pe un gândac prins sub un borcan. Se simți ca un puștan aflat la prima întâlnire cu o fată și nevoit să petreacă un timp singur cu tatăl ei, în salonul oficial.

Simțind nevoia să se explice, spuse:

–De unde-aș fi putut să știu despre copilul ei?

Gândul că pierduse copilul îi stârni o senzație de greață.

–De ce nu m-a sunat să-mi spună că nu poate veni la tribunal? Aș fi înțeles-o și aș fi scutit-o de apariția în boxa martorilor.

–Chiar așa?

–Uite ce e, domnule Lewis, știu ce credeți, probabil, despre mine, dar...

–Spune-mi Pinkie. Nu suport rahaturile astea cu „domnul Lewis".

În spatele ochelarilor, Hunter clipi surprins. Îi plăcea atitudinea sinceră și directă a acestui om. Nimeni nu era nevoit vreodată să se întrebe la ce să se aștepte din partea lui.

–În regulă, Pinkie. E evident că ești foarte apropiat de Kari... de domnișoara Stewart.

–Foarte.

–Atunci spune-mi, de ce nu am fost informat că era bolnavă? De ce m-a obligat s-o chem în acea boxă a martorilor?

–Noi am încercat, oftă Pinkie. Bonnie s-a oferit să te sune ea și să-ți explice circumstanțele. Dar, continuă, arătând spre holul ce ducea la dormitor, fata aia e încăpățânată ca un catâr. Crede, probabil, că e Superwoman. Nici n-a vrut s-audă că-ți cerem să fie scutită.

–Asta e absurd!

–A, da?

–Da. N-aș fi insistat să apară la tribunal. De ce și-ar face singură așa ceva?

–N-a vrut să scadă în ochii tăi, răspunse Pinkie fără menajamente, urmărind reacția lui Hunter.

Expresia lui îi trădă neputința de-a crede!

–De ce?

–Fiindcă l-ai atacat pe Wynne, iar ea era nebună după omul acela.

Hunter reacționă de parcă ar fi încasat un pumn în barbă. Capul i se dădu ușor pe spate și se cufundă în pernele fotoliului.

–Înțeleg, murmură, fără a-l mai privi pe Pinkie, ci holbându-se în gol la trandafiri. Atunci era imposibil să evit să-i fac rău, nu-i așa?

Pinkie simți din nou acea bănuială vagă. Era ca o mâncărime între omoplați. Făcea parte din administrație acum, dar unui reporter de teren nu i se atrofia niciodată acel al șaselea simț, acel radar care-i spune că ceva nu se potrivește, că ceva e în neregulă, că lucrurile nu sunt chiar ceea ce par.

Și, oricât ar fi fost de îngrijorat pentru Kari dimineață la tribunal, când o găsise în birou cu bărbatul acesta, simțise mâncărimea încă din clipa în care intrase în încăpere.

Nici dacă ar fi încercat să-i scoată cuvintele din gură cu cleștele, Pinkie tot n-ar fi putut să afle de la Kari ce se întâmplase. Iar Hunter nu părea genul de bărbat care să bată toba despre treburile lui personale cu femei.

Pinkie avea să moară, probabil, întrebându-se în continuare ce se întâmplase în acel birou înainte de a-și face el apariția. Dar putea să jure pe tot ce avea mai scump că se întâmplase ceva. Dacă presupunerile lui erau corecte, acel ceva nu avea nici o legătură cu ceea ce se petrecuse în sala de tribunal. Și, orice ar fi fost, îi dăduse complet peste cap pe amândoi.

Dacă nu ar fi fost așa, de ce s-ar fi închis Kari în ea, abia scoțând câte un cuvânt la câteva ore? Și de ce-ar veni un procuror să-i aducă flori unui martor pe care fusese nevoit să-l toace mărunt?

După părerea lui, bărbatul ăsta părea îndrăgostit până peste cap.

Pinkie își sprijini coatele pe genunchi și se aplecă spre omul din fața lui.

–De ce-ai venit aici în seara asta, McKee?

–Vreau s-o văd și să-mi cer scuze.

–Nici nu se pune problema, domnule McKee.

Când își auzi numele rostit cu voce tare, Hunter sări în picioare, julindu-și fluierul piciorului de marginea măsuței de cafea și vărsându-și băutura. Dacă i se păruse că Pinkie Lewis era intimidant, fu complet luat prin surprindere când văzu expresia acră de pe chipul lui Bonnie Strand. Arăta de parcă simțise duhoarea gunoiului rămas de săptămâna trecută.

Pinkie făcu prezentările. Bonnie răspunse cu un salut rece din cap.

–Ești ultimul om pe care-și dorește să-l vadă, domnule McKee, adăugă ea caustic.

Pinkie începea să creadă că McKee merita prezumția de nevinovăție. În plus, îi purta pică lui Bonnie fiindcă intervenise.

–De unde știi ce vrea Kari? interveni el.

–Știu pur și simplu, replică Bonnie.

–Ei bine, poate ar trebui să-ți vezi naibii de-ale tale, îi aruncă Pinkie.

Dându-și capul pe spate, Bonnie îl privi pe Hunter.

–Tu ai adus trandafirii?

–Da.

Ea îl măsură cu un ochi critic.

–Nu are o părere foarte bună despre tine și, sincer, nici eu. Mai ales dacă descrierea celor întâmplate azi-dimineață e adevărată.

Hunter se întrebă dacă ea știa cumva ce făcuse în birou, apoi se gândi că se referea strict la scena din sala de tribunal. Kari nu ar fi spus nimănui că se sărutaseră.

–Mă tem că tot ceea ce ați auzit e adevărat, deși nu cunoșteam starea fizică a domnișoarei Stewart când am chemat-o în boxa martorilor. Sper să vă pot demonstra și dumneavoastră, și ei, că nu sunt în întregime un monstru.

O umbră vagă de zâmbet îi înflori pe buze, dar fu suficient cât să provoace o tresărire în inima lui Bonnie. În fond, era femeie, iar prima caracterizare ce-i venise în minte după ce-l privise îndeaproape pe acest fermecător și arătos procuror districtual era „bucățică bună". Umilința era întotdeauna atrăgătoare la un bărbat atât de puternic. Dar Bonnie era prea trecută prin viață pentru a-și pierde cumpătul în fața unei perechi de umeri lați, însoțiți de un set de dinți albi și de o atitudine rezervată.

–Nu vreau să se supere din nou, îl avertiză.

–Vă jur că, dacă manifestă cel mai mic semn că ar fi supărată, voi pleca imediat.

Bonnie îi aruncă o privire lui Pinkie, care ridică din umeri în replică la întrebarea ei mută. Hotărându-se singură în privința individului, se îndepărtă de ușa ce dădea spre hol și îi indică:

–A doua ușă pe dreapta.

–Mulțumesc, spuse Hunter, după care luă trandafirii și porni spre ușă, dar se opri și-i aruncă o privire peste umăr lui Bonnie. E în regulă dacă doar...

–Da, intră direct. E în pat, dar e încă trează.

Hunter își luă inima în dinți și deschise ușa. Camera era cufundată în umbre. O singură lampă mică ardea pe o masă de trestie indiană cu blat de sticlă, lângă pat. Tăblia patului era tot din trestie indiană. Pereții camerei fuseseră zugrăviți într-un crem-închis. Pete de bleumarin și de culoarea scorțișoarei se regăseau pe lenjeria de pat, în coșul de flori uscate, pe covorul oriental de pe podea.

Perne supradimensionate îmbrăcate într-un bumbac vâscos nealbit erau îngrămădite într-un colț, în fața unui panou de răchită pe care atârnau curele, eșarfe și o uriașă pălărie de paie. Din tavan atârna un ventilator cu lame de răchită. Camera arăta exact ca ea, curată și ordonată la suprafață, dar sugerând, dincolo de aparențe, un mister ce stârnea curiozitatea.

Închise încet ușa în urma lui și înaintă în cameră. Kari întoarse capul la sunetul pașilor lui și deschise ochii. Se ridică imediat, abrupt, în capul oaselor.

–Ce cauți aici? Cum ai intrat? Ieși afară!

Vorbea în șoapte răgușite, iar Hunter îi mulțumi cerului pentru acest lucru. După expresia de pe chipul ei, ar fi putut țipa ca din gură de șarpe.

Mângâie aerul din fața lui, într-un gest menit s-o liniștească.

–Te rog, Kari! Pinkie și Bonnie mi-au dat voie să intru. Vreau să-mi cer scuze.

–N-am nevoie de scuzele tale. Nu le vreau. Ai putea să-ți tot ceri scuze până la judecata de apoi și tot nu mi-aș schimba părerea despre tine. Acum, te rog, pleacă!

Hunter clătină din cap, iar Kari își dădu seama că nu avea rost să lupte cu o asemenea hotărâre. Așa că se cufundă în mutenie când el se apropie și rămase în picioare lângă ea.

–Astea sunt pentru tine, spuse el, așezând florile pe pat și gândindu-se ce idiot era să-i aducă flori, cu toată antipatia dintre ei.

–Mulțumesc, răspunse ea, gândindu-se ce idioată era să accepte flori de la un bărbat pe care-l detesta.

Privirea lui o căută pe a ei și, când reuși s-o surprindă, refuză să se mai dezlipească de ea.

–Îmi pare rău pentru copilul tău.

Cuvintele rostite încet o lovi ca un ac ce înțeapă un balon. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în perne.

–Nu poți ști ce înseamnă suferința, domnule McKee.

–Nu o pot cunoaște pe a ta, nu. Dar îmi pare foarte rău că n-am știut despre avortul tău atunci când te-am chemat în boxa martorilor, azi-dimineață.

Kari îl privi cu niște ochi ce nu se potriveau cu chipul ei palid. Erau arzători, cuprinși de un foc interior.

–Ar fi contat dacă ai fi știut?

–N-ai fi fost chemată să depui mărturie.

–Dar atunci cazul tău ar fi avut de suferit, domnule McKee, remarcă ea cu o dulceață sarcastică.

Hunter își coborî privirea în pământ.

–Poate. Dar nu considerabil.

–Crezi, în continuare, că vei obține o condamnare?

Privirea lui se înfipse direct într-a ei, prin lumina slabă.

–Am să obțin o condamnare.

Era o afirmație fermă, ce nu lăsa loc îndoielilor. Pieptul lui Kari începu să palpite de neliniște. Hunter își aminti promisiunea făcută lui Bonnie Strand, dar nimic nu-l putea face s-o părăsească acum.

–Dacă erai atât de sigur de rezultat, de ce-a fost nevoie să-l ataci pe Thomas și pe mine?

–Pe tine nu te-am atacat. Pe tine niciodată. Ți-am spus de la început că nu voiam să suferi. Vorbeam serios.

Kari își dădu capul pe spate și râse amar.

–Nu crezi că minciunile pe care le-ai sugerat despre Thomas m-au făcut să sufăr?

„Nu sunt minciuni!", ar fi vrut să strige. Dar își ținu gura. Wynne fusese eroul ei și avea să rămână eroul ei. Nu putea să-l doboare pe Wynne fără să se doboare și pe el.

–Te-am umilit în public. Îmi dau seama de asta și recunosc. Îmi pare rău că am fost nevoit s-o fac, dar așa a fost.

Copleșită de amintirea acelei dimineți, Kari își mișcă buza de jos. Hunter se apropie repede de ea.

–Ai dureri? o întrebă.

–Nu, nu, spuse ea, clătinând din cap nefericită. Lasă-mă în pace! Nu vreau să fii aici.

Chiar și schimonosită de neliniște, fața ei se număra printre cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată. Tânjea să-și pună palmele pe obrajii ei, să-i aline întreaga suferință. Își dorea să-și lipească din nou buzele de ale ei. Dumnezeule, de ce o sărutase? Fusese un iad să nu știe ce gust avea, dar știind acum și fiindu-i imposibil să retrăiască experiența era și mai rău.

Hunter își îndreptă spatele și se îndepărtă, îndesându-și mâinile în buzunare ca să se abțină s-o atingă. Răspândea un parfum delicios, ca pudra parfumată. În lumina discretă a lămpii, pielea îi strălucea cu o luminescență perlată. Părul îi părea viu și atât de sănătos, încât părea să trosnească în mâini. Așternuturile erau ridicate doar până la talie. Sub pătură i se întrezărea conturul coapselor și o sugestie delicată a triunghiului dintre ele. Cămașa de noapte pe care o purta era cuminte, dar moale și se lipea de ea. I se mula pe trup. Nu-i putea vedea sânii, dar și-i putea imagina.

De fapt, imaginația lui aprinsă îl dusese mult prea departe.

„La dracu'", se înjură singur, rușinat de cât era de excitat. Kari îi aparținuse unui alt bărbat. Practic, încă îi mai aparținea. Era o pasiune fără speranță. Era un drum înfundat. Era evident că nu suporta nici să-l vadă; într-adevăr, îl detesta.

Ce naiba căuta acolo, trezindu-i tot mai mult antipatia cu fiecare clipă ce trecea și torturându-se singur? Dar nu putea să plece fără a-și cere scuze pentru încă ceva.

Ca să poată gândi mai clar, se îndepărtă de ea, oprindu-se în fața mesei de toaletă. Trecu în revistă obiectele pe care le folosea în fiecare zi, lucrurile personale pe care le atingea fără să se gândească la ele. O perie de păr. Un ceas de mână din aur. O sticlă de parfum. Se simți

ispitit să ducă la nas sticluța de cristal și să inspire adânc parfumul, dar nu îndrăzni.

–Îți sunt dator și cu o altă scuză.

Vocea lui joasă traversă camera, vibrând.

Ea reacționă ca și cum ar fi atins-o efectiv. Stomacul i se strânse, inspirând adânc. Știa ce avea să urmeze, dar era de neconceput să discute cu el despre acel lucru.

–Nu vreau să aud, șopti. Pleacă!

–Îmi pare rău că te-am sărutat.

Kari gemu și-și acoperi gura cu mâna.

–Pleacă! Lasă-mă în pace!

–Sau, ca să fiu sincer, îmi pare rău că am făcut-o când tu nu aveai de ales. Dar nu-mi pare rău că te-am sărutat.

Kari ridică bărbia și îi căută chipul reflectat în oglindă.

–N-a fost de-ajuns că ai nenorocit reputația soțului meu? N-a fost de-ajuns că m-ai făcut de râs în public și m-ai făcut să pierd copilul?

Lovi furioasă salteaua cu pumnii mici. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

–Dar, dincolo de toate astea, nu aveai nici un drept să mă atingi, și cu atât mai puțin... să mă atingi așa cum ai făcut-o.

Hunter închise rapid ochii într-o tresărire de vinovăție.

–Știu.

–Atunci, cum ai putut să mă săruți? îl întrebă.

El se răsuci pe călcâie. Nu era în întregime vinovat. Nici ea nu era cu totul inocentă și, pe Dumnezeu, n-avea de gând să se lase etichetat drept singurul vinovat de această faptă reprobabilă.

– Am să-ți spun cum am putut.

Schimbarea de ton îi opri lacrimile și îi tăie respirația.

–Mi-am dorit să te sărut încă din prima clipă în care te-am văzut. N-ai decât să dai din picioare și să țipi, să faci o criză, să-ți chemi câinii de pază de afară să vină să mă scoată de aici, dar asta nu va schimba cu nimic

lucrurile. Mi-am dorit să te sărut. Și pe tine nu părea să te deranjeze. De fapt, când am încercat să mă desprind, nu mi-ai dat voie.

–Nu ți-am dat... Ești mai solid decât mine cu treizeci și cinci de kilograme!

El păru tulburat cu adevărat. Era absurd să sugereze că ea ar fi fost fizic mai puternică decât el. Însă, plin de hotărâre, el se apropie până ajunse la picioarele patului.

–Brațele tale m-au cuprins. Mâinile tale m-au mângâiat. Ți-ai lipit gura de-a mea. Ți-ai...

–Oprește-te!

–... desfăcut buzele și...

–Ajunge, am spus!

–... mi-ai răspuns la sărut!

Kari respira gâfâit, chinuindu-se să tragă aer în piept.

–Visam, eram practic inconștientă. Nu te sărutam pe tine. Credeam că ești soțul meu!

Frustrat și el, Hunter își scoase ochelarii cu un gest brusc. Se aplecă în față și îi prinse picioarele și pulpele între brațele lui, sprijinindu-se pe ele. Vorbi încet, pronunțând răspicat fiecare cuvânt:

–Ei bine, să-ți spun ceva, Kari Stewart. Dacă eu aș fi soțul tău, nu aș face un lucru atât de tâmpit, riscând să te pierd.

Era clar ce voia să spună. Thomas Wynne chiar fusese tâmpit.

–Pleacă!

Șuieră cuvântul printre dinți.

–Și poți nega până la sfârșitul lumii, în fața mea și în fața ta, dar adevărul e că mi-ai răspuns și că ai savurat acel sărut.

–Ba nu!

Atunci, cu pleoapele pe jumătate închise, studiindu-i gura, se aplecă mai aproape și îi șopti, sigur pe el:

–Minți.

–Pleacă!

capitolul 5

Convalescența lui Kari a fost ca o condamnare la închisoare, dar și-o ispăși. După vizita medicală, când medicul îi permise să se întoarcă la muncă, se văzu nevoită să admită că acea perioadă de odihnă completă fusese benefică pentru ea.

Se simțea mai vioaie. Trecuseră aproape cinci luni de la moartea lui Thomas. Era timpul să-și vadă în continuare de viață. Înainte de avort, trăise cu senzația că se afla într-o lume uitată, dar acum avea un țel clar – să se asigure că procurorul districtual în funcție avea să-și primească pedeapsa.

Hunter McKee obținuse ceea ce-și dorise – condamnarea celor doi consilieri, Parker și Haynes. Deși Thomas Wynne era mort și incapabil să se apere, fusese condamnat oficial, exact ca și ceilalți doi. Iar Kari Stewart Wynne nu avea de gând să ierte și să uite acest lucru.

Se întorsese la muncă de trei săptămâni, când auzi un zvon ce o făcu să iasă în fugă din sala de editare și să se îndrepte ca o furtună spre biroul lui Pinkie din redacția de știri.

–Tocmai am auzit că Dick Johnson pleacă să lucreze la KABC.

Pinkie suflă spre tavan un nor de fum de țigară.

–Veștile circulă pe-aici mai rapid decât își termină tura o târfă, spuse el posac. De-abia am aflat și eu direct de la sursă, acum un sfert de oră.

–Vreau să preiau eu segmentul lui.

Pinkie se încruntă. Privirea lui rămase fixată pe chipul ei chiar și când strigă către cameraman, în trecere, să-și ia camera și să se întâlnească cu un reporter la eliport.

capitolul 5

Convalescența lui Kari a fost ca o condamnare la închisoare, dar și-o ispăși. După vizita medicală, când medicul îi permise să se întoarcă la muncă, se văzu nevoită să admită că acea perioadă de odihnă completă fusese benefică pentru ea.

Se simțea mai vioaie. Trecuseră aproape cinci luni de la moartea lui Thomas. Era timpul să-și vadă în continuare de viață. Înainte de avort, trăise cu senzația că se afla într-o lume uitată, dar acum avea un țel clar – să se asigure că procurorul districtual în funcție avea să-și primească pedeapsa.

Hunter McKee obținuse ceea ce-și dorise – condamnarea celor doi consilieri, Parker și Haynes. Deși Thomas Wynne era mort și incapabil să se apere, fusese condamnat oficial, exact ca și ceilalți doi. Iar Kari Stewart Wynne nu avea de gând să ierte și să uite acest lucru.

Se întorsese la muncă de trei săptămâni, când auzi un zvon ce o făcu să iasă în fugă din sala de editare și să se îndrepte ca o furtună spre biroul lui Pinkie din redacția de știri.

– Tocmai am auzit că Dick Johnson pleacă să lucreze la KABC.

Pinkie suflă spre tavan un nor de fum de țigară.

– Veștile circulă pe-aici mai rapid decât își termină tura o târfă, spuse el posac. De-abia am aflat și eu direct de la sursă, acum un sfert de oră.

– Vreau să preiau eu segmentul lui.

Pinkie se încruntă. Privirea lui rămase fixată pe chipul ei chiar și când strigă către cameraman, în trecere, să-și ia camera și să se întâlnească cu un reporter la eliport.

–E o explozie chimică, așa că luați-vă echipament din belșug, strigă, după care i se adresă lui Kari. Hai să discutăm.

Nerăbdătoare, Kari îl urmă în biroul lui privat, unde intra rareori. Încăperea cu pereți de sticlă era lipită de redacția de știri și-i permitea directorului de știri să vadă ce se petrecea, cine era disponibil, cine era ocupat, cine nu. Când Pinkie invita pe cineva în această cameră interioară, era vorba de regulă despre o discuție serioasă. După ce închise ușa, se așeză la birou, iar Kari luă loc pe scaunul din fața lui.

–De ce? întrebă Pinkie fără altă introducere.

Ea clipi.

–Cum adică de ce?

–De ce vrei să te ocupi de activitatea consiliului orășenesc?

–Făceam asta înainte de-a mă căsători cu Thomas. Știi de ce am renunțat atunci și știi și că a fost prima mea dragoste.

–Aha! Pinkie nu părea însă convins. Își mai aprinse o țigară și o privi prin fumul ce se ridica din ea. Ți-ai creat o nișă de succes cu emisiunea de divertisment.

–Dar m-am plictisit de ea, Pinkie. Mi-e dor de consiliul orășenesc. Încă mai am surse bine plasate acolo.

–E un argument al naibii de puternic, Kari, dar nici eu nu-s copil de țâță.

Își sprijini brațele groase de marginea biroului și se aplecă spre ea.

–Vrei să te ocupi de subiectul ăsta ca să-i faci zile fripte lui Hunter McKee.

Kari își coborî vinovată privirea spre mâini.

–Sunt un reporter bun, Pinkie. N-aș permite ca sentimentele mele personale să interfereze cu judecata mea profesională.

El îi aruncă o privire întunecată și suspicioasă, făcând-o să strige:

–Chiar n-aș face-o!

Pinkie se lăsă pe spate în scaun și-și cocoță un picior pe colțul biroului.

–Ce-o să se aleagă de rubrica ta din cadrul edițiilor de știri? Ipotetic vorbind. Nu zic că ai fi obținut deja celălalt post.

–Dă-i segmentul de divertisment lui Sally Jenkins. S-a descurcat binișor cât am fost eu plecată.

–Știi cum merg lucrurile acolo, Kari. E pe viață și pe moarte. Uneori te întorci din concediu și afli că nu mai ai de lucru. Dacă renunți la postul tău confortabil în favoarea domnișoarei Țâțe și Cur și o dai în bară aici – făcu un semn din cap spre centrul orașului –, nu vei mai putea să te întorci. Ești dispusă să-ți asumi acest risc?

–N-am s-o dau în bară. Nu mai ai încredere în talentele mele?

–Ba da, dar mai știu și că ești o femeie care gândește și simte totul cu pasiune. Ești și încăpățânată. Îi porți pică procurorului districtual și...

–Nu-i port pică.

–Da' cum dracu nu! izbucni Pinkie. Nu te băga în jocuri de cuvinte cu mine. „Pică" e, probabil, un cuvânt prea blând pentru ceea ce simți tu față de el.

Își îndreptă arătătorul spre vârful nasului ei.

–Nu vreau ca această redacție de știri să intre în război cu McKee.

–N-aș permite niciodată să se întâmple așa ceva.

–Ar fi bine să te asiguri naibii că așa va fi, spuse Pinkie, coborându-și picioarele pe podea.

–Atunci îmi dai postul? se lumină ea.

–Ți-l dau.

–Mulțumesc, Pinkie, spuse, sărind în picioare. De când?

–Dick pleacă la sfârșitul săptămânii. De luni?

–Luni, repetă ea, se răsuci pe călcâie, dând să plece, apoi se opri. Pot să mi-l rezerv pe Mike Gonzales drept cameraman?

–Ai de gând să ceri o mărire de salariu?

–Nu mă gândisem la asta.

–Atunci poți să-l iei pe Mike.

Pinkie îi zâmbi, iar ea râse, aproape dansând de bucurie. Șeful ei se ridică în picioare și trase din țigară. Nu părea fericit.

–Kari, te iubesc ca pe-o fiică, așa că o să te avertizez într-o privință. Răzbunarea e o sabie cu două tăișuri. De regulă, se întoarce direct asupra ta și te pune la pământ.

Ea tresări.

–O să țin minte.

Pinkie se îndoia serios că așa avea să fie.

–Kari, nu-mi place treaba asta.

–Ei, hai, fricos mare ce ești. Unde ți-e simțul aventurii? În plus, ce pot să ne facă dacă ne prind?

Mike Gonzalez gemu, urcând scările cu video recorderul și cu camera grea în spate. O cameră video ar fi atras prea multă atenție într-un lift de spital. Iar ei exact asta încercau să evite.

–Nu sunt îngrijorat din cauza personalului din spital, ci din cauza lui Pinkie.

Ea râse încet.

–Dacă îi servim o poveste lacrimogenă, pentru ediția știrilor de la ora șase, n-o să-i pese ce-am făcut ca s-o obținem.

–Dar procurorul districtual va face mare tam-tam. A avut motive bune să țină ascuns locul unde se află omul ăsta, să știi.

–Tocmai asta mă deranjează. De ce atâta mister? De ce nu l-a mai văzut nici unul dintre noi pe omul acesta de când a fost arestat pentru uciderea soției sale? Ce încearcă să facă McKee?

–De unde știai că tipul a suferit un atac de cord în celula lui de la închisoare?

–Am auzit asta din întâmplare, la unul dintre automatele de cafea de la tribunal.

Mike chicoti.

–Informatorii mei neștiutori mi-au spus că a fost dus la spital.

–Și de la cine ai reușit să storci numărul camerei? o întrebă el.

Ea îi zâmbi poznaș.

–Ăsta e secretul meu.

Ajunseră într-un sfârșit la ușa pe care o căutau. Kari deschise ușa de la casa scării și aruncă o privire pe hol.

–Sper că celebrul domn McKee nu a postat un paznic.

Nu era nimeni. Tăcuți și neobservați, se strecurară de-a lungul coridorului și intrară în camera pacientului. Bărbatul de vârstă mijlocie era întins în pat, treaz, răsucind cearșaful între mâini.

–Voi cine sunteți?

Arăta ca un iepure speriat când Kari și Mike intrară în cameră.

–Eu sunt Kari Stewart, domnule Hopkins. Cum vă simțiți? îl întrebă amabil.

Privirea lui temătoare zbură de la Kari la Mike, apoi spre cameră, după care se întoarse la Kari, recunoscând-o.

–Ești fata de la televizor? o întrebă, cu teama preschimbată în interes.

Kari învățase cu mult timp în urmă că atunci când oamenii văd în fiecare seară la televizorul din sufrageria lor aceeași persoană, au impresia că o cunosc personal. În astfel de situații, acel sentiment de familiaritate se dovedea foarte util.

–Da. Se așeză pe scaunul de lângă pat și, pe nesimțite, porni micul magnetofon pe care îl avea cu ea. Îi făcu un semn din cap lui Mike și auzi imediat bâzâitul discret

al video recorderului când camera porni. Mi-ați urmărit emisiunile la televizor?

–Sigur, eu și Emma... omul se întrerupse, căci buzele începuseră să-i tremure și ochii i se umpleau de lacrimi. Ea e moartă acum.

–Am citit asta în ziare. Doriți să vorbiți despre asta?

–N-am vrut s-o omor. Nici măcar nu-mi amintesc când am făcut-o.

Omul începu să plângă în hohote, iar camera lui Mike veni să surprindă un prim-plan.

–Trebuie să recunoști, e o treabă de impact.

–Da. La fel va fi și scandalul care va urma. Exact asta se va întâmpla dacă dăm reportajul ăsta pe post.

Exasperată, Kari lăsă să-i scape un oftat adânc și îi întoarse spatele, măsurând cu pași mărunți, din colț în colț, spațiul restrâns al camerei de editare, în vreme ce Pinkie mai urmărea o dată interviul ei cu presupusul ucigaș Hopkins.

–E un material bun, Pinkie.

–N-am spus că nu e bun, se ridică șeful ei în picioare. Pur și simplu, nu știu dacă e bun din punct de vedere jurnalistic.

–Cum adică?

–Nu ai prezentat ambele puncte de vedere.

–Celălalt punct de vedere a fost deja prezentat. Ai citit declarația lui McKee în ziar. Vrea ca omul să fie găsit vinovat și condamnat la moarte.

–Vrea să obțină o condamnare. Nu s-a specificat că ar fi cerut condamnarea la moarte.

–O să ajungă și la asta, își propti ea degetele împletite sub bărbie, ca și cum l-ar fi rugat. Gândește-te de câte ori s-a întâmplat ca presa nefavorabilă să condamne un om înainte chiar să ajungă la proces.

–Deci tu speri să repari lucrurile asigurându-te personal că Hopkins scapă?

–Nu. Îi ofer doar un mediu în care să se facă auzit.

–Are deja unul. La tribunal.

Kari se străduia să-și țină în frâu furia tot mai aprinsă.

–Pinkie, mă ocup de segmentul ăsta de aproape două luni. L-am calomniat eu vreodată pe domnul McKee?

–Ai încercat să te apropii cât de mult ai putut de limita calomniei, fără a trece efectiv dincolo de ea, îi aminti el.

–Și oamenii ne acordă atenție. Ratingurile noastre au crescut.

Pinkie fu nevoit să admită că, în fond, la asta se reducea totul. Indiferent dacă era sau nu de acord cu metodele ei, Kari făcuse din reportajele privind consiliul orășenesc, și în special din cele legate de Hunter McKee, materiale la fel de pline de culoare și de interesante pe cât fuseseră criticile ei pe segmentul de divertisment.

–În regulă, ceda el. Deși nu mi se pare o idee bună, îl voi difuza în ediția din această seară.

–Mulțumesc, Pinkie, zise Kari și-l sărută pe obraz.

Nemulțumit, Pinkie se șterse de sărut.

–Numai că n-aș vrea să fiu prin preajmă să văd reacția lui McKee.

După cum se dovedi, nu era nimeni prin preajmă în afară de Kari când procurorul dădu buzna în redacția de știri. Ea sosise mai devreme, încântată de impactul pe care îl avusese interviul ei cu Hopkins și întrebându-se ce să facă azi, în episodul următor.

La acea oră a dimineții, doar câțiva reporteri și fotografi ajunseseră în redacție, dar erau strânși în jurul automatelor de cafea. Ea era singură la biroul ei când ridică ochii și-l văzu pe McKee măsurând-o întunecat din priviri.

–Ei, bună dimineața, domnule McKee. Cărui fapt îi datorez această vizită neașteptată?

–Nu face pe drăguța cu mine, Kari! Ți-am văzut reportajul de la știrile de ieri-seară.

–A, da?

–Și sunt cât se poate de furios în privința asta.

–Dar asta nu dăunează imaginii tale publice?

McKee își strânse buzele într-o linie aspră.

–Cum ai intrat în salonul de spital al lui Hopkins?

–Pe jos.

Hunter făcu un pas amenințător spre ea. Silueta lui masivă păru să umple spațiul restrâns. Ca să nu se simtă în inferioritate, Kari se ridică. Dar când își înălță privirea pentru a o întâlni pe-a lui, își dădu seama exact cât de minuscul era biroul. El se afla mult prea aproape.

–Te-am lăsat să scapi nepedepsită pentru insinuările viclene pe care le strecori în reportajele tale. O, da, le-am auzit, dar le-am lăsat să treacă, fără comentarii.

–Cât de lăudabil!

–Fiindcă am considerat că un adevărat profesionist se va sătura în scurt timp de joculețul în care te-ai băgat tu și va începe să realizeze reportaje corecte, obiective, așa cum fac alți reporteri.

Replica lui o răni. În ochi i se aprinse furia.

–Sunt o adevărată profesionistă. Arăt lumii ceea ce văd.

–După ce treci totul prin prisma gândirii tale pline de dispreț, replică el pe un ton tot mai ridicat. Ce sperai să realizezi transmițând acel interviu lacrimogen cu Hopkins?

–Nimic. A fost un interviu bun. Am considerat că publicul trebuie să vadă omul frânt și copleșit de vinovăție, a cărui ucidere intenționezi s-o ceri din partea statului.

Hunter părea gata să ia acea sarcină a statului în mâinile sale și să-i sucească gâtul pe loc.

–Ai vrut să câștigi simpatia publicului față de el și să mă faci să arăt ca vărul de-al doilea al lui Adolf Hitler, doar fiindcă am cerut să fie judecat.

–A suferit un atac de cord!

–Ar fi trebuit să-ți faci mai bine temele când ai verificat fișa medicală, domnișoară. Stewart. Suferă de angină.

E bolnav de ani de zile. A suferit dureri în piept când era la închisoare și, ca măsură de precauție, am cerut să fie spitalizat. Putem discuta neoficial?

Kari afișă o expresie încăpățânată, dându-i impresia că nu avea să fie de acord.

–Nu pot avea atâta încredere în tine cât să-ți spun ceva neoficial?

–Ba poți, cu siguranță.

–În regulă, atunci, îi întinse el mâna. Neoficial.

Ea coborî privirea spre mâna lui întinsă, punându-și în minte să nu o atingă. Un instinct atât de profund, încât nu-i putea găsi sursa, o avertiză că dacă îl atingea aveau să existe consecințe. Cu toate acestea, îi prinse mâna și o scutură de două ori, după care îi dădu drumul repede.

–Neoficial, spuse abrupt.

–Hopkins, oricât de demn de milă ar arăta și s-ar purta, și-a ucis soția. De-abia după două săptămâni s-a descotorosit de cadavru. Știi, desigur, cum anume s-a descotorosit de leșul soției, nu-i așa?

Ea își înăbuși greața ce i se ridică în gât și dădu din cap.

–Dacă e adevărat ce scrie în ziare.

–E adevărat. Am fost acolo când s-au făcut săpăturile la cele douăzeci și șase de gropi din curtea din spate.

Kari se foi încurcată.

Hunter își scoase ochelarii și îi puse în buzunarul de la piept al sacoului. Avea niște ochi absolut remarcabili, observă ea. Și, timp de o fracțiune de secundă, păru și el la fel de captivat de ochii ei. Inima îi tresări nebunește în piept, exact așa cum i se întâmplase în ziua aceea în biroul lui, când el îi spusese că întotdeauna era foarte frumoasă la televizor.

–Unde rămăsesem? o întrebă el, neatent.

–De-abia după două săptămâni...

–A, da. De-abia după două săptămâni lumea a început să observe că nevasta lui nu mai fusese văzută prin jurul

casei. Acum, dacă era atât de tulburat de ceea ce făcuse, de ce nu a venit la noi plângând, să-și mărturisească fapta imediat după ce a hăcuit-o?

Kari se schimonosi îngrețoșată.

–Nu știu, domnule McKee. Probabil era copleșit de ceea ce făcuse. Înspăimântat. Se afla sub o presiune uriașă. A spus că ea îl cicălise timp de treizeci de ani.

–Deci tu consideri, râse Hunter, că ar trebui să închidem ochii de fiecare dată când un bărbat își ucide nevasta fiindcă îl cicălește?

–Nu mă lua peste picior!

El redeveni imediat serios.

–Nu te iau peste picior. N-am găsit nimic amuzant în ceea ce-ai făcut ieri. Iar problema nu e dacă Hopkins și-a ucis sau nu soția, ori dacă e nebun sadea sau mai sănătos la cap decât noi toți. Problema e jurnalismul tău de scandal. Ce te motivează, Kari? Să atâți opinia publică împotriva mea?

–Poate că meriți să fie atâțată împotriva ta.

–De ce? Îmi fac datoria. Treaba mea e să pun sub acuzare infractorii și să ajut la menținerea legii și a ordinii. De ce insiști să dai cu pietre în mine fără motive justificate, doar fiindcă fac ceea ce se așteaptă contribuabilii să fac?

–Nu-mi plac metodele tale.

Și cu asta îi întoarse spatele, dar fu nevoită să revină imediat la poziția inițială. Mâna lui o prinsese ferm de braț și o răsucise pe călcâie.

–Iar mie nu-mi plac ale tale. Nu-mi place când nu-mi sunt respectate ordinele, iar eu am dat ordin ca nimeni să nu intre la Hopkins. Cine ți-a dat voie să intri acolo?

–Nimeni! Și dă-mi drumul! Mă doare brațul.

Ceea ce nu era chiar adevărat. Nu-i provoca dureri în nici o parte a corpului. Dar stăteau piept la piept și ea se simțea tulburată de apropierea de trupul lui, plus că se simțea cuprinsă de o vulnerabilitate ciudată de fiecare

dată când respirația lui parfumată și caldă i se răspândea peste gură și peste gât.

Hunter coborî privirea și își observă degetele strânse în jurul brațului ei. Le desfăcu încet, părând rușinat de izbucnirea de mânie. Pentru a-și ascunde propria jenă, Kari își frecționă brațul în locul unde se aflaseră degetele lui, pentru a-l face să creadă că o învinețise.

Apoi reluă conversația pe un ton semeț, de parcă ar fi vorbit cu un animal ce fusese domolit:

–Nu era nici un polițist la ușă. Am intrat pur și simplu.

Dar el nu se potolise nici pe departe.

–Cineva ți-a dat numărul salonului. Cine-a fost?

–Mă întrebi neoficial?

–Da', vezi să nu! Intenționez să mă duc de-aici direct la spital și să le trag un perdaf angajaților de la spital.

–Atunci îmi pare rău, domnule McKee. Nu-mi dau niciodată în vileag sursele, absolut niciodată. Ar trebui să știi că acesta e crezul nescris al oricărui reporter care ține la credibilitatea sa.

Hunter tremura de furie, iar Kari cunoscu beția triumfului. Îl adusese exact în punctul în care dorise să-l aducă. Simțea pe pielea lui umilința și frustrarea și era neputincios în a se apăra în fața lor. Nu suferise și ea la fel când el îl acuzase pe Thomas de fapte necurate?

Dar avea să afle în curând că Hunter McKee nu era un dușman înfrânt. Nu încă. Făcu un pas spre ea până când hainele ajunseră să li se atingă. Se apropiase de ea cât de mult se putea, fără a o atinge efectiv. Ochii aceia uluitori se fixară pe gura ei și rămaseră... și rămaseră. Într-un sfârșit, Hunter spuse încet:

–O cauți cu lumânarea, Kari.

Continuă să-și țină privirea ațintită pe gura ei. Ea refuză să se miște și să-i ofere satisfacția de a-i arăta că această examinare concentrată o tulbura nespus. Incapabilă să mai suporte, își umezi buzele cu vârful limbii.

–Nu mi-e teamă de tine, spuse ea răgușită.

În colțul gurii lui tresări impulsul unui rânjet. Apoi privirea lui alunecă lenește spre ochii ei. Când privirile li se întâlniră, Kari simți un gol în stomac.

–Eu cred că ți-e.

Și fără să mai adauge nimic, Hunter plecă.

–Acum chiar ai de-a face cu o situație spinoasă.

Stând cu picioarele ridicate pe colțul biroului, Hunter își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

–Da, de parcă n-aș ști. Juriul a fost ales destul de prost.

Hunter și Guy Brady petrecuseră ore întregi studiind pledoarii și volume de legislație. Era târziu și se simțea obosit. Își coborî picioarele pe podea și se ridică. Se întinse, arcuindu-și spatele, cu mâinile înfipte în șale.

–Desigur, decizia judecătorului e o ocazie bună pentru noi. Putem să-l judecăm pe puștiul ăla ca pe un adult, spuse.

Trecuse o lună de la incidentul cu Hopkins. Acesta nu mai fusese târât în judecată. După nenumărate testări psihiatrice, o comisie medicală hotărî că starea lui mintală nu îi permitea să facă față unui proces. Fusese internat într-un spital de stat, sub rezerva că, dacă avea să fie externat vreodată, avea să fie judecat pentru uciderea soției sale.

Cazul de față era la fel de delicat. Hunter nu avea de ales decât între a permite unui ucigaș să se întoarcă în societate sau a merge până în pânzele albe cu judecata.

Guy se încruntă spre notițele pe care și le mâzgălise.

–Unele grupuri de susținere a conștiinței sociale ne vor face viața un iad. De ce trebuie să aibă doar șaisprezece ani?

–După vârstă, are doar șaisprezece ani, spuse Hunter, intrând în rolul de avocat al diavolului. Dar e mult mai în vârstă din punctul de vedere al experienței. I-ai citit

cazierul? E lung cât brațul meu. Furturi, spargeri, jafuri, atacuri, vandalism, deținere de substanțe cu regim controlat, deținere de armă letală. Nu-i chiar un licean obișnuit de șaisprezece ani. Încă de la nouă ani, puștiul a tot avut probleme. A fost ca o bombă cu ceas. Într-un final, a explodat.

–A pledat pentru autoapărare. E o chestie al naibii de greu de dovedit.

–Și e treaba avocatului apărării. Cred că raportul medicului legist e clar în favoarea noastră. Se poate crede că și-a înjunghiat tatăl de patruzeci și trei de ori fără a fi avut intenția de a-l ucide?

Dintr-o mulțime de gustări nesănătoase luate de la automat și răspândite pe masă, Hunter luă un Twinkie, îl studie cu suspiciune în vreme ce îi desfăcea ambalajul, apoi mușcă din el.

–În ceea ce mă privește, e un caz simplu, fără complicații. L-am interogat pe băiat, am studiat rapoartele. E amoral.

–Dar răspunsul apărării va fi să prezinte nivelul socio-economic scăzut al familiei, casa aglomerată, mama iresponsabilă, abuzul suferit de băiat din partea tatălui său alcoolic și...

–Ar trebui să intri în tabăra lui Kari Stewart, comentă Hunter sec. Parcă o aud pe ea acum.

Guy chicoti:

–I s-a pus serios pata pe tine.

–Da, iar procesul acesta o să i se potrivească mănușă. O să-i ofere întreaga muniție de care are nevoie pentru a mă face să arăt ca un ticălos. Sper din tot sufletul că nimeni altcineva nu are impresia că o să-mi facă plăcere să obțin o condamnare pentru puștiul acela. Dar e necesar. Pentru asta sunt plătit.

Cu mâinile îndesate în buzunare, se apropie de fereastră. O ploaie de seară târzie spălase străzile din centru, care reflectau acum farurile mașinilor, formând dâre cețoase

de roșu și alb. Ploaia nu contenise, ci se transformase, cu timpul, în lapoviță. Privirea lui Hunter se târî peste linia orizontului, spre turnul de transmisie al WBTV.

Oare ea mai era la sediul televiziunii? Probabil că nu. Era târziu. Spera să nu mai fie acolo. Nu era cazul să conducă singură spre casă la ora aceea târzie.

Ce naiba era în capul lui?

Femeia asta îl disprețuia. Se străduia cu tot dinadinsul să-l facă să pară un bufon incompetent, în cel mai bun caz, și un manipulator politic, în cel mai rău caz. În schimb, el, ca un idiot, își făcea griji că nu ar trebui să conducă singură pe străzile alunecoase ca gheața.

„Recunoaște, amice, nu reușești să ți-o scoți nici o clipă din cap."

Tocmai asta era chinuitor. Îi urmărea furios reportajele la televizor, apoi se culca și avea vise erotice cu ea. Nu avea nici o logică pentru un bărbat care era, de obicei, exagerat de pragmatic și de logic.

Mersese atât de departe, încât se apucase să analizeze din nou motivația felului în care procedase în problema fraudei din consiliul orășenesc. Oare încercase să-l atace pe Wynne doar fiindcă se întâmplase să o dorească pe văduva lui? Hunter rareori punea sub semnul întrebării o decizie, după ce o lua. O astfel de autoanaliză era o experiență nouă pentru el.

Dar, indiferent de câte ori răsucea întrebarea în minte, știa că făcuse ceea ce trebuia. Toate acțiunile sale fuseseră legale și motivate de dorința lui de a apăra legea. Kari Stewart reușise să-l facă să se îndoiască de el însuși, dar asta dovedea doar cât de mare era influența ei asupra lui.

–Am să-i închid gura de data aceasta, spuse dintr-odată.

Guy se înecă cu înghițitura de Cola călduță pe care tocmai o luase.

–Ai de gând să-i pui botniță lui Kari Stewart? Cum?

–Convingându-l pe judecător să interzică accesul camerelor de filmat în sala de judecată. Fără o cameră care să-i ofere material, practic nu mai are ce face. E un proces de mare interes. A ajuns deja să fie discutat la știrile naționale. Ne va fi destul de greu și fără să transformăm totul într-un circ.

–Judecătorului acestuia îi place să fie în lumina reflectoarelor, Hunter. Crezi că va accepta?

Procurorul se întoarse la birou și se cufundă în fotoliu. Își puse ochelarii și luă un alt dosar.

–Am să mă străduiesc să-l conving.

*

Străduințele sale au fost zadarnice. Judecătorul îi refuză cererea.

–Să așteptăm o zi sau două, să vedem cum merge. Dacă se lasă cu scandal, așa cum prezici tu, am să mă mai gândesc.

Hunter o ținu tot într-o înjurătură, pe drumul înapoi spre biroul lui. Dispoziția nu i se îmbunătăți nici în ziua următoare, când se dădu startul procesului, iar primul reporter care intră în sală să discute cu el fu Kari Stewart.

–E adevărat că ați solicitat să fie interzis accesul în sala de judecată pentru camerele de filmat și pentru desenatorii de portrete robot?

Cine naiba o informa? Dacă el ar fi avut informatori atât de buni, n-ar mai fi rămas picior de infractor pe străzile din Denver.

–Da, așa e.

Doamne, cât era de frumoasă! Un pulover roșu cu guler înalt și larg făcea ca tenul să-i pară strălucitor, iar părul să arate ca un foc de aur.

–De ce, domnule McKee?

–Nu am alte comentarii în acest moment. Am să vă rog să mă scuzați.

Hunter ocoli grămada de reporteri. Aceștia îl urmăriră până în colțul larg al sălii de judecată, întrecându-se să ocupe cele mai bune locuri.

Reportajul lui Kari Stewart din acea seară, realizat pentru știrile WBTV, îl prezentă pe acuzat drept victimă a mediului său. Publicului i se oferiră cadre cu acesta plângând pe umărul mamei sale. Se afirmă că se declarase cuprins de remușcări, că fusese obligat să-și ucidă tatăl. Hunter știa că nu era așa. Reportajul descria în detaliu mediul sărac, plin de privațiuni, în care crescuse acuzatul.

A doua zi de dimineață, când intră în sala de judecată, Kari îi aruncă un zâmbet luminos și inocent, ce produse o întunecare amenințătoare în ochii lui.

Și, spre surprinderea lui Kari, se îndreaptă direct spre ea.

–Domnișoară Stewart, sunteți drăguță să vă întâlniți cu mine la cafea după ce se încheie ședința de azi de la tribunal?

Invitația o ului, lăsând-o aproape mută. Mike, care se afla lângă ea, se zgâi la Hunter cu o expresie la fel de nedumerită.

–Nu, mulțumesc, spuse ea politicos. Va trebui să mă întorc la sediul televiziunii să-mi editez materialul pentru diseară.

–Promit că nu va dura mult.

Tonul vocii sale avea o notă de provocare, suficient cât s-o facă să se gândească mai bine. Nu avea de gând să bată în retragere. Niciodată.

–În regulă. Unde?

–Ship Tavern din Brown Palace?

Din nou, fu surprinsă, dar speră să nu se vadă.

–Voi fi acolo la cincisprezece minute după suspendarea ședinței.

Hunter aprobă scurt din cap și se retrase.

–Ce-a fost asta? întrebă Mike din colțul gurii când intră judecătorul.

–N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Kari în șoaptă, dar n-aș lipsi în ruptul capului.

capitolul 6

Holul hotelului Brown Palace, un punct de reper al orașului Denver, era unul dintre locurile favorite ale lui Kari. Se înfășura în jurul omului ca un șal cald și confortabil. Tavanul cu vitralii, aflat la câteva etaje mai sus, lăsa să treacă o lumină moale și contribuia la atmosfera de salon victorian supradimensionat a holului. Lambriurile erau lucioase sub patina vremii. Garniturile de alamă străluceau. Palmierii în ghivece erau înfloritori. Mobilierul invita vizitatorii să se relaxeze. Totul în interior inspira calm și, fără să-și dea seama, oamenii aveau tendința de a vorbi în șoaptă pentru a menține atmosfera odihnitoare.

În capătul holului, barul Ship Tavern, cu decorațiunile sale bogate cu motive maritime, nu era unul oarecare. Era la fel de confortabil, de elegant și de intim ca holul.

Nu era aglomerat în acel moment al zilei. Ora de vârf de la prânz se încheiase. Kari se simți ciudat să intre în barul slab luminat al unui hotel central, în toiul după-amiezii. Doar câțiva bărbați, probabil oameni de afaceri din afara orașului, pierdeau vremea la barul îndelung lustruit. Nu i-a fost greu să-l găsească pe Hunter la una dintre mesele din bar. Își croi drum spre el, încercând să ignore privirile cu subînțeles pe care ceilalți clienți le schimbau între ei.

Hunter se ridică și așteptă până când ea se așeză pe locul din fața lui, abia după aceea instalându-se din nou în scaun.

–Îți mulțumesc că ai venit. Ți-e foame?

–Nu. Vreau doar ceva de băut, te rog.

–Ce-ai dori?

Un chelner îmbrăcat într-un costum negru, sobru, se ivi ca din pământ.

–Perrier și lămâie verde, te rog, ceru Kari zâmbind.

–Bună ziua, domnișoară Stewart, spuse acesta oficial.

–Mă cunoști?

–De la televizor. E o plăcere să vă servesc. Îmi dați voie să vă spun că sunteți și mai atrăgătoare în carne și oase decât la televizor?

–Îți dau și îți mulțumesc.

Chelnerul se întoarse apoi spre Hunter, părând că se așteaptă să vadă o altă celebritate.

–Eu sunt un nimeni, spuse Hunter cu un rânjet larg, dar aș dori o cafea neagră.

–Da, domnule.

Hunter încă zâmbea când se întoarse spre Kari. Nu purta ochelarii. Kari nu putu să nu remarce că liniile fine ce formau mici raze de soare în jurul ochilor săi se strângeau când zâmbea. Deci arăta foarte bine. Și ce dacă?

–De ce-ai ales locul ăsta ca să ne întâlnim?

–Îmi place, spuse el simplu.

–Și mie îmi place, dar nu e tocmai propice pentru... pentru... Nu contează.

–Ei haide, pentru ce? Pentru ce anume nu e propice?

–Nu e propice pentru nimic din ceea ce-am putea avea să ne spunem noi doi. Știi ce gândesc bărbații ăia de la bar?

El aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse, aplecându-se peste masă pentru a o auzi. Kari vorbea într-o șoaptă aproape imperceptibilă.

–Cititul gândurilor nu se numără printre punctele mele forte. Ce anume gândesc?

Nu-i plăcea atitudinea lui răutăcioasă și jucăușă.

–Se gândesc că fie sunt o damă de companie care discută partea financiară a aranjamentului, fie sunt amanta ta secretă.

Privirea lui Hunter se fixă pe-a ei preț de o clipă, înainte de a se îndrepta din nou spre bărbați.

–Chiar așa? Rușine să le fie!

–Plec.

–Stai!

Mâna lui se întinse fulgerător peste masă și o prinse pe a ei.

Era șarmant, glumea și se purta amabil. Kari nu voia să-l vadă șarmant, și glumeț, și afabil cu ea. Nu voia să-l vadă prefăcându-se că era altceva decât oportunistul chibzuit pe care ea îl recunoștea în el.

–Am de lucru, domnule McKee.

–Tu ce crezi? Că am ales intenționat locul acesta ca să te fac să te simți prost?

–Mi-a trecut prin minte, răspunse ea, agitată.

–La naiba! spuse Hunter, luându-și mâna de pe a ei, dar făcând-o să simtă că i-o împingea. E imposibil să câștig cu tine, nu-i așa? Ți-am cerut să ne întâlnim aici tocmai pentru că e un loc privat. Credeam că n-ai vrea să fii văzută cu mine în vreuna dintre cafenelele aflate mai aproape de tribunal. Sunt întotdeauna pline de oameni pe care îi cunoaștem amândoi.

Kari ar fi putut să se ridice și să plece, dar rămase pe scaun, zgâindu-se la el peste fața de masă în carouri. Exasperarea lui era vizibilă în privirea ce o sfredelea pe-a ei.

Chelnerul alese acel moment tensionat pentru a le aduce băuturile. Apoi se retrase fără a spune nimic. Ea sorbi din apa minerală, dorindu-și să-și fi ascultat instinctele și să nu fi deschis niciodată discuția despre locul întâlnirii. Acum el era cel ofensat, iar ea părea un copil răsfățat și capricios. Se părea că nu exista nici un teren comun pe care să se întâlnească. Voia să termine odată și să scape cât de repede posibil de toată întâlnirea.

–Ce anume ai vrut să discuți cu mine?

Hunter încercase să amâne subiectul cât de mult putea. Când avea oare să i se mai ofere ocazia de a rămâne singur cu ea, să stea doar și s-o privească? O provocase să adopte din nou o atitudine defensivă, iar acum trebuia

să-și schimbe din nou tactica, înainte ca ea să-și ia tălpășița fără să-l mai asculte.

–Te simți bine?

–Bineînțeles că sunt bine, răspunse ea râzând încet, ușor surprinsă. Ce vrei să spui?

–Nu pot să uit cât de bolnavă arătai în noaptea în care am venit acasă la tine. Ți-ai revenit complet după...

–După avort? întrebă ea, cu o amărăciune mai mult decât evidentă. Da. Fizic, mi-am revenit. Din punct de vedere emoțional, îmi va lua multă vreme să mă vindec.

De ce-ar fi trebuit să fie delicată în această problemă și să-l menajeze? Hunter contribuise la starea ei proastă, atât emoțională, cât și fizică, deși nu ar fi putut jura că aceasta era singura cauză ce o făcuse să piardă copilul.

În mintea lui, Hunter își adresă o înjurătură violentă. Avea să înceteze vreodată să se mai simtă vinovat? Din punct de vedere rațional, știa că nimic din ceea ce făcuse el nu provocase avortul spontan al lui Kari. Cel puțin nu direct. Dar de fiecare dată când se gândea la acest lucru îl cuprindea greața. Ar fi trebuit să nu mai discute subiectul, dar, ca și cum ar fi fost o măsea dureroasă, se întorcea în permanență la el, atingându-l pentru a vedea dacă durerea mai scăzuse în intensitate.

–Soțul tău știa despre copil?

–Nu. Nu am aflat că sunt însărcinată decât la câteva săptămâni după ce Thomas... a murit.

Probabil rămăsese însărcinată în timpul uneia dintre ultimele lor nopți împreună. Simți gelozia alergându-i prin vene ca o otravă. Era irațional și de-a dreptul stupid. Dar nu putea suporta să și-o imagineze făcând dragoste cu un alt bărbat, nici măcar cu soțul ei.

Kari își spuse că o astfel de conversație era prea personală pentru a o purta cu un străin. Dar era Hunter chiar un străin? De ce simțea întotdeauna că el îi citește gândurile?

Probabil de vină erau privirile concentrate și sfredelitoare pe care i le arunca uneori, precum cea de acum. O umpleau de tulburare. Împinse deoparte băutura neterminată.

–Domnule McKee, apreciez îngrijorarea ta referitoare la sănătatea mea, dar mi-e greu să cred că ai cerut această întâlnire doar pentru a discuta despre ea.

Sarcasmul ei îl irită. Cum putea fi atât de îngrozitor de ostilă când el nu se putea gândi decât la cât de mult o dorea? Cum ar fi fost dacă ei doi erau amanți, întâlnindu-se să bea ceva înainte de-a urca într-o cameră, unde să-și petreacă întreaga seară făcând dragoste?

O, ar fi fost cu totul altceva. Ea nu ar fi stat încruntată, ci i-ar fi adresat acel zâmbet dulce specific unei femei care știe că iubitul ei moare de nerăbdare să o aibă. Ar fi stat aproape de el, cuibărindu-se la pieptul lui, schimbând sărutări mărunte, doar din buze. Poate că mâna ei i-ar fi mângâiat partea de sus a coapsei. Poate că el și-ar fi trecut, aparent neintenționat, dosul degetelor peste sânii ei. Ea s-ar fi prefăcut uluită de îndrăzneala lui, i-ar fi dat jucăuș mâna la o parte, dar privirea i-ar fi strălucit de dorința tot mai intensă.

Oare ce încerca să facă? Să se aducă singur în pragul nebuniei? Dar, Dumnezeule, cât de mult își dorea să intre adânc în ea! Se întrebă cum ar fi reacționat dacă ar fi tras-o în brațele lui și i-ar fi sărutat gura strânsă de supărare, dacă ar fi sărutat-o până când buzele ei s-ar fi deschis și s-ar fi repezit lacome spre ale lui.

Probabil l-ar fi împușcat, își spuse sumbru, silindu-se să se concentreze asupra problemei pe care o avea de discutat.

–Ai dreptate, spuse tensionat. Nu te-am invitat la cafea ca să discutăm despre sănătatea ta. Am venit să-ți cer să îngropăm securea războiului.

Ea clipi surprinsă.

–Poftim?

–Știi la ce mă refer.

–Mă tem că nu, răspunse Kari rece.

–Vezi să nu te cred, replică el, încrucișându-și brațele pe masă și aplecându-se spre ea. Știu de ce nu mă placi. Regret acest lucru, dar pot să-l accept. Doar că de data asta mergi prea departe. Ai devenit o piedică în calea justiției.

–În calea justiției! exclamă ea. De unde ai scos fraza asta? Din reluarea serialului *Perry Mason*?

Hunter intenționase să se exprime sever și sfârșise prin a părea răsuflat și stupid. Așa că avea să facă apel la rațiunea ei.

–Tu pretinzi că toate reportajele tale sunt obiective.

–Așa și sunt.

–Ai spune că un interviu lacrimogen cu mama unui ucigaș pus sub acuzare e un reportaj obiectiv?

–Nu am tras nici o concluzie.

–Nici nu a fost nevoie. Spectatorii au făcut asta și singuri. Dar ai uitat să menționezi că femeia asta a privit nepăsătoare, an după an, cum soțul ei îl bătea pe pușți până a devenit ceea ce e acum. Nu ai întrebat-o de ce nu a cerut ajutor psihologic pentru băiat când a fost arestat sub acuzația de tentativă de viol. Avea doisprezece ani pe atunci.

Kari știa că Hunter avea dreptate, dar nu putea să recunoască, nici măcar în fața ei înseși.

–Nu știam asta.

–Și nici nu te-ai obosit să afli.

–Nu am nevoie să mă înveți cum să-mi fac treaba!

–Exact asta urmăresc. Eu nu fac pe criticul tău, deci te rog să încetezi și tu să mai faci pe criticul meu.

Ridicaseră amândoi vocea până la un ton furios. Deveniră brusc conștienți de asta și aruncară priviri îngrijorate spre bărbații de la bar. Unul dintre ei făcu un semn din ochi și ridică paharul spre Hunter în semn de salut.

Hunter își întoarse privirea spre Kari. Ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să-l facă era să se certe cu ea. Și-ar fi dorit să se joace cu mâinile prin masa aceea de păr blond și să-i sărute mărunt perla de pe lobul urechii.

–Colegii tăi vor fi foarte supărați dacă interzicem accesul camerelor în sala de tribunal, spuse Hunter încet.

–Adică asta vei face dacă nu te portretizez ca fiind un cavaler fără teamă și fără prihană?

El oftă. Până aici fusese cu rațiunea și cu persuasiunea amabilă.

–Adică asta voi face dacă te încăpățânezi să-l prezinți pe acuzat ca pe o victimă, oricât de subtil ai face-o.

–Desigur, îți dai seama că televiziunea e un mediu de comunicare vizual. Fără imagini, nu am pe ce să-mi fac reportajul.

Zâmbetul lui radia farmec.

–Desigur.

Kari își feri privirea, exasperată. Hunter tocmai recunoscuse că era dispus să facă tot ce-i stătea în putere pentru a o face inutilă.

–Ai încercat să ceri o dată interzicerea camerelor. Judecătorul te-a refuzat.

–Cred că de data asta mă va asculta. Dacă presa sare calul, în orice direcție, apărarea ar putea să facă scandal și să se plângă că procesul e prost condus. Nu cred că judecătorul vrea să elibereze un ucigaș din cauza unei probleme tehnice.

Kari își luă poșeta.

–Nici eu nu vreau ca un criminal să bântuie în libertate pe străzi, domnule McKee.

Și cu aceasta, se ridică în picioare. El făcu același lucru, întrebând-o în același timp:

–Atunci îmi promiți să nu mai distragi atenția în sala de tribunal?

–Îți distrag atenția?

Kari își dădu capul pe spate și ridică privirea spre el. Intenționase să adopte un ton obraznic, nu de flirt. Dar felul în care privirea lui se înfipse într-a ei dădu o altă conotație întrebării sale. Ar fi dat orice să o poată retrage.

–Da. Îmi distragi atenția.

Și mai tulburătoare decât ochii lui era vocea sa fascinantă. Era joasă și răgușită, aspră și intimă. Deși nu se atingeau deloc, îi simțea vocea strecurându-i-se prin haine și atingând-o peste tot.

–Trebuie să mă întorc la muncă, spuse ea rapid, întrebându-se de ce simțea, brusc, că-i venea greu să respire. Nu-ți promit nimic, dar mulțumesc pentru băutură.

Hunter o urmări plecând, întrebându-se dacă reușise să se facă înțeles. Kari era exagerat de sensibilă.

Incredibil de irezistibilă.

Așezată la consola de editare, Kari se îndeletnicea cu o introspecție serioasă. Urmări de două ori materialul needitat pe care Mike îl filmase pentru ea. Era obiectiv. Punctul central al reportajului avea să depindă de ceea ce concepea ea ca poveste care să însoțească imaginile. Și avea să conteze mai puțin ceea ce spunea, și mai mult tonul pe care-l folosea.

Indiferent dacă intenționase sau nu lucrul acesta, Hunter McKee găsise mijlocul potrivit de-a o face să se oprească și să se gândească la ceea ce făcuse. Sentimentele ei personale față de el nu ar fi trebuit să conteze, nu ar fi trebuit să dicteze orientarea reportajelor ei.

Pe termen lung, unde aveau să ducă toate acestea? Ce avea să obțină ea? Eventual disprețul altor jurnaliști. Era bine privită de colegii ei de breaslă. Oare merita ca pentru răzbunarea ei personală împotriva lui Hunter McKee să-și riște reputația de bun reporter?

Dar și mai important era efectul pe care această răzbunare îl avea asupra ei ca persoană. Știa că tatăl ei

nu ar fi aprobat atitudinea ei față de McKee. Pinkie nu era încântat și nu-i ascundea acest lucru. Oare toată lumea avea dreptate și ea se înșelase? Oare îl judecase greșit pe omul acela?

Privind obiectiv situația, fără a ține cont de sentimentele ei personale, presupunea că McKee făcea doar ceea ce îi impunea funcția. Considera, în continuare, că e un nemernic. Îi displăcea încă felul în care operase cu dovezile împotriva lui Thomas și felul în care o atacase în sala de judecată. Îi displăcea în special felul în care îi vorbea, cum o privea, felul cum o făcea să se simtă atunci când o privea.

Dar – și era un dar decisiv – ea era reporter de știri, nu editorialist. Era în joc și reputația ei profesională, la fel de mult ca a lui. Care era alternativa dacă nu prezenta lucrurile într-un mod imparțial?

O oră mai târziu, când îi dădu producătorului materialul finalizat și gata să fie transmis, era încântată de reportajul ei. Pașii îi erau ușori când ieși din clădire, pornind spre casă. În ea creștea un sentiment pe care îl luă drept unul de ușurare. Fără îndoială, McKee avea să se bucure că a scăpat de ea, dar și ea era la fel de bucuroasă că scăpase de dorința ei obsesivă de a-l umili.

În apartamentul său, Hunter urmări știrile de seară. Își ținu respirația când se anunță reportajul lui Kari de la tribunal. După ce acesta se încheie, procurorul lăsă să-i scape un oftat prelung. Kari prezentase strict faptele; atitudinea ei față de el devenise considerabil mai temperată.

„Slavă Domnului", își spuse. Trecuseră peste acest hop. Nu mai era nevoit să-și facă griji în privința ei.

A doua zi de dimineață, când intră în sala tribunalului, privirea lui se lansă imediat într-o căutare înfrigurată, până când o găsi. Spre deosebire de zilele precedente, nu-și dirija cameramanul și nu provoca agitație printre spectatorii așezați în jurul ei.

Astăzi stătea liniștită, ținând un carnețel în poală. Ea și cameramanul discutau. Acesta spuse probabil ceva amuzant, căci Kari își dădu pe spate coama de păr și râse încet.

Sunetul gutural al râsului ei îi ațâță simțurile, excitându-l. Când trecu pe lângă rândul ei, coborî rapid privirea spre șirul de scaune și îi observă pentru o clipă piciorul îmbrăcat în ciorapi fini de mătase. Purta o rochie verde, iar stilul cuminte o făcea parcă și mai sexy. Acum stătea cu spatele lipit de scaun, discutând peste umăr cu un alt reporter. Din profil, sânul i se contura clar.

Hunter își ocupă locul la masa acuzării și consultă ceasul de pe peretele din spate. Avea un ceas de mână perfect funcțional, dar ceasul oficial al tribunalului îi oferi un pretext să se întoarcă. Privirea lui o întâlni pe a ei, ca și cum s-ar fi înțeles dinainte.

„La naiba!", blestemă în gând. Avea de demonstrat un caz dificil în fața completului de judecată, dar gândurile îi erau concentrate asupra cărnii ce pulsa cu o tărie dureroasă între coapsele lui.

Această iubire juvenilă nu putea să mai continue. În afară de faptul că era inconfortabil din punct de vedere fizic și mai mult decât jenant, era și periculos. Câtă vreme Kari Stewart fusese ostilă și veninoasă, nu existase riscul să se lase copleșit de emoții. Dar această Kari docilă, această Kari care aproape că-i zâmbea era o amenințare împotriva căreia nu putea lupta. Câtă vreme ea îl privea astfel, nu avea să reușească niciodată să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit și de care depindea întreaga lui carieră.

Imediat după ce judecătorul își făcu intrarea în sală, Hunter se ridică în picioare.

–Domnule președinte, spuse politicos, solicit ca din sala de judecată să fie evacuate toate sursele de distragere a atenției, în special camerele de filmat.

Lui Kari i se opri respirația, nevenindu-i să creadă.

–Nemernicul! spuse în șoaptă. Se lăsase dusă de nas de sinceritatea lui convingătoare. Încă o dată, Hunter îi dovedise cât de manipulator și de lipsit de inimă era.

După ce urmări reportajul ei pe unul dintre monitoarele din redacția de știri, Pinkie își prinse nasul între degetul mare și arătător.

–De data asta chiar ai sărit calul, scumpo.

După dezbaterea ce urmase cererii lui McKee, judecătorul hotărâse să o accepte. Spre iritarea tuturor reporterilor de televiziune, camerele de filmat fuseseră evacuate. Judecătorul le permisese desenatorilor de portrete robot să rămână în sală, pentru ca reporterii să nu fie complet lipsiți de imagini pentru materialele lor.

Reportajul lui Kari sugera clar că cererea de evacuare a camerelor ținea de încercarea lui McKee de a ascunde publicului mașinațiunile sale politice.

–Nu a fost calomnios.

–Nici mult nu i-a lipsit.

Pinkie își îmbrăcă jacheta sport de poliester pătată.

–Încep să mă satur de asta, Kari.

–De ce anume?

–De jocul ăsta imatur al tău.

–Nu e un joc.

–Spune-i cum vrei. E neprofesionist și duhnește a genul de jurnalism ieftin pe care eu nu l-am putut suporta niciodată.

Venind din partea lui Pinkie, prietenul și aliatul ei devotat, afirmația era foarte dureroasă.

–Îmi pare rău că tu așa consideri.

–Și mie îmi pare rău, zise el, îndreptându-se spre ușă. Mă simt ca naiba. Mă simt atât de nasol, încât s-ar putea s-o chem pe Bonnie să se îmbete cu mine.

Și ieși, târându-și picioarele.

Kari nu se simțise în viața ei atât de singură. Se întoarse acasă cu mașina, întrebându-se de ce se simțea deprimată

în loc să se bucure. Îl întrecuse din nou pe McKee, dar fiindcă nu era nimeni care să sărbătorească victoria cu ea, nu simțea nici un fel de bucurie.

Descuie ușa și intră. Dintr-un gest, aprinse lumina și își aruncă poșeta pe un scaun. Apoi se opri brusc.

Hunter McKee era așezat într-un fotoliu în celălalt capăt al camerei. Ochii lui de culoarea mușchiului străluceau de satisfacția de a-și fi prins prada atât de ușor.

Sacoul îi era întins peste spătarul canapelei. Își descheiase nasturii de la vestă, precum și primii doi nasturi de la cămașa elegantă. Nodul de la cravată fusese desfăcut puțin, iar mânecile îi erau suflecate până la coate. Poziția lui, cu umerii lăsați, arăta că aștepta de mult timp. În mână ținea un pahar de băutură neterminat. Părul îi era și mai ciufulit decât de obicei.

Se ridică ușor din fotoliu, continuând s-o țintuiască din priviri. Dădu pe gât restul de băutură și, meticulos, puse paharul pe măsuța de cafea. Ocolind-o îndemânatic, veni spre Kari.

–Cum ai intrat aici?

Respirația îi era gâfâită și se simți brusc înspăimântată de expresia hotărâtă de pe chipul lui și de puterea intimidantă a trupului său. Emana o furie masculină ce fusese stârnită și nu avea să fie potolită prea ușor.

–Am diplomă în criminologie.

–Dar sistemul de securitate...

–L-am dezactivat.

–E chiar așa de ușor de neutralizat?

–Dimpotrivă, e un sistem foarte sofisticat.

–Dar tu ai reușit să-l dezactivezi.

–Da. Funcționează din nou, apropo.

Stătea foarte aproape de ea acum. Prea aproape. Îi simțea căldura trupului, gustul respirației parfumate de whisky ce-i sufla peste față și mirosul ca de lămâie al apei sale de colonie. Inima începu să-i gonească nebunește.

–Ce dorești, domnule McKee?

–Asta e puțin cam oficial, nu-i așa? Nu crezi că după ce m-ai urât cu atâta intimitate ai putea să te silești să-mi spui pe nume? Spune-l!

Cuvintele mânioase se strecurară printre dinții lui, făcând-o să se dea puțin înapoi.

Nu văzuse niciodată un bărbat mai furios. O venă îi pulsa la tâmplă. Spusese că avea diplomă în criminologie. Poate știa cum să comită crima perfectă, asasinatul fără urme.

Dar nu se temea că avea să-i facă rău fizic. Hunter o amenința cu un tip de pericol ce era complet nou pentru ea.

–Rostește-mi numele, Kari, șopti el, făcând încă un pas spre ea.

–Nu.

Cu un gest aspru, Hunter îi cuprinse fața între palme și îi ridică bărbia. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos.

–Rostește-l!

Era o poruncă rostită încet, dar vocea lui avea un ton de oțel, întărit de licărirea aprigă din ochii lui și de apăsarea chinuitoare a degetului lui pe buza ei.

–Hunter, șopti înfricoșată.

–Din nou.

–Hunter, repetă.

Privirea lui îi fixă buzele rostindu-i numele. O ținu astfel timp îndelungat, derutant de mult, înainte de a-și lăsa mâinile să cadă și de a se da înapoi.

Kari își simți capul învârtindu-se. Era dezgustată de ea însăși fiindcă cedase în fața voinței lui mai puternice, dar, în același timp, nu voia ca el să știe că avea un efect cât de mic asupra ei.

–Ți-am rostit numele. Doar atât doreai?

–Nu. Am vrut să te plesnesc peste fund. Își puse mâinile în șolduri. Ai transmis un reportaj dat dracului în seara asta. Ești mândră de tine?

–Foarte. Mai ales după renghiul pe care mi l-ai jucat.

–Renghi? Ce renghi?

Inocența lui prefăcută avu darul de-a o înfuria și mai tare.

–M-ai lăsat să cred că, dacă îmi mai temperez reportajele, ai să permiți camerelor de filmat să rămână în sala de tribunal.

–Cererea mea ca acestea să fie evacuate nu a avut nici o legătură cu discuția noastră de ieri.

–Chiar așa? Nu din cauza mea ai cerut să fie evacuate?

–Ba da, dar nu din motivul la care te gândești tu.

–Ce alt motiv ar mai putea exista?

„Fiindcă mă exciți!" ar fi vrut el să strige. În schimb, aruncă asupra ei vina pentru întregul dezastru.

–Hai să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Luni la rândul te-ai răzbunat pe mine fiindcă l-am prins pe soțul tău cu mâța-n sac. Nu a fost vina mea că l-am prins așa.

–A fost nevinovat.

–A fost al dracului de vinovat, de o grămadă de chestii.

Kari închise strâns ochii și inspiră adânc.

–Știu de ce l-ai discreditat și pe el, alături de ceilalți inculpați.

–S-a discreditat singur.

–Fiindcă nu era de acord cu numirea ta.

Acea informație neașteptată îi stârni atenția. Deschise gura, dând să vorbească, dar nu reuși să spună nimic. Într-un final, întrebă:

–Cine ți-a spus asta?

–Silas Barnes, răspunse ea, triumfătoare.

Discutase cu fostul procuror districtual despre el?

–Când?

–L-am sunat la scurt timp după prima noastră întâlnire. Nu puteam să cred acuzațiile tale împotriva lui Thomas și puneam sub semnul întrebării motivele tale.

Ai spus chiar tu că ai venit aici din St. Louis fiindcă nu puteai avansa ierarhic suficient de repede. M-am gândit că, probabil, încerci să faci valuri și că te folosești de Thomas ca de o trambulină. L-am sunat pe domnul Barnes ca să-i cer părerea despre tine.

–Și?

–O, ești băiatul lui de aur. Mi-a spus că și dacă ar fi avut o armată de tineri procurori care să lucreze pentru el, tot pe tine te-ar fi ales să-i iei locul, după pensionare. Dar – ridică mâna când el încercă s-o întrerupă – mi-a spus și faptul că Thomas nu era de acord cu tine. Toată discuția a avut caracter neoficial, desigur. Dar Thomas menționase printre membrii consiliului că te considera periculos de ambițios.

Hunter clătină din cap și își trecu o mână prin păr.

–Ei bine, dacă tu crezi că mă răzbunam pe Wynne fiindcă nu-i plăcuse de mine, te înșeli. Nici măcar n-am știut vreodată că nu fusese de acord cu numirea mea.

Ea pufni disprețuitor.

–Doar nu te aștepți să cred așa ceva?

–Nu, nu mă aștept, spuse el tăios. Credeai că Thomas Wynne era un sfânt și-ai refuzat să vezi adevărul despre el. Când ai discutat cu Barnes, l-ai întrebat și despre acuzațiile mele împotriva lui Wynne?

În chip de răspuns, ea își ridică semeață capul.

–Bineînțeles că ți-a ținut isonul.

–Dumnezeule! strigă Hunter frustrat și își plesni palmele peste coapse. Adevărul e chiar în fața ta, iar tu refuzi în continuare să îl recunoști. Soțul tău a fost infractorul, nu eu.

Kari se cutremură de furie.

–O, te disprețuiesc! Ești viclean...

–Sunt deștept.

–Și manipulator.

–Profit de orice situație.

–Și ambițios.

–Ambiția nu e o crimă.

–Ești un procuror însetat de sânge.

–Iar tu ești o cățea răzbunătoare.

–Eu doar îmi fac meseria!

–Și eu!

Hunter nu-și dădu seama că pusese mâinile pe ea până când nu-i simți trupul lipit de-al lui. Coborî privirea și, prin ceața roșie de furie, își văzu mâinile strângând-o de umeri.

Brusc, deveni conștient de ea, de ea în întregime. Sânii i se ridicau cu greu, lipiți de pieptul lui. Pântecul ei sprijinea ușor ca o pernă mădularul lui întărit. Coapsele ei se lipeau încordate de-ale lui.

Așa furioasă cum era, părea mai frumoasă ca oricând. Ochii îi erau mari și de un verde intens în lumina scăzută a camerei. Respira gâfâit printre buzele umede, ușor depărtate.

Fără a se gândi la consecințe, Hunter își lăsă capul în jos și își apăsă gura peste a ei. Brațele lui o cuprinseră, trăgând-o mai aproape, până când silueta ei mică deveni parte dintr-a lui.

Gura lui se zvârcoli peste a ei până când buzele ei se deschiseră. Limba lui cercetă șirul de dinți perfecți și smulse un scâncet de protest din partea ei. Dar el continuă să o sărute intens și plin de o pasiune nebună, până când gura ei fu nevoită să se deschidă pentru a respira. Atunci limba lui se strecură înăuntru.

Era o siluire. Era un viol. Era minunat. Iar Hunter își continuă penetrările rapide cu limba până când îi simți trupul slăbind și pliindu-se după al lui.

La început, Kari fusese prea uluită pentru a reacționa. Apoi, când începu să se zvârcolească încercând să scape, își dădu seama că forța ei nu se putea compara cu a lui. Cum îndrăznea s-o insulte astfel? Îl ura. Dar începu să se urască pe ea însăși și mai mult.

Fiindcă începuse să savureze sărutul.

Putea să-l acuze de brutalitate când, de fapt, gura lui își îmblânzise atacul sălbatic? Gura lui încă mai era lipită de a ei, dar limba lui nu mai era tare și brutală. Era catifelată și senzuală. Limba lui nu se mai înfigea dezordonată și violentă în gura ei, ci cu mișcări experimentate și persuasive. Simți cum rezistența trupului ei față de acea agresiune dulce începea să cedeze.

Fără voie, brațele lui Kari se încolăciseră în jurul taliei lui. Când el își apăsă sexul excitat de mijlocul ei, ea își dădu seama că era umedă, iar sexul lui îi stârnea o dorință și o poftă de-a dreptul dureroase. Sânii îi erau plini și ridicați. Simțea un dor nebun să-i simtă gura peste sfârcurile lor întinse.

Hunter o sărută profund încă o dată, trecându-și limba peste a ei și strângându-i mijlocul de șoldurile lui. Apoi se retrase treptat. Gura îi mai întârzie puțin, presărând sărutări delicate pe buzele ei învinețite, înainte de a se retrage cu totul, făcând un pas în spate.

În cele din urmă rămase perfect nemișcat, fixând-o cu privirea. Kari și-ar fi dorit să poată dispărea pur și simplu. Nu-i răspunsese. N-o făcuse! își strigă în gând. Cu toate acestea, fiindcă el credea că-i răspunsese, îi era teamă să-l înfrunte. Ezitând, ridică privirea spre chipul lui.

–Care a fost cel mai mare păcat al meu, Kari? Faptul că l-am discreditat pe Thomas? Că am contribuit la avortul tău? Că te-am dorit? Sau că te-am făcut să mă dorești și tu?

Își luă sacoul de la costum. Ajuns lângă ușă, se întoarse.

–Mai devreme sau mai târziu ai să recunoști adevăratul motiv pentru care ești furioasă pe mine.

Și ieși singur.

Hunter intră în apartamentul său întunecat și se duse direct la telefon. Rezistase multă vreme, dar în seara

aceea o sărutase pe Kari Stewart, și o sărutase cu adevărat. Acel lucru îl făcuse să se răzgândească. Formă numărul pentru o convorbire la distanță și, după trei tonuri, o voce îi răspunse.

–Pam, sunt eu, Hunter. Ai avut dreptate. Am fost încăpățânat ca un catâr. Am să-ți acord divorțul.

capitolul 7

Hotărâse să-și petreacă acasă ziua alegerilor.

Știa că, probabil, era ceva în neregulă cu el. Era un bărbat american sănătos, cu sângele fierbinte. Dar prefera singurătatea unei mulțimi. Prefera să urmărească la televizor ediția de seară a știrilor, în loc să meargă la o petrecere.

Stătea în fața televizorului ca un pervers la un film pornografic, privind-o fascinat. Modul ei de a vorbi, expresiile chipului ei și ticurile deveniseră deja înduioșător de familiare pentru el. Ar fi recunoscut oriunde parfumul floral al părului ei. Încă îi mai simțea pe degete textura tenului. Știa ce gust avea gura ei. O dorea.

Iar ea, după cum recunoscuse, îl disprețuia.

Cum ar fi fost dacă s-ar fi întâlnit în circumstanțe complet diferite? Cum ar fi fost dacă ar fi întâlnit-o la doi ani după moartea lui Wynne? Sau dacă Wynne nu ar fi existat deloc? Așa ar fi fost chiar mai bine. S-ar fi plăcut reciproc imediat. În fantezii, orice era posibil, nu?

El ar fi invitat-o la cină de câteva ori. Ar fi discutat despre carierele lor, despre probleme de actualitate, despre filme și cărți. El i-ar fi spus întregul lui repertoriu de glume, iar ea l-ar fi găsit foarte amuzant. Ar fi descoperit că aveau remarcabil de multe lucruri în comun.

Într-o seară, ea l-ar fi invitat să urce să bea ceva. I-ar fi zâmbit încurajator. Când ar fi luat-o în brațe, ea s-ar fi lăsat de bunăvoie. Buzele ei s-ar fi deschis supuse sub ale lui. Ar fi fost flămândă după sărutările lui, tânjind după mângâierile lui.

–Cred că ar fi corect să-ți spun că am fost căsătorit.

–Ai fost?

Părul ei i-ar fi mângâiat mâinile când și-ar fi lăsat capul pe spate. Gura lui ar fi alunecat în jos pe gâtul ei.

–Sunt divorțat.

Sânul ei i-ar fi umplut palma și i-ar fi rostit numele cu un oftat, în vreme ce degetul lui mare ar fi descoperit sfârcul ei sensibil.

–Am fost singur mult timp. De când te-am cunoscut pe tine... Ei bine, nu am simțit niciodată așa ceva pentru nici o femeie. Te doresc, Kari. Am nevoie de moliciunea și de dulceața ta în viața mea. Lasă-mă să te iubesc.

Ea l-ar fi prins de mână și l-ar fi condus în dormitor și...

Îi sună telefonul și tresări. Smucindu-l din furcă, tună în receptor:

–McKee.

–Adică domnul procuror districtual, auzi vocea lui Guy peste vacarmul din fundal. L-ai luat fără probleme. Bineînțeles că era evident că vei câștiga, dar rezultatele finale ale alegerilor tocmai au fost anunțate. Acum ești oficial procurorul districtual.

–Mulțumesc pentru telefon.

–Ai avut mare succes săptămâna asta. Mai întâi ai obținut condamnarea puștiului care l-a făcut praf pe taică-său. Iar acum alegerea.

Hunter nu era prea sigur în privința condamnării la moarte a unui băiat de șaisprezece ani, dar nu era momentul potrivit să tempereze entuziasmul asistentului său începător.

–Să le mulțumești tuturor celor care au contribuit la asta.

–Tu nu vii la petrecerea de sărbătorire a victoriei?

–Nu.

–Dar, la naiba, McKee, ne-am strâns toți în apartamentul cuiva. Nu prea știu cine locuiește aici, dar este băutură din belșug, mâncare și... Coborî vocea până la un ton conspirativ. O știi pe Marilyn, de la biroul

evaluatorului fiscal, cea cu un set de balcoane care ți-ar putea scoate ochii? Toată seara a așteptat nerăbdătoare să te vadă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Hunter își aminti de o roșcată cu picioare lungi și căreia îi plăceau bluzele strâmte. Simți o scurtă scânteie de dorință, dar nu știa dacă era urmarea reveriei sale legate de Kari sau a gândului la Marilyn, de la biroul evaluatorului fiscal.

–Nu știu, Guy.

–O să te detești mâine-dimineață dacă refuzi o asemenea ocazie. Crede-mă, amice, e bună.

Hunter râse.

–Dacă așa stau lucrurile, cum aș putea să refuz? râse Hunter.

Poate că exact de asta avea nevoie – de o tăvăleală zgomotoasă cu o femeie atrăgătoare și dornică. Ce cale mai bună exista de a-și șterge o femeie din minte decât concentrându-și atenția asupra alteia?

–Care e adresa? Dacă Marilyn are nevoie să o duc acasă cu mașina, spuse Hunter cu subînțeles, spune-i că ne întâlnim afară în zece minute.

–Am priceput! Simți rânjetul lui Guy prin telefon. Îți garantez că va avea nevoie să fie dusă acasă cu mașina.

Înainte să apuce să se gândească mai bine, Hunter își luă jacheta, cheile de la mașină și ieși din apartament. Marilyn cea bine dotată îl aștepta lângă bordură, după cum i se promisese. Ce ușor era să găsești o parteneră de sex în ultimul timp! Unde fuseseră fetele ca Marilyn pe când era el licean?

–Bună, spuse ea, deschizând ușa din dreapta șoferului și urcând.

–Bună!

Purta o bluză tipică pentru ea și care era la fel de strâmtă ca toate celelalte din garderoba ei. După cât putea el aprecia anatomia feminină, nu avea absolut nimic

pe dedesubt. Parfumul ei era greu și dulce, și îi amintea în mod nefericit de filmele franțuzești vulgare și ieftine.

–Foarte drăguț din partea ta să te oferi să mă duci acasă. Petrecerea a fost drăguță, însă invitatul de onoare nu și-a făcut apariția, continuă femeia, dar își îndulci reprosul făcându-i cu ochiul. Lucrurile începeau s-o cam ia razna. A fost drăguț că am putut pleca.

Iritat, Hunter se întrebă dacă mai cunoștea și alte adjective în afară de „drăguț". Și, la fel de iritat, se întrebă de ce era nevoie să joace acea șaradă. Nu se gândise că ea avea să se aștepte la conversație. Tare ar fi vrut să-i poată spune, pur și simplu: „Mă bucur că mă duci acasă să mă bagi în pat. Am înțeles că e o terapie bună pentru a-ți scoate o altă femeie din cap."

Atunci el s-ar fi simțit îndreptățit să-i spună: „Așa e, și apreciez sinceritatea, ăăă, Marilyn? Da, Marilyn. Vezi tu, ceea ce mă interesează e o tăvăleală rapidă și intensă. Fără emoții. Fără conversație. Doar distracție și jocuri. Ai primit cele mai bune recomandări."

Dar nu-i spuse nimic din toate astea. În schimb, îi zâmbi și zise:

–Va trebui să-mi dai indicații cum să ajung la apartamentul tău.

Marilyn găsi că îi era mult mai ușor să-i dea indicații dacă stătea lipită de el, cu unul dintre sânii fabuloși cuibărit sub brațul lui. Fără urmă de inhibiții, își puse o mână pe coapsa lui și începu s-o frece în sus și în jos.

El nu simți nimic în afară de o ușoară iritare. Cu fiecare clipă ce trecea se simțea tot mai nervos, iar furia îi era îndreptată pe nedrept asupra ei. Nu-i plăcea în mod deosebit culoarea părului ei sau a ochilor. Corpul ei remarcabil nu mai părea atât de voluptuos și de atrăgător acum, ci mai degrabă obscen și umflat, un exces negativ.

O siluetă mai zveltă, un trup mai compact, o finețe punctată de curbe feminine moi. Un păr blond cârlionțat, nesupus, ochi verzi. Așa ceva i se părea atrăgător.

Kari Stewart i se părea atrăgătoare.

Și-ar fi dorit ca mâna ei să fie cea care să se joace cu șlițul pantalonilor lui. Și doar când își imagină că era a ei simți primii fiori de excitare.

–Mmmm, făcu Marilyn și îl strânse.

Hunter opri mașina lângă bordura din fața blocului ei. În timp ce ocolea mașina pentru a-i deschide portiera, înghiți aerul cu lăcomie, ca să-și curețe plămânii de parfumul ei. Își dădu seama cât de tare îi displăcea, de fapt.

Subtilitatea era o artă pe care Marilyn n-o deprinsese niciodată. Dar era destul de agilă. Când coborî din mașină, reuși să-l mângâie cu dosul palmei peste prohab, să-și legene sânii peste pieptul lui și să-i găsească urechea cu buzele.

–Colega mea de apartament va fi plecată toată noaptea, îi promise ea seducător, înainte de a porni pe trotuar cu mișcări unduitoare.

Brusc, Hunter deveni furios pe el însuși. Ce nu era în regulă cu el? De ce n-o dorea? De ce nu se aprindea în el dorința carnală?

Mânios, pentru a-și demonstra lui însuși că nu era îndrăgostit fără speranță de o altă femeie, se întinse după Marilyn, o răsuci pe călcâie și îi atacă lacom gura cu a lui. După o clipă de surpriză, Marilyn răspunse.

Gura ei era vlăguită și udă. Mâinile femeii părură să se târască peste el ca niște păianjeni furișați. Îmbrățișarea era complet dezgustătoare și respingătoare. Încercând să nu trădeze cât de dezgustat era, își smulse gura de pe buzele ce le sugeau pe ale lui și se desprinse din îmbrățișare. Simți impulsul aproape irezistibil să-și șteargă sărutul ei apos de pe gură.

–E târziu, iar mâine e zi de lucru, trânti el o scuză jalnică.

Fața lui Marlyn se prăbuși, căpătând o expresie caraghioasă de stupefacție.

–Nu intri? se smiorcăi ea. Mă gândeam că vrei să, ăăă, știi tu, să servești o băutură, sau ceva de genul ăsta.

Hunter se forță să rânjească și să întrebe pe un ton poznaș:

–De la prima întâlnire?

–Păi, bine.

Se părea că Marilyn nu era familiarizată cu protocolul întâlnirilor. Ideea părea străină de ea.

–Poate mă mai cauți cândva, făcu ea un pas spre el, punându-și o mână pe reverul lui. Atunci nu ar mai fi o primă întâlnire, nu?

Hunter nu avea de gând să se angajeze la nimic. O apucă blând de bărbie.

–Noapte bună!

Marilyn n-avea decât să înțeleagă ce voia din asta. Se purtase ca un nemernic. Nu conta că moralitatea ei era îndoielnică, oricum detesta să se poarte abuziv cu orice femeie. Ea era nevinovată. El era tiranul.

Porni mașina și se îndepărtă, simțindu-se ca un prost nenorocit. Dacă afla cineva despre cele întâmplate, avea să devină ținta tuturor batjocurilor. Dar nu credea că Marilyn s-ar fi lăudat cu eșecul de-a atrage un bărbat în pat.

Și de ce nu se simțise tentat să se culce cu ea?

Fiindcă știa că ar fi fost inutil. Când s-ar fi trezit a doua zi dimineață, ar fi simțit doar dezgust față de propria persoană. Ar fi tânjit în continuare după Kari. Trupul lui Marilyn nu ar fi putut să-i tempereze dorința față de o altă femeie. Inima lui ar fi rămas goală.

Nu sex cu Marilyn era ceea ce-și dorea. Își dorea să facă dragoste cu Kari.

–E un prânz grozav, Kari. De unde-ai știut că e ziua mea?

–Mi-am bătut capul să aflu.

Îi zâmbi lui Mike Gonzales, în vreme ce acesta tăia bucata groasă de friptură pe care o comandase. A lua masa la unul dintre cele mai bune restaurante din Denver era un adevărat lux pentru el. Soția lui tocmai născuse, iar cu salariul lui de cameraman, bugetul familiei era limitat.

–Cum se simt Becky și copilul?

–Sunt bine, cred, răspunse Mike între două înghițituri. Becky e deprimată. Mama mi-a spus că era de așteptat, râse el. E cufundată până peste cap în scutece și sticluțe, și iritații provocate de căldură. Cred că are tot dreptul să fie în starea asta.

–Așa e, spuse Kari, amestecând letargic în salata ei de crabi.

Orice îi amintea de bebeluși îi stârnea o durere care credea că nu avea să dispară niciodată. Propria ei sarcină ar fi fost mult avansată în acel moment.

–Nu te uita, dar tocmai a intrat dușmanul tău de moarte.

Ignorând sugestia lui Mike, Kari întoarse capul. Hunter McKee tocmai se așeza la o masă în celălalt capăt al sălii. Era însoțit de mai mulți demnitari ai orașului și din consiliul districtual.

Probabil îi simți prezența în sala de mese, căci privirea lui tăie aerul oprindu-se direct asupra ei. Era prima dată când se vedeau, după câteva săptămâni. Încremeniră amândoi, până când Kari deveni jenant de conștientă de cât de mult se holbaseră unul la celălalt și își întoarse privirea exact în clipa în care el îi transmise un salut din cap, fără cuvinte, așezându-se apoi alături de bărbații care îl însoțeau.

Kari fu zdruncinată și se mustră că se lăsase tulburată de întâlnirea cu el. Dar de ce era atât de tulburată? Fizicul lui plăcut ar fi dat peste cap orice femeie. Era îmbrăcat într-un costum gri care se mula perfect pe trupul său atletic. Părul îi fusese ciufulit de vânt, iar ea știa că de aproape

ar fi mirosit a apă de colonie scumpă, amestecată cu aerul de afară.

Cunoscuse mulți bărbați atrăgători și, de regulă, inima nu i-o lua razna la vederea unui bărbat frumos.

Nu, ceea ce o tulbura cel mai mult era felul în care o privea. Nu o privea ca pe dușmanul lui, ca pe cineva cu care se certase de multe ori. Gura lui frumos conturată nu rânjea disprețuitor, nici nu afișa o expresie încruntată.

O privea ca pe o femeie pe care o cunoștea într-o oarecare măsură, o femeie cu care avea în comun un secret, o femeie cu care avusese relații intime.

Și pe bună dreptate. Fiindcă nu exista nici un alt cuvânt pentru a descrie felul în care o sărutase în noaptea aceea la ea acasă. Fusese într-adevăr intim. Îl detesta fiindcă o obligase să accepte acel sărut, dar se detesta și mai mult pe ea fiindcă și-l amintea cu atâtea detalii explicite. Din acea noapte petrecuse multe momente în care gândurile îi rătăciseră, oprindu-se asupra acelui sărut.

Chiar și acum, când ridică paharul de vin, mâna îi tremura. Toată culoarea îi dispăruse din obraji, dar ochii îi străluceau febril. Încă mai simțea apăsarea tare a buzelor lui. Limba lui îi posedase gura într-un mod complet masculin. Liniile ferme ale trupului său păreau întipărite pe trupul ei. Oricât de mult și-ar fi dorit să uite, nu putea. Amintirile refuzau să dispară.

– Vai, Kari, spuse Mike, observându-i iritarea. Dacă prezența lui aici te deranjează atât de mult, hai să plecăm.

Și aruncă o privire plină de regret spre friptura pe jumătate mâncată.

Ea clătină din cap și îi zâmbi cu o veselie prefăcută.

– Nu fi caraghios! E petrecerea aniversării tale. Mai vrei niște vin?

– S-ar putea să nu reușesc să focusez bine camera pe tine în după-amiaza asta, o avertiză el, zâmbind în vreme ce ridica paharul.

–Nu-i nici o problemă, zise ea și, fără să vrea, își continuă cu voce tare gândul: Nu prea m-am focusat nici eu asupra mea de multă vreme.

Nu se referea la înregistrările video făcute de Mike.

Își terminară masa. Kari semnă nota de plată și porniră spre ușă. Pe când se apropiau de masa lui Hunter, acesta își așeză șervetul lângă farfurie și se ridică în picioare.

–Bună, Kari!

Din spatele ochelarilor, o privea cu acea intensitate ce reușea întotdeauna să o înspăimânte. Acum o făcu automat să se simtă amenințată și, de aceea, reacționă defensiv.

–Domnule procuror districtual, nu am mai vorbit de la alegeri. Presupun că se impun felicitări.

–Mulțumesc.

–Nu-mi mulțumi mie. Ți-ai câștigat greu postul. Pe de altă parte, tu nu ai scrupule să ucizi copii, nu-i așa?

Toți cei aflați suficient de aproape cât să audă se cufundară într-una dintre acele tăceri penibile care se instalează atunci când cineva se face de rușine în public. Nimeni, în afară de Hunter, nu știa despre avortul ei. Toată lumea presupuse că se referea strict la procesul recent care se încheiase cu o condamnare la moarte pentru un tânăr de șaisprezece ani, sentință împotriva căreia protestase în reportajele ei de știri televizate.

Chiar și așa, comentariul ei usturător depășea granițele oricărui cod de conduită profesională. Dacă ea n-ar fi fost femeie, ci bărbat, Hunter ar fi fost îndreptățit să-i trântească un pumn. Dar, date fiind circumstanțele, ochii îi deveniră duri ca de cremene, trupul i se arcui, iar buzele i se strânseră.

Netulburată de furia lui, Kari îl salută scurt din cap, le adresă celorlalți un politicos „Domnilor" și porni spre ieșire. Mike, uluit și jenat, ieși împleticindu-se în urma ei. Știa că aveau să se aleagă cu o mustruluială groaznică când Pinkie va afla despre incident.

Dar asta era o exprimare eufemistică. Din păcate, directorul televiziunii fu cel care află primul. Unul dintre colegii lui Hunter îi telefonă în după-amiaza aceea, iar el trimise imediat pe cineva în redacția de știri să-i cheme la el pe Pinkie și pe Kari.

–Ai habar despre ce e vorba? o întrebă Pinkie pufăind în vreme ce mergeau pe holul cu mochetă, ce ducea la etajul doi, la mare distanță de aspra și zgomotoasa redacție de știri.

Kari plecase de la restaurant simțindu-se mai rău decât se simțise vreodată în viața ei. Nu se mai recunoștea. Kari Stewart cea de altădată nu s-ar fi purtat niciodată atât de urât, nu ar fi putut niciodată să fie atât de malițioasă și de nepoliticoasă față de nimeni, indiferent cât de aprigă ar fi fost dușmănia ei față de acea persoană.

Ce se întâmpla cu ea? În fiecare zi simțea că se desprind bucățele din ea și nu era în stare să le recupereze. În scurt timp, nu avea să mai rămână nimic din ea care să poată fi recunoscut. Gândul o înspăimânta.

De ce nu-l ascultase pe Pinkie? Prietenul ei avusese dreptate. Pornise o campanie de distrugere și de autodistrugere, în același timp.

–Da, cred că știu de ce vrea să ne vadă, spuse încet.

Pinkie se opri brusc și se întoarse spre ea.

–Spune-mi! Prefer să aud de la tine mai întâi.

Când încheie descrierea incidentului, Pinkie o potopi cu un întreg nou vocabular de obscenități.

–Ce dracu' se petrecea în capul tău? strigă el.

Ea dădu înapoi în fața furiei lui.

–Nu m-am gândit, doar...

–Păstrează-ți explicațiile. O să ai nevoie de ele, mârâi el, târând-o restul drumului până la biroul directorului general.

Secretara îi conduse în sanctuarul acestuia și închise discret ușa în urma lor. În încăpere nu se afla doar

managerul televiziunii, ci și directorul de vânzări și președintele companiei. Nici unul dintre ei nu zâmbea.

–Vă rog, luați loc, spuse managerul televiziunii. Am primit azi un telefon de la un prieten vechi al meu. Nu mi-a venit să cred ce-am auzit. Sper, domnișoară Stewart, că s-a înșelat în privința a ceea ce v-a auzit spunându-i procurorului districtual azi, la prânz.

Kari își umezi buzele, îi aruncă lui Pinkie o privire prin care își cerea iertare și răspunse:

–A auzit corect.

Pinkie crezu că era singur când deschise ușor sertarul de jos al biroului său și se întinse după sticla ascunsă acolo. Luă o dușcă zdravănă și își șterse gura cu dosul palmei. Când ridică privirea, Kari stătea în pragul ușii biroului de sticlă. Toată lumea plecase după ediția de la ora zece a știrilor. Redacția de știri era cufundată în tăcere și umbre, în spatele ei.

–Nu-i lăsa să-mi facă asta, Pinkie.

Nu o văzuse de când plecaseră din biroul managerului televiziunii. Când se întorsese în redacția de știri se confruntase cu o nouă situație de criză. Producătorul ediției de știri de după-amiază îl anunță că-i lipseau nouăzeci de secunde de material. Trebuia să transmită reportajul despre femela de elefant gestantă de la grădina zoologică sau cea despre profesorul de dactilografie orb?

Pinkie rezolvase acea criză minoră și nenumărate altele de genul celor care apar în timpul producerii unei ediții de știri. Dar gândul lui fusese în permanență la Kari. Se întrebă unde se retrăsese să-și lingă rănile. Acum își dădu seama că, oriunde ar fi fost, plânsese.

Înclină spre ea sticla argintie subțire, dar ea clătină din cap. Se lăsă în scaunul aflat de cealaltă parte a mesei de birou. Pinkie mai luă o dușcă, înainte să înșurubeze capacul la sticlă și s-o pună la loc în ascunzătoarea ei.

–Ți-ai făcut-o cu mâna ta, Kari, începu el, instalându-se mai comod în scaun, cu trupul lui masiv. Te-am avertizat, dar nu m-ai ascultat.

–Am să-mi cer scuze în fața lui, în public dacă va fi nevoie.

–Oricum ar trebui să faci asta. Dar n-o să-i facă să se răzgândească. Sunt furioși pe tine. Și așa și trebuie. Ceea ce i-ai spus omului e de neiertat.

–În regulă. Am făcut o greșeală. Recunosc, spuse Kari, și își înăbuși un suspin. Dar să fiu suspendată pe trei luni! Nu e o pedeapsă cam severă? Mă gândeam că, poate, pe o săptămână. Două. Dar trei luni! O să mor, Pinkie. Munca mea înseamnă totul pentru mine. Mi-am pierdut soțul și copilul. Munca mea e tot ce mi-a rămas.

Își întinse mâinile peste biroul lui și se aplecă spre el, cu o atitudine rugătoare.

–Încearcă să intervii în favoarea mea, Pinkie. Spune-le câteva dintre lucrurile pe care le-am suferit din cauza acelui om.

–Nu.

Kari își smulse mâinile de pe birou de parcă ar fi ars-o brusc.

–Nu vrei să mă ajuți?

–Nu de data asta, scumpo; îmi pare rău.

–De ce?

Pinkie oftă și își trecu o mână peste față.

–Fiindcă cred că ai nevoie de pauza asta. Nu mai ești omul care erai cândva, Kari. Te-ai schimbat de mult.

Nu putea suporta să-i audă criticile, mai ales după reproșurile pe care le încasase deja.

–Îmi fac treaba! spuse aprins. Ratingurile au crescut.

–Nu au mai crescut. Ții minte când ți-am spus că încep să mă satur de atacurile tale personale împotriva lui McKee? Ei bine, nu eram decât cu un mic pas înaintea telespectatorilor. Ratingurile noastre scad, și nu pot să mă abțin să te consider și pe tine unul dintre motive.

Orgoliul lui Kari era rănit, dar știa că Pinkie avea dreptate. Hunter câștigase aprobarea publicului. Reprezentanții cetățenilor îl confirmaseră oficial în postul de procuror districtual. Hărțuiala continuă la care îl supusese nu făcea decât să trezească antipatia publicului ei.

–Înțeleg că trebuie să schimb orientarea reportajelor mele, spuse încet, frământându-și mâinile în poală.

–Kari, deja a fost aleasă o altă persoană care să facă reportajele despre administrația orașului. A fost unul dintre ordinele managerului.

Un fior de panică, rece și letal, o străpunse.

–Atunci dă-mi înapoi segmentul de divertisment.

Pinkie clătină din cap.

–Nu pot s-o fac. Sally s-a înfipt în el.

–Culcându-se cu unul dintre agenții de vânzări! strigă Kari.

–Iar lui îi place! tună Pinkie în replică. Dar asta nu are nici o legătură. Eu, personal, nu pot să-i suport stilul de sentimentalism ieftin, dar ratingurile arată că telespectatorii nu sunt de acord cu mine. Nu știu dacă sunt atrași de sânii ei sau de altceva, dar ideea e că le place. Te-am avertizat în privința asta. Adu-ți aminte, ți-am spus să analizezi lucrurile atent înainte să...

–Nu-mi mai tot ține morală! Nu ești tatăl meu.

–Nu, dar am crezut că-ți sunt prieten.

Chipul i se făcuse roșu ca sfecla și se forță să se calmeze.

–Kari, dacă ai fi fost oricine altcineva, de mult ți-aș fi pus pielea pe băț. În repetate rânduri ți-au reușit trucuri murdare în povestea asta cu domnul McKee, dar am tolerat situația. Dacă nu ți-aș fi prieten, ai fi zburat de mult.

–Cu alte cuvinte, n-ai de gând să mă ajuți de data asta?

–Cu alte cuvinte, chiar am de gând să te ajut. Să te ajut cu adevărat.

–Convingându-i să nu mă suspende?

Pinkie oftă.

–Nu. Respectându-le decizia. Folosește-te de pauza asta ca să-ți limpezești gândurile și să înveți să privești lucrurile în perspectivă. McKee a devenit o obsesie pentru tine. E nesănătos. Ai exagerat rolul jucat de el în suferințele tale.

–Dumnezeule, spuse ea, ridicându-se brusc de pe scaun. În cine te-ai transformat așa, deodată? În directorul lui de campanie?

–Nu, spuse Pinkie, încercând cu disperare să-și păstreze cumpătul, dar omul își face treaba, atâta tot. Asta a făcut de la bun început. Ți-a stat ca un ghimpe în coaste încă de când a spus despre Thomas lucruri pe care nu voiai să le auzi.

–Erau minciuni! țipă ea. Voiai să tac și să-l las să-mi calomnieze soțul?

Pinkie o privi cu tristețe. Ochii lui rătăciră pe ecranul computerului preț de câteva momente, înainte de-a o privi din nou, după care îi spuse încet:

–Ești sigură că erau minciuni, Kari?

Ea se dădu câțiva pași înapoi, de parcă ar fi plesnit-o.

–Bineînțeles că da. Tu... doar nu crezi că Thomas a fost un hoț?

–Nu știu nimic în privința asta. Știu doar că nu era un zeu, așa cum îl credeai tu. Era om. Avea defecte. Doar că tu nu puteai să i le vezi.

–Chiar crezi că se întâlnea cu târfe când pleca din oraș? Crezi toate acele lucruri?

Pinkie știa că avea s-o facă să sufere, dar era timpul să dea cărțile pe față.

–Știam despre unele dintre aventurile lui Thomas. Toată lumea știa.

Kari își încrucișă mâinile peste abdomen, chircindu-se ca și cum ar fi fost chinuită de crampe.

–Te rog, spune-mi că minți, Pinkie.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

El clătină din cap.

–Nu știu nimic sigur, dar când umblă atât de multe zvonuri, de regulă se bazează pe un oarecare adevăr. Erai vulnerabilă când l-ai cunoscut pe Thomas, la scurt timp după moartea tatălui tău. Era exact omul de care aveai nevoie în acel moment – puternic, indulgent, protector. M-am bucurat că apăruse în viața ta. M-am bucurat cât se poate de mult.

Kari se prăbuși din nou pe scaun.

–Soția e într-adevăr cea care află ultima, nu-i așa? Mă simt atât de stupidă!

–Nu-i cazul. Wynne te adora și pe tine. Escapadele lui nu aveau nici o legătură cu viața voastră de cuplu. Erați îndrăgostiți și fericiți, și probabil ați fi rămas astfel încă mulți ani, dacă nu ar fi murit în ziua aceea. Dar așa a fost să fie.

Ocoli masa de birou și o prinse de mână.

–Ai învinuit un om nevinovat pentru păcatele lui Thomas, Kari. McKee nu a avut de ales, a fost nevoit să le dea la iveală. Își cântări următoarele cuvinte. Nu cred că lui i-a făcut mai multă plăcere decât ție.

Kari își odihni capul pe brațul lui Pinkie preț de o clipă, apoi se retrase. Lacrimile i se uscaseră, dar arăta complet înfrântă.

–Poate chiar am nevoie de o pauză. Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc, sentimente pe care trebuie să le clarific.

Se ridică și porni spre ușă.

–Ce vei face?

Ea îl privi fără să-l vadă, timp de câteva clipe, apoi răspunse vag:

–Nu știu.

După care plecă, pierzându-se în redacția de știri pustie, devenind una cu umbrele.

Ultima persoană pe care Bonnie s-ar fi așteptat să o vadă când deschise ușa de la intrare era Pinkie Lewis.

–Ai ceva de băut? o întrebă el fără nici un cuvânt de salut sau vreo explicație.

Cu un gest iritat, Bonnie trase de cordonul halatului, strângându-și-l pe lângă corp.

–Ce s-a întâmplat? Au intrat barmanii în grevă?

–Ai ceva de băut, da sau nu?

Bonnie se dădu la o parte, oferindu-i astfel în tăcere, și cu prea puțină grație, permisiunea de-a intra.

–Whisky?

–Da. Simplu. Porție dublă.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Bonnie după ce și ultimul copil plecase la facultate fusese să remobileze casa. Aruncase toate obiectele de mobilier ce purtau urmele distrugerilor provocate de copii. Mobila cea nouă reprezenta recompensa ei pentru că supraviețuise anilor în care își crescuse fiii, perioadă în care cadourile pe care și le făcea singură fuseseră rare sau chiar inexistente.

Pinkie își atârnă jacheta pe spătarul unui scaun și se lăbărță pe canapea. Își dădu jos cravata și o aruncă pe pernele din colțul canapelei. Apoi se descălță. Aspectul lui dezordonat strica atmosfera de ansamblu a casei, care acum arăta perfect, însă Bonnie fu surprinsă de cât de multă bucurie îi provoca acea dezordine. Casa ei fusese prea ordonată, prea mult timp.

Îi întinse paharul de whisky și se așeză lângă el, sprijinindu-și brațul pe spătarul canapelei și ghemuindu-și picioarele goale sub șezut.

–Să înțeleg că datorez această vizită unei pasiuni neîmpărtășite ce a fost, în sfârșit, dată la iveală, sau care-i treaba?

Pinkie îi aruncă o privire acră:

–N-am chef de asemenea glume în seara asta. Mă simt ca un rahat. Conducerea a suspendat-o pe Kari pentru trei luni.

Îi împărtăși toate detaliile. După ce termină, Bonnie rămase tăcută, gânditoare. Își întoarse fața rumenă spre ea.

–Ei bine, spune ceva!

–Probabil că e cel mai bun lucru care putea să i se întâmple.

Alinat într-o oarecare măsură, Pinkie mai luă o gură de scotch.

–Asta i-am spus și eu. M-am gândit că nu strică nici să-i spulber iluziile despre răposatul ei soț.

–I-ai povestit despre aventurile lui?

–Nu am mers chiar atât de departe. Am făcut-o doar să se întrebe dacă nu cumva McKee i-a spus adevărul.

–Și cum a reacționat?

–Tu ce crezi? Îl considera pe omul ăla un sfânt.

–Atunci e timpul să se maturizeze în această privință. Nici un bărbat nu e sfânt.

Această afirmație îi atrase o altă privire veninoasă din partea lui Pinkie, înainte ca acesta să continue:

–S-a purtat irațional, dând vina pe McKee pentru tot ce i s-a întâmplat. S-a consumat din cauza lui mult prea mult timp. Nu e normal.

–Sau poate e normal, spuse Bonnie enigmatic.

–Adică?

–Cred că se petrece ceva, dincolo de ceea ce se vede la suprafață.

Pinkie se întoarse spre ea.

–Știi că mă enervează al dracului de tare să tot fiu nevoit să întreb: „Adică?" De ce nu vorbești odată clar, să-mi spui ce-ți trece prin cap?

–În regulă. Ura e, uneori, o obsesie la fel de plină de pasiune ca dragostea. Și invers. Adesea, nu pot fi deosebite.

Sprâncenele decolorate ale lui Pinkie îi umbrirră privirea.

–Crezi că se poartă ca și cum l-ar urî, deși, în realitate, îl iubește? Pinkie schiță pentru prima oară un zâmbet. În locul tău, eu nu i-aș da pe goarnă ipoteza asta.

–Nici nu intenționez s-o fac. Vreau s-o las chiar pe ea să descopere. Iar dacă Hunter McKee e un om atât de hotărât pe cât cred eu că e, o s-o ajute să descopere.

–Crezi că i s-au aprins călcâiele după ea?

–Tu nu?

Pinkie scoase un mormăit ce nu spunea nimic, în vreme ce-și termină băutura.

–Îți mai aduc una? îl întrebă Bonnie.

–Nu, mulțumesc, refuză el, punând paharul pe măsuța de la capătul canapelei și ridicându-se. Cred că ar trebui să plec.

Luându-și jacheta și cravata, porni spre ușă.

–Pinkie!

El se opri și se întoarse spre ea. Bonnie stătea în picioare în fața canapelei.

–De ce-ai trecut pe-aici în seara asta?

Posac și certăreț cum era, își feri privirea.

–Mă simțeam ca naiba și aveam nevoie de o băutură. Casa ta e în drumul meu spre casă. Ești o bună prietenă de pahar.

Bonnie zâmbi, dar nu era zâmbetul unei prietene, de pahar sau de alt fel. Era zâmbetul unei femei inteligente.

–Sunt bună la o grămadă de chestii.

Își dezlegă cordonul de la brâu și se scutură de halat, lăsându-l să cadă pe canapea.

Cămașa de noapte nu era una pe care ar fi purtat-o dacă ar fi știut că ultimul pas din procesul de seducere a lui Pinkie avea să se desfășoare în acea noapte. Dar culoarea roz pal era potrivită pentru un ten matur, ce fusese deja curățat de machiaj. Corsetul de dantelă îi susținea sânii generoși, oferindu-i un ușor avantaj asupra gravitației.

Pinkie își simți limba uscându-i-se în gură. Se forță să-și abată privirea de la sfârcurile mari și întunecate ce-l tachinau din spatele paravanului de dantelă.

–Ascultă, Bonnie. Să nu începi să interpretezi... nimic... ăăă...

Vocea îi pieri cu totul când ea lăsă să-i lunece de pe umeri bretelele cămășii de noapte, iar aceasta îi alunecă de pe corp. Știa că nu era o priveliște demnă de o apariție în *Playboy*, dar știa, de asemenea, că nu era nici respingătoare.

Faptul că Pinkie nu spuse nimic o supără. Ar fi putut să spună ceva, în loc să stea doar acolo, cu acea expresie stupidă întipărită pe chip și cu gura căscată. Punându-și mâinile în șolduri, veni spre el goală.

–Ei bine, pun pariu că nici tu nu pari a fi mare armăsar când ești îmbrăcat, dar sunt dispusă să-mi asum riscul de a descoperi.

Se întinse spre nasturii de la cămașa lui și, în doar câteva secunde, i-o descheie. Purta un maiou bărbătesc de modă veche, ce o făcu să zâmbească în sinea ei, dar își ascunse, cu diplomație, zâmbetul în vreme ce-l dezbrăcă de cămașă. Catarama de la curea nu o intimidă câtuși de puțin. Îi trase jos pantalonii.

Se aplecă spre el și îl sărută pe buze, lăsându-și mâna să alunece peste partea din față a boxerilor. Zâmbi din nou. Funcționase!

Se întoarse pe călcâie și porni spre dormitor, spunându-i peste umăr:

–Ce-ai de gând să faci, vii în pat lângă mine sau stai acolo cu pantalonii în vine?

–Domnule Lewis? Pinkie?

–Da?

Pinkie era peste măsură de furios. Nu izbutea să dea de un cameraman, iar la nici zece cvartale distanță se afla un țăcănit care se baricadase într-un apartament,

cu un pistol ațintit asupra a trei ostatici. Tot încercase să găsească pe cineva prin stația radio, dar până în acel moment nu reușise.

Tocmai când își întorcea privirea de la stația radio, scrumul de la țigară îi căzu pe piept, făcând o mică gaură în cămașă, înainte să apuce să-l curețe. Bonnie avea să-i rupă urechile. Îi călcase cămașa chiar în dimineața aceea.

Aproape că uită de toate problemele când ridică privirea și-l văzu pe Hunter McKee de cealaltă parte a mesei lui de birou din redacția de știri.

–Salutare, McKee!

–Ești ocupat?

Ironia întrebării i se păru amuzantă lui Pinkie. Râse, în timp ce-și strivea țigara.

–Ce-ar fi să aștepți în biroul meu?

Făcu un semn din cap în direcția cămăruței pe care o numea birou, când difuzorul stației radio bârâi și o voce răgușită spuse:

–Pinkie, ai încercat să dai de noi?

–Da' cum dracu' nu?!, țipă în microfon, ridicându-l în mână.

Hunter sări în picioare când Pinkie dădu buzna în birou cinci minute mai târziu, strângând în mâna lui rotofeie un set de fișe de lucru.

–Ce pot să fac pentru tine, McKee? spuse el, începând să răsfoiască fișele și să le taie pe unele cu un pix roșu. Aș vrea să-i învețe cineva pe reporteri să scrie în limba engleză.

–Cred că te-am prins într-un moment prost.

–Nu, nu. Azi e o zi calmă, indiferent dacă mă crezi sau nu. Ce voiai să discuți cu mine?

–Cred că știi.

Mâinile lui Pinkie se opriră din ceea ce făceau, iar acesta ridică privirea spre Hunter, pe sub sprâncenele proeminente. Îl studie pe bărbatul aflat de cealaltă parte

a mesei. Arăta ca și cum n-ar fi dormit prea bine de ceva vreme. Chiar și în spatele ochelarilor, ochii îi păreau obosiți. Liniile verticale formate de ambele părți ale gurii nu mai semănau cu riduri de râs, ci cu semne ale nefericirii.

–Da, cred că știu, spuse Pinkie încet. Apoi țipă: „Nu acum!", când cineva avu curajul sau stupiditatea de a da buzna în birou fără a bate la ușă.

–Mi-au lipsit reportajele ei de știri, spuse Hunter jenat. Am trecut pe la apartamentul ei săptămâna trecută, dar nu era acasă. Am avut impresia că nu trecuse de mult pe-acasă. Am fost și pe-aici azi, mai devreme. Mi s-a spus că nu mai lucrează aici.

–Așa e, nu mai lucrează. Dar asta e ceva temporar, sper.

–E bolnavă?

–Nu. A fost suspendată pe trei luni.

Pinkie își dădu seama că Hunter răsuflă ușurat la vestea că nu era bolnavă, dar îl tulbură știrea suspendării ei.

–De ce a fost suspendată?

O privire rece îi răspunse la întrebare. Hunter făcu un pas în față.

–La naiba, le-am dat de înțeles că pentru mine nu contează ce-a spus. Kari mi-a scris o notă, pentru a-și cere scuze. A fost suficient.

Se întoarse cu spatele la birou, privind dincolo de paravanul de sticlă, spre redacția de știri aglomerată, fără a vedea însă nimic, de fapt. Când se răsuci din nou pe călcâie, bărbia lui avea o expresie rigidă, ca de granit.

–Vreau să o văd. Unde e?

–Nu știu.

Într-o clipită, Hunter străbătu distanța rămasă până la birou. Punându-și mâna pe blatul acoperit de lucruri în dezordine, se aplecă peste el.

–Vreau să o văd, pronunță răspicat. Spune-mi unde e.

„Tipul ăsta s-a aprins zdravăn", își spuse Pinkie.

–Nu știu unde e, repetă calm. Am încercat să dau de ea în dimineața de după incident, dar își deconectase deja telefonul. În după-amiaza aceea am primit, prin curier, un plic în care se aflau cheia de la apartamentul ei și instrucțiuni privind udarea plantelor. Atâta tot. A spus că va ține legătura.

–Asta a fost acum trei săptămâni! Și n-a dat nici un semn?

–Nu.

–Poate că s-a întâmplat ceva.

–Nu cred. S-a dus undeva unde să fie singură. Să lămurească lucrurile.

–Ce lucruri?

–Poate că ai putea să-mi spui tu mie.

Un colț al buzelor lui Hunter se crispă, într-o tresărire de emoție, dar în rest nu trădă nimic.

–Dacă ia legătura cu tine, ai să mă anunți?

–De ce?

–Ți-am spus. Vreau s-o văd.

–De ce?

–Nu-i deloc treaba ta, strigă Hunter.

Pinkie zâmbi și se ridică din fotoliu, luând cu el fișele de lucru.

–Am de transmis o emisiune peste exact cincizeci și trei de minute, domnule McKee. Nu-mi permit să mai irosesc din timpul meu prețios pentru problemele tale personale. Dar păstrăm legătura.

Apoi ieși pe ușă, împărțind în stânga și-n dreapta înjurături despre termene limită și diverse ordine.

capitolul 8

Breckenridge era la fel de pitoresc în timpul verii ca iarna. Peticele de zăpadă care încă nu se topiseră se vedeau ca niște flori albe pe munți. Piscurile maiestuoase încă mai erau îmbrăcate în mantii strălucitoare. Farmecul stațiunii era același în orice sezon. Singura stradă principală era presărată cu magazine și buticuri, aprovizionate cu produse tentante pe tot parcursul anului. Clădirile vechi de secole, multe dintre ele cu decorațiuni în dantelă sub acoperișuri, păreau la fel de prețioase pe fundalul cerului de Colorado, de un albastru intens, pe cât păreau și în toiul unei ninsori.

Kari venea la Breckenridge să schieze încă de când era în primul an de liceu, dar nu făcuse niciodată această excursie în timpul verii. Îi plăcea însă atmosfera, fără schiori flămânzi care să stea la coadă la restaurant pentru a obține un loc la masă, fără zloata noroioasă, fără blocajele de trafic formate la singurul semafor din oraș.

Acum era un loc plin de liniște și exact de așa ceva avea ea nevoie.

Stătea pe veranda din spatele casei, urmărind soarele ce apunea în spatele piscurilor. Zăpada de pe vârfuri strălucea intens, apoi se coloră într-o nuanță de roz când soarele se strecură în spatele muntelui.

Se afla aici de mai bine de două luni. Comemorarea unui an de la moartea lui Thomas trecuse neobservată pentru ceilalți, cu excepția ei, marcată doar de ea. Nu fusese deosebit de tristă în ziua respectivă. După un an, muchiile tăioase ale suferinței se mai tociseră puțin. Ceea ce o întrista cel mai tare era faptul că nu mai reușea să și-l amintească la fel de clar ca înainte. Nu mai putea să-i

audă în gând sunetul vocii. Nici chipul lui nu mai apărea la fel de clar în visele ei.

Era timpul să-și ia adio.

Câtă lume știuse despre flirturile lui Thomas, despre care pomenise și Pinkie? Cum putuse să fie atât de orbă, încât să nu-i observe punctele slabe? Încercase să-i poarte pică lui Thomas, dar nu reușise.

O iubise. Indiferent de ceea ce făcuse, știa că o iubise. Îi oferise exact ceea ce îi lipsea în acel moment, atunci când îl cunoscuse. Și probabil că, la rândul ei, îi mângâiase plăcut orgoliul de bărbat de vârstă mijlocie. Se potriveau unul cu celălalt. Cum ar fi putut să regrete toate astea?

Își simțea mintea purificată și sufletul împăcat. Își revenise și fizic, după chinurile pe care le îndurase în ultimul an. Era odihnită. Peste încă o săptămână, avea să se întoarcă la muncă.

Dar dacă nu mai era primită înapoi? Dacă nu mai avea un loc de muncă la care să se întoarcă? Dacă trebuia să ia totul de la capăt pentru a treia oară în viața ei?

Se ridică și se întinse.

–Am să-mi bat capul cu problema asta când voi ajunge la ea, își spuse cu voce tare.

Indiferent ce i-ar fi rezervat viitorul, se simțea pregătită să-l înfrunte.

Frigiderul și cămara prin care fluiera vântul îi amintiră că nu mai fusese la cumpărături de câteva zile. Dar cum i se făcuse brusc foame, hotărî să se îmbrace și să meargă să ia cina în oraș. Revenirea ei în societate ar fi putut să-i pună probleme. Avea nevoie să se afle printre oameni.

Își puse o fustă de blugi, o pereche de ghete cu toc jos, o bluză de bumbac cu mânecă scurtă și o jachetă din piele fină. La munte, temperaturile erau considerabil mai scăzute pe timpul nopții.

Nu avu mult de mers până în centrul orașului, însă până să ajungă să se așeze la masa cu colțar dintr-unul

dintre cele mai bune restaurante din oraș, stomacul îi chiorăia deja zdravăn. Își comandă o cină rușinos de necumpătată. Și tocmai când lua o gură dintr-un pahar de vin pe care îl comandase ca aperitiv, își făcu apariția el.

Ai fi zis că venise s-o caute și că știuse exact unde s-o găsească. În clipa în care intră în încăpere, privirea lui străbătu semiîntunericul brăzdat doar de strălucirea lumânărilor și se fixă asupra ei. Plasatoarea îl salută, iar el îi răspunse la salut, dar privirea îi rămase ațintită asupra lui Kari. Plasatoarea îi aruncă o scurtă privire peste umăr, apoi zâmbi și se îndepărtă. El o ocoli și își croi drum printre mese, până ajunse în dreptul colțarului.

Kari puse jos paharul, ca să nu-l lase să vadă că-i tremura mâna. Ar fi vrut să-și întoarcă privirea în altă parte, însă era ca hipnotizată de ochii lui. Chipul lui era complet lipsit de expresie, dar lăsa impresia că știa exact ce intenționa să facă după ce ajungea la ea.

Nu se opri decât atunci când ajunse la marginea colțarului.

–Dacă nu-mi permiți să-ți țin companie va fi cât se poate de jenant. I-am spus plasatoarei că mă aștepți.

Și, în acea clipă, Kari își dădu seama că într-adevăr îl așteptase. Nu neapărat în acea seară, dar ghicise că avea să vină.

–N-aș vrea să fii pus într-o situație jenantă, așa că ar fi cazul să iei loc.

Lumina lumânării de pe masă dansa în părul ei, îi licărea în ochi și îi strălucea pe buze. El se gândea că niciodată nu-i păruse mai frumoasă. Kari nu ar fi putut să-și dea seama că și inima lui bătea la fel de rapid și de nebunește ca a ei.

–Sigur nu te deranjează?

Ea nu-i răspunse, dar se dădu puțin într-o parte și își mută poșeta și jacheta pentru a-i face loc să se așeze. După ce se instală, își încrucișă mâinile pe masă și întoarse doar capul spre ea. Se priviră timp îndelungat. Nu făceau

altceva decât să se privească. Nu se mișcau, abia respirau, dar și toată concentrarea li se citea în priviri.

–Ați dori să comandați, domnule?

Hunter rămase cu privirea ațintită asupra lui Kari în vreme ce-i răspundea chelnerului:

–Doresc ceea ce a comandat și doamna. Și o sticlă de vin, dacă se poate. Unul care să se potrivească cu... se întrerupse, consultând-o din priviri pe Kari. Ce urmează să mâncăm?

–Păstrăv.

–Unul care să se potrivească la păstrăv.

–Da, domnule. Vă mulțumesc.

Chelnerul se retrase, și ei se cufundară din nou în schimbul hipnotic de priviri.

–Te-ai schimbat, remarcă ea candid.

–Și tu.

–Nu te-am văzut niciodată decât la costum și cu cravată.

Purta pantaloni și cămașă lejere. Gulerul jachetei subțiri de poplin era închis cu fermoar până sus, iar mânecile erau suflecate până la mijlocul antebrațului. Chiar în clipa când ea remarca toate aceste detalii, Hunter își dădu jos jacheta și o așeză pe bancheta din fața lor. Ținuta lui părea desprinsă direct din paginile unei reviste de modă, însă hainele arătau mai bine pe el decât pe modelele din reviste.

–Te-a prins soarele pe nas, observă el.

Kari își atinse zâmbind vârful nasului și deveni brusc conștientă de corpul ei.

–Ai făcut plajă?

–Uneori, nu prea mult. Mi se face frig repede și, de obicei, e prea răcoare aici, la munte, ca să stau la plajă. Dar am făcut plimbări lungi.

Se cufundară din nou în tăcere. El se gândea cât de drăguț era cu acea arsură de soare pe nasul ei. Ea se întreba

dacă părul cârlionțat, închis la culoare, ce se vedea prin despicătura cămășii, îi acoperea tot pieptul.

–Vinul, domnule, li se adresă chelnerul ezitant, după ce stătuse lângă masă câteva secunde îndelungate, fără ca ei să-l observe.

Hunter îndeplini întregul ritual de degustare. Kari primi un alt pahar, în care i se turnă un vin auriu, și-ar fi putut jura că deja îl simțea alergându-i prin vene. Îl gustă și zâmbi apreciativ, dar nu-i savură gustul cu adevărat. Nu putea simți nici un gust. Foamea care o îndemnase să-și comande o cină consistentă dispăruse.

Își băură încet vinul, privind fix lumânarea de pe masă, de parcă ar fi cuprins răspunsurile la toate enigmele universului.

–De unde-ai știut... Nu contează. Știu cine ți-a spus că sunt aici.

Apoi, gândindu-se că fusese, poate, prea arogantă, adăugă:

–Asta nu a fost o întâlnire întâmplătoare, nu-i așa?

–Nu a fost o întâmplare, clătină el din cap.

Privirea ei se îndreptă din nou asupra lumânării.

–Ai aflat de la Pinkie, continuă pe un ton care nu era unul întrebător, ci reprezenta o afirmație calmă.

–Da.

–Abia săptămâna trecută l-am sunat. Mi-a jurat că o să păstreze secretul.

–Am stat pe capul lui și l-am cicălit până a cedat.

Într-adevăr, Hunter își făcuse un obicei din a trece zilnic pe la postul de televiziune, în drum spre casă, pentru a-l întreba pe Pinkie dacă avea vreo veste de la Kari. Tot astfel, nu trecea nici o zi fără ca Pinkie și Bonnie să-l vadă pe Hunter, înainte de a pleca din televiziune. Într-un sfârșit, miercurea trecută, Pinkie avusese ceva pentru el.

–Breckenridge! exclamase Hunter. Se așteptase la Tahiti sau Tibet, nu un loc atât de apropiat ca Breckenridge.

El nu fusese bun de nimic preț de aproape trei luni, iar ea se aflase la doar o sută de kilometri distanță.

–Te rog să nu fi furioasă fiindcă te-am căutat, spuse Hunter.

Ea ridică privirea spre el, pătrunzând în profunzimea cenușiu-verzuie a ochilor lui.

–Nu sunt furioasă. Buzele i se mișcară aproape imperceptibil, iar cuvintele ieșiră sub forma unei șoapte abia auzite. Nu mai sunt.

Hunter fusese acuzat de multe lucruri, dar nu și că ar fi fost greu de cap. Nu era nevoie să i se spună negru pe alb pentru a înțelege mesajul. Fusese iertat.

Greutatea care îi apăsa pieptul începu să devină tot mai mică și, pentru prima dată după mult timp, începu să respire normal. Simțise cum îl apăsa o povară încă din ziua în care își dăduse seama cât de multă distrugere aveau să semene acțiunile lui în lumea ei, o lume care începuse deja să se destrame. Îi venea acum să râdă.

În schimb, ridică paharul. Făcu și ea același lucru și ciocniră, în cinstea armistițiului încheiat tacit. Nu-și dezlipiră privirile unul de la celălalt cât timp băură.

Hunter avu nevoie de fiecare picătură de voință cu care era înzestrat ca să nu se întindă spre ea și să-i sărute buzele umede și lucioase. Tânjea să-și îngroape degetele în părul ei bogat. Gura lui își dorea să exploreze finețea de satin a gâtului ei și să coboare mai departe, în decolteul în V al bluzei.

La rândul ei, Kari observa ce mâini frumoase avea el. Erau subțiri și puternice, cu o umbră de păr întunecat pe încheieturile degetelor. La încheietura mâinii, care nu era prea groasă, purta un ceas de aur. Brusc, simți impulsul să-i ia mâna și s-o studieze în cele mai amănunțite detalii.

Mâncară încet, bucurându-se de fiecare fel al cinei. Restaurantul nu era aglomerat. Chelnerii erau atenți

și păreau mulțumiți când clienții lor nu se grăbeau să mănânce, ci savurau fiecare fel.

Frunzele de salată erau reci și proaspete. Cartofii copți, fierbinți și ușori fuseseră înecați în sosuri cu multe calorii. Păstrăvul fusese aromatizat cu ierburi și perfect copt.

Dar Kari aproape se înecă atunci când, imediat după ce luase o gură din mâncarea suculentă, Hunter o întrebă:

–De cât timp locuiesc împreună Pinkie și Bonnie?

Reuși, în cele din urmă, să înghită bucata de mâncare fără să se înece. Luă o înghițitură de vin ca să-și revină și își tamponă cu un șervețel ochii scăldați în lacrimi.

–Pinkie și Bonnie, cei pe care îi cunosc eu, locuiesc împreună?

El ridică din umeri.

–Presupun că da. Pleacă împreună din parcarea postului de televiziune. Într-o zi am auzit-o amintindu-i că rămăseseră fără lapte „în casă" și că ar fi trebuit să oprească undeva, în drum spre casă, să cumpere. Pare o conversație destul de casnică, nu?

–Lapte? chicoti Kari și începu să râdă, sprijinindu-se de spătarul capitonat al banchetei. Ce ticălos șmecher! N-a suflat o vorbă când am discutat cu el. Nu voia să mă audă spunându-i „Ți-am zis eu".

Hunter își împinse farfuria deoparte și se relaxă, la fel ca ea, cu spatele sprijinit de banchetă.

–Să înțeleg că aventura lor e un proiect în care ai investit ceva timp?

–Aproape doi ani. Știam că se vor potrivi de minune. Ea e nebună după el și are o nevoie disperată de un om în jurul căruia să se agite. Dacă e cineva care are nevoie de o femeie care să se agite în jurul lui, ăla e Pinkie. A fost doar încăpățânat.

Hunter o studie, observându-i zâmbetul.

–Îl placi mult, nu-i așa?

Kari îl fixă cu privirea. Se află foarte aproape de el. Coapsa lui tare era la doar câțiva centimetri de-a ei, pe banchetă. Nu putea chiar s-o simtă, dar știa că era acolo.

–Foarte mult. E genul de prieten pe care ar trebui să-l aibă oricine, zise ea, luând încă o gură de vin. Uneori e chiar dureros să ai un astfel de prieten.

–Cum așa?

–Îți spune adevărul, atunci când alții ți-ar spune ceea ce vrei să auzi. Oftă și închise ochii. Știi, l-am rugat pe Pinkie să-mi salveze pielea în urma dezastrului în care m-am băgat. El însă m-a obligat să-mi accept pedeapsa, ca un bun soldățel.

–Kari!

Ea deschise ochii încet.

–Îmi pare rău că din cauza mea ai fost suspendată. Te rog să mă crezi că nu am avut nimic de-a face cu asta.

–Știu.

Vocea îi era la fel de blândă și de calmă ca mâna pe care i-o puse liniștitor pe braț. Kari se arătă însă la fel de surprinsă ca și el când își dădu seama că îl atinsese de bunăvoie. Își îndreptă privirea asupra mâinii, dar nu găsi nici un motiv temeinic de a o îndepărta de forța de oțel pe care o emana brațul lui.

–Nimic din toate astea nu s-au întâmplat din vina ta, Hunter. Îmi cer scuze pentru ceea ce am spus în ziua aceea, în restaurant.

–Ți-ai cerut scuze în bilet.

–În biletul meu oficial și afectat, răspunse Kari, ridicând ușor din umeri. Mi-a fost rușine de scena pe care o făcusem, și nici nu știam ce să scriu, continuă, cu lacrimile perlându-i ochii și cu o voce tremurătoare. Ar fi trebuit să-mi dai o palmă.

–Kari, nu te lăsa tulburată din nou de acel episod. Nu mai contează, o liniști el, punându-și mâna peste a ei.

–Doriți și un desert?

Kari îi fu recunoscătoare chelnerului pentru intervenția sa. Capul i se învârtea, fără nici o legătură cu vinul pe care îl băuse. Lucrurile avansau prea repede. Ar fi trebuit să încetinească. Ea de-abia începea să se împace cu moartea lui Thomas, cu infidelitățile lui, cu cariera și cu întregul ei viitor.

Chiar avea nevoie de o altă furtună emoțională acum? Profită de ocazia de a prelungi cina, fiindcă nu știa ce avea să se întâmple după ce se termina.

–Da, vă rog! Aș dori să consult meniul cu deserturile, spuse repede. Probabil aerul de munte e de vină, fiindcă de când am ajuns aici mi-e o foame de lup.

Încercă să adopte un ton frivol și vesel, dar nu credea că Hunter se lăsase convins. O studia atent, zâmbind doar în colțul gurii, de parcă ar fi știut că pofta ei de desert era doar o tactică de amânare.

Răsfoiră meniul împreună.

–Tartă New York cu brânză, propuse Hunter.

–Sună bine, spuse Kari. Cu căpșune, eventual?

Chelnerul aprobă din cap.

–Care e diferența dintre tarta New York cu brânză și tarta cu brânză simplă? îl întrebă Hunter.

–Șaptezeci și cinci de cenți, glumi el.

Râseră amândoi.

–Eu cumpăr întotdeauna ce este mai bun. O tartă New York cu brânză pentru doamna, și o plăcintă cu mere pentru mine. Plus două cafele.

–Cu brânză sau cu înghețată de vanilie? întrebă chelnerul, notându-și comanda pe carnețel.

Hunter se întoarse spre Kari.

–Vrei brânză sau înghețată de vanilie în cafea?

–Nu, spuse ea serioasă.

–Mă referem la plăcinta cu mere, o lămuri chelnerul răbdător.

–Ah, pe plăcintă? Înghețată de vanilie.

Chelnerul se îndepărtă clătinând din cap, iar ei izbucniră în râs. Kari ajunse chiar să își lipească fruntea de umărul lui Hunter, de atâta râs. Se gândea că probabil se ameţise de la băutură, dar era o senzaţie atât de plăcută, încât nu-i păsa. Când ridică privirea spre el, se topiră amândoi.

–Singura dată când te-am mai văzut râzând a fost într-o zi, la tribunal, când cameramanul tău ţi-a spus ceva. Îmi place cum râzi, spuse el încet.

–Eu nu te-am văzut niciodată râzând.

–E o noapte a premierelor, nu-i aşa?

Şoapta lui răguşită reuşi să-şi croiască drum spre trupul ei. Odată intrată, se răspândi în fiecare punct erogen, dând naştere unei tulburări violente. Să încerce să înăbuşe toate acele focuri mărunte ar fi fost inutil, aşa că le lăsă să ardă încet şi delicios.

–E păcat să las în farfurie ultima bucăţică, dar dacă o mănânc am să plesnesc, declară ea câteva minute mai târziu.

–Putem cere să o pună la pachet. Ai putea s-o mănânci la micul dejun.

–Nu, mulţumesc. Îţi aminteşti de cele şapte kilograme pe care le adaugă camera de filmat?

–Îmi amintesc tot ce ai spus în ziua aceea.

Şi ea îşi amintea. Intrase în biroul lui curioasă, dar plină de încredere, fără a avea nici cea mai vagă bănuială privind impactul pe care urma să-l aibă asupra vieţii ei. Şi ăsta era abia începutul. Simţea că influenţa pe care o avusese deja asupra ei era nesemnificativă în comparaţie cu ceea ce avea să urmeze.

Era oare naivă? Se aflau într-adevăr în pragul unei experienţe minunate? Sau vinul era de vină, făcând-o să simtă şi să gândească nesocotit şi iresponsabil?

–Unde-ţi sunt ochelarii? îl întrebă brusc.

–În buzunarul jachetei. Am nevoie de ei doar ca să văd, o lămuri, făcând-o să râdă. De fapt, îi explică, pot vedea până la o distanță de circa doisprezece metri fără ei.

–Și nu credeai că vom sta la distanță mai mare unul de celălalt?

Hunter îi spuse în șoaptă:

–În cazul în care îmi dădeai voie să stau prin preajma ta, în general vorbind, intenționam să stau cât mai aproape cu putință.

Speriată și intimidată, Kari își feri privirea de a lui. Hunter se blestemă în gând. „Ia-o încet! Fii prietenul ei, mai întâi."

–Mergem?

Ea murmură un cuvânt de aprobare și se ridicară de la masă. Înainte să apuce s-o ajute, Kari își puse jacheta pe umeri și se întinse după nota de plată. El i-o smulse însă din mână.

–Veau să plătesc pentru partea mea.

–Fac eu cinste, o opri el scurt, punând capăt oricărei rezistențe din partea ei. Ce zici acolo? o întrebă, auzind-o cum bombănea ceva nedeslușit.

–Am zis că faci pe șeful.

Hunter își dădu capul pe spate și începu să râdă.

Afară, pe trotuar, o întrebă:

–Ai chef să te întorci pe jos sau preferi să te duc cu mașina?

Deci știa că venise pe jos la restaurant. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Dacă fusese hotărât să vină s-o caute, cu siguranță că ar fi făcut orice ca s-o găsească.

–Nu trebuie să faci nici una, nici alta.

Hunter își îndesă mâinile în buzunarele jachetei și își lăsă privirea să rătăcească deasupra conturului întunecat al munților, numărând încet până la zece.

–Doar n-o să ne dedăm acum jocurilor, mai ales după dificultățile pe care le-am depășit deja.

Kari își spuse că aproape o dăduse în bară din nou, mai întâi cu nota de plată, acum cu asta. „Nu mai fi atât de defensivă", își impuse în sinea ei.

–E o plimbare destul de lungă, spuse pe un ton jucăuș, sperând să facă o concesie.

–Cred că-i pot face față, zâmbi el.

O prinse de braț când traversară strada. Fără s-o întrebe măcar unde stă, o conduse în sus, pe deal, în direcția casei ei.

Hunter își potrivi pasul cu al ei. Se plimbară în tăcere, ținându-și doar companie. Noaptea era încremenită și tăcută. Într-un sfârșit, Kari îi puse întrebarea care o frământa cel mai mult:

–Hunter, de ce-ai venit aici?

–Sunt în concediu.

De data aceasta, încercarea lui de a glumi rămase fără ecou.

–Și s-a întâmplat să alegi tocmai Breckenridge?

–Nu, nu am ales locul ăsta întâmplător. Se opriră față în față, în mijlocul străzii. Aceasta era pustie, dar nu ar fi contat nici dacă n-ar fi fost așa. În mintea lor nu existau decât doi oameni pe pământ în acel moment.

–Pinkie mi-a spus că ești aici și am anunțat imediat la birou că îmi iau liber o săptămână. Am venit aici cu unicul scop de-a te vedea. Azi după-amiază, imediat ce-am ajuns, am găsit casa unde ești cazată. Am trecut cu mașina pe lângă ea de câteva ori și te-am observat când ai ieșit. Nu voiam să te sun decât mâine-dimineață, dar nu am mai avut răbdare, așa că am venit după tine la restaurant.

Făcu un pas spre ea, continuând cu o voce mai joasă:

–Știu că a trecut un an de la moartea soțului tău. Din câte am citit, ăsta e ultimul hop. Acum ar trebui să fii pregătită pentru un nou început. Am vrut să te văd, să vorbesc cu tine, să-mi petrec timpul cu tine, adăugă, mângâindu-i umerii.

–De ce, Hunter?

El o sfredeli cu privirea până în străfundul ochilor.

–Știi de ce.

Privirea ei o înfruntă calmă pe-a lui. Răspunse cât de sincer putea:

–A existat dintotdeauna ceva între noi. Nu știu exact ce e. La început am crezut că era ură, cel puțin din partea mea. Acum nu mai sunt sigură. Fiecare întâlnire pe care am avut-o a fost o experiență supărătoare și tulburătoare, în același timp. Niciodată nu m-am simțit în largul meu, în preajma ta, până...

Se întrerupse și își îndreptă privirea în altă parte.

–Până când?

–Până în seara asta.

Capul îi era plecat, cu privirea ațintită spre pământ. El îi ridică ușor bărbia cu arătătorul, până când ochii li se întâlniră din nou.

–Deci, nu crezi c-o să te deranjeze să mă ai prin preajmă pentru câteva zile?

–Nu știu, răspunse ea cu o sinceritate blândă. Nu te aștepta la prea multe. Nu te aștepta la nimic. Sentimentele mele față de tine au fost întotdeauna duale. Și încă sunt.

–Nu-ți pot cere să fii mai cinstită de-atât, zâmbi Hunter cu regret, strângându-i mâinile într-ale lui. Spune-mi doar, când m-ai văzut venind spre tine, la ce te-ai gândit prima oară?

Kari își lăsă privirea să o înfrunte pe-a lui preț de un moment, în vreme ce încerca să scape de nodul de emoție pe care-l simțea în gât.

–M-am bucurat să te văd.

După această mărturisire, se aștepta la o reacție. Fu însă dezamăgită. Chipul lui Hunter nu trăda nimic din gândurile lui. Se așteptase ca el să zâmbească, poate chiar să-și plece capul și s-o sărute pe obraz, ori s-o îmbrățișeze și s-o sărute cu pasiune.

În schimb, el se mulțumi să remarce:

–Tremuri.

–Mi-e frig.

–Poftim!

Îi luă jacheta de pe umeri și o ajută să se îmbrace.

–Mulțumesc, spuse ea politicos, dând să se întoarcă cu spatele la el.

–Stai!

O întoarse cu fața spre el, se aplecă pentru a ajunge la înălțimea ei și prinse cele două margini ale jachetei. În întuneric era dificil, dar reuși apoi să-i închidă fermoarul, îndreptându-se de spate. Gestul avea o conotație sexuală foarte puternică.

Reușise cumva să se apropie de ea, fără a se mișca efectiv. Se înclinase doar spre ea în așa fel încât abia mai avea loc să-i ridice fermoarul, fără ca trupurile lor să se atingă. Mâinile lui trecură de talie și zăboviră puțin deasupra abdomenului. Când ajunseră la doar câțiva centimetri de sâni, răspândiră o căldură ce se revărsă peste pielea ei ca o pată de cerneală. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă Hunter ar fi lăsat fermoarul în pace și și-ar fi strecurat mâinile în interiorul jachetei, acoperindu-i sânii.

Știa prea bine cum ar fi reacționat. S-ar fi sprijinit de mâinile lui, căci sânii ei tânjeau dureros de mult să fie mângâiați.

Simți respirația lui fierbinte pe chipul ei, când îi trase fermoarul până sub bărbie, șoptindu-i:

–Gata. Acum ar trebui să te simți mai bine.

Kari nu știa dacă se simțea într-adevăr mai bine. Fiecare nerv din corp părea cuprins de flăcări. Nu fusese în viața ei atât de dezorientată și de confuză. Tânjea să-și simtă trupul lipit de-al lui. Voia să-l vadă gol, să-și plimbe mâinile peste corpul lui.

–Ar fi bine să intri în casă.

Cuvintele lui calme au fost singurul lucru care o împiedicară să se prăbușească la pieptul lui și să-l implore s-o țină în brațe. Cât de nesocotit ar fi fost un astfel de gest!

Fiindcă, dacă propria ei minte născocea gânduri erotice, putea să-și imagineze ce fel de gânduri nutrea el. Ea abia dacă recunoscuse că-i făcea plăcere compania lui, în vreme ce el nu se sfiise să-i spună că venise acolo anume pentru a o vedea și pentru a-și petrece timpul doar cu ea. După cât de rigizi îi erau mușchii feței, Kari își dădu seama că Hunter făcea mari eforturi pentru a-și ține în frâu excitarea.

Era oare pregătită pentru o noapte de dragoste cu un alt bărbat decât Thomas?

În seara aceasta, mâine-seară, în curând, în viitorul îndepărtat, vreodată? Doamne, nu știa. În urmă cu o clipă era cuprinsă de flăcări, în clipa următoare tremura de neliniște și de teama de a se implica din nou. Iar sexul, pentru ea, avea să presupună întotdeauna o implicare.

Dar dacă încerca s-o sărute de noapte bună?

Însă nu ar fi trebuit să-și facă griji în seara aceea. Ajuns la ușa ei, Hunter îi mângâie conturul bărbiei cu degetul mare.

–A fost una dintre cele mai plăcute cine de care am avut parte vreodată. Mulțumesc și somn ușor!

Porni apoi în direcția din care veniseră, înspre orașul adormit.

A doua zi dimineața, ca în fiecare zi de când se afla la munte, primul lucru pe care-l făcu a fost acela de a se ridica din pat, de a se îndrepta spre fereastra aflată în partea de est și de a se întinde după șnurul draperiei.

Dormise mai mult decât de obicei. Lumina soarelui o lovi din plin în față. Căscă, se întinse și își scutură părul. Abia când deschise complet ochii îl văzu pe Hunter sprijinindu-se de hidrantul de lângă bordură și urmărind-o cu o încântare evidentă.

Kari scoase un strigăt ușor și se întinse după un halat, ținându-l în față. Era o încercare ridicolă de-a se ascunde, fiindcă o văzuse deja în ținuta ei de somn, un tricou lălău.

Era cea mai confortabilă pijama a ei, moale și decolorată după nenumăratele spălări. Nu-i ajungea decât până la partea de sus a coapselor, după cum își aminti jenată când Hunter îi făcu vesel cu mâna și o luă cu pas rapid spre ușa ei.

–O, Doamne, gemu ea, alergând prin dormitor și surprinzându-și pentru o clipă imaginea în oglindă.

Își trase halatul pe ea chiar în clipa în care îl auzi bătând la ușă.

–Bună dimineața, spuse el când Kari îi deschise ușa.

–Bună dimineața! răspunse ea, sprijinindu-și un picior gol peste celălalt, în vreme ce aerul răcoros de munte îi gâdila degetele. De cât timp ești aici?

–De suficient timp cât să apuce cafeaua să se răcească și să devin subiect de bârfă printre vecinii tăi.

–Nu există vecini în această perioadă a anului.

–Bun, zâmbi el. Atunci nu vei avea rezerve să mă inviți înăuntru.

Ea îi aruncă o privire exasperată și se dădu la o parte.

–Așa îi aburești și pe jurați?

Era o întrebare lipsită de răutate.

–Exersez, ca să mă perfecționez.

Adusese o pungă de hârtie pe care începu s-o golească pe masă.

– Am cafea călduță și gogoși aproximativ proaspete.

–Sună minunat, spuse Kari, fără prea mare convingere, luând însă una dintre gogoșile lipicioase și mușcând din ea. Hei, astea sunt bune. Îmi place la nebunie glazura de ciocolată, adăugă lingându-și degetele.

–Mă gândeam c-o să-ți placă.

Făcu ghem punga rămasă goală și, cu o boltă perfectă, o aruncă în coșul de gunoi. Când se întoarse, observă fascinat cu câtă agilitate și încântare își lingea ciocolata de pe degete. Se gândi atunci că în unele state era încă ilegal ceea ce-ar fi vrut el să-i facă lui acea limbă.

Încă nu-și revenise după ce-o văzuse întinzându-se în lumina soarelui. Tricoul ăla ridicol era mai sexy decât orice neglijeu. Avea ea oare habar ce imagine aţâţătoare crea când își arcuia spatele și se întindea, cu o lene de felină? Pe lângă faptul că-i văzuse chiloţeii de mătase și cu dantelă, tricoul de bumbac i se întinsese peste sâni, oferind un adevărat festin pentru ochi.

Își drese zgomotos vocea.

–Să încălzesc cafeaua asta sau vrei să fac una proaspătă?

–Mi s-a terminat cafeaua. Poţi s-o încălzești pe-aia în cuptorul cu microunde din bucătărie.

Devorară gogoșile cât ai zice peşte. În timp ce-și bea cafeaua reîncălzită, Hunter examină camera. Avea un tavan înalt ca de catedrală, lambriuri din lemn în nuanţe calde, iar pe podeaua acoperită cu parchet se iţeau din loc în loc covoare împletite. Mobilierul era unul de bun-gust și scump, dar nu ostentativ. Pe un perete trona un șemineu de piatră. Din încăperea centrală se vedeau spaţiul rezervat pentru servirea mesei, bucătăria mică și un hol despre care presupunea că ducea la un dormitor sau la mai multe. Camera era mică, dar priveliștea ce se vedea prin ferestrele mari dădea senzaţia de spaţiu.

–E o casă drăguţă. E a ta?

–Nu. E a unor prieteni de-ai tatălui meu. E casa lor de vacanţă. Ne-o pun la dispoziţie de câte ori dorim. Nu am abuzat de acest privilegiu, dar știam că n-o să-i deranjeze dacă o folosesc în vara asta.

Se așeză pe brațul canapelei, lăsându-și privirea să rătăcească pe fereastra ce ocupa tot peretele.

–Iarna poţi sta aici, lângă foc, și să privești ninsoarea.

–Schiezi?

–Da, dar sunt mai bună ca spectatoare.

Curios, Hunter făcu o tură prin cameră, oprindu-se să inspecteze câteva ceva, răsfoind revistele lăsate pe măsuţa de cafea. Practic, dăduse buzna peste o femeie care nici

nu apucase să se dezmeticească din somn ori să-și bea cafeaua de dimineață. Dar se purta ca și cum ar fi fost la el acasă. Nu-i oferise vreo explicație pentru acea vizită matinală.

Pe de altă parte, nici ea nu-i ceruse vreo explicație, nu-i așa?

Deși stătea acolo, îmbrăcată doar în hainele în care dormise, cu picioarele goale, cu părul ciufulit atârnându-i în dezordine și cu ochii încă umflați după un somn îndelungat, nu se simțea nici pe departe atât de năucită pe cât ar fi fost normal în acea situație. De ce nu? se întrebă.

Să fi fost din cauză că el părea să se simtă în largul lui? Sau poate mintea ei era atât de preocupată de persoana lui, încât nu avea loc să se mai gândească la nimic altceva?

Arăta zvelt, și puternic, și infinit de viril, așa cum se învârtea prin cameră. Vesta pe care o purtase pentru a se apăra de aerul răcoros al verii târzii fusese aruncată neglijent pe spătarul unui scaun. Cămașa cu o croială western era îngustată spre poale, mulându-se după trunchiul lui. Ghetele îi erau roase și se potriveau perfect cu jeanșii, care nu erau nici pe departe noi. Strânși pe corp, aceștia îi scoteau în evidență sexul. Privirea ei se furișa frecvent spre coapsele lui.

Purta ochelarii, presupuse ea, fiindcă venise cu mașina. Își aminti că remarcase o mașină necunoscută parcată lângă bordură, în fața casei. Își aminti și felul în care lumina soarelui pictase șuvițe de foc în părul lui bătut de vânt.

–Ce-i ăsta? întrebă Hunter, aplecându-se peste masa pliabilă, unde erau împrăștiate piesele unui puzzle.

–L-am adus cu mine, spuse ea, ridicându-se de pe brațul canapelei pentru a veni lângă el. Știam că, aici, voi avea de umplut multe ore în care să nu am nimic de făcut. Așa că mi-am adus un teanc de cărți pe care mă tot pregăteam să le citesc. Iar ăsta e un alt proiect de-al meu.

Alese o piesă și, după ce o studie o clipă, o prinse la locul ei.

–Foarte bine, spuse el zâmbindu-i. Faci puzzle-uri tot timpul?

–N-am mai făcut până acum, dar am ore întregi de practică.

Puzzle-ul acela avea o semnificație specială pentru ea. Nu-l începuse, așa cum ar fi făcut majoritatea oamenilor, dinspre exterior. Îl începuse din centru și construise spre exterior.

Pentru ea, centrul reprezenta nucleul propriei persoane, lucrurile în care credea, atitudinea ei morală și valorile, gândurile și convingerile ei, lucrurile la care ținea foarte mult, acele părți din personalitatea ei ce se dezvoltaseră încă din copilărie și care o făceau pe Kari Stewart să fie cu adevărat Kari Stewart.

Cu asta începuse atunci când sosise. Și, treptat, zi după zi, adăugase noi piese. Retrăise experiența înfricoșătoare din copilărie, când își pierduse mama, viața alături de tatăl ei, perioada petrecută la facultate, începuturile carierei sale, progresul prieteniei dintre ea și Pinkie, momentul în care îl cunoscuse pe Thomas. Își amintise cât de mult putuse despre viața lor împreună. Retrăise oroarea morții lui. Trecuse în revistă fiecare dată când îl văzuse pe Hunter McKee. Și imaginea redată de puzzle începuse să se contureze, printre miile de piese.

Era aproape completă acum.

–Când va fi gata, voi simți că mă cunosc mai bine.

Fără să vrea, își rostise gândul cu voce tare. Ridică rapid privirea spre Hunter. Probabil că el avea s-o creadă cam proastă. Dar se pare că el înțelese această autoterapie. Aprobă din cap. Kari speră că nu avea să-i ceară detalii, iar el nu o făcu.

–Ai ciocolată pe gură, remarcă doar, încet.

Kari era vrăjită de ochii lui. Lumina caldă pe care o emanau părea să-i străbată întreaga ființă, pe dinăuntru și pe dinafară.

–Da?

–Aha, chiar aici.

Degetul lui șterse stropul de glazură de ciocolată din colțul gurii ei, lăsându-l să se topească pe vârful limbii. Ea îi privi gura, intrigată și stârnită de senzualitatea sa flagrantă. Privirea îi rămase ațintită asupra buzelor lui, când el își puse mâinile pe umerii ei și o trase spre el.

–Kari?

Privirea ei urcă încet pe chipul lui, până o întâlni pe a lui.

–Prima dată când te-am sărutat erai inconștientă. A doua oară eram atât de furios, încât nu știam dacă să te sărut ori să te sugrum. Eram orbit de furie și de-abia îmi dădeam seama ce se întâmplă.

Ridică mâinile spre obrajii ei, prinzându-i între palme.

–Nu crezi că suntem datori față de noi înșine să ne sărutăm atunci când suntem conștienți amândoi de ceea ce facem?

capitolul 9

Kari rămase perfect nemișcată. Nici măcar nu clipi. Hunter își scoase ochelarii și-i puse pe masa pliantă. Îi prinse din nou obrajii în căușul palmelor lui calde. Degetele i se mișcară blând, de-abia atingându-i pomeții. Cu degetele mari îi mângâie buzele.

Ochii lui erau încă deschiși când ai ei renunțară, în sfârșit, la luptă și se închiseră, fluturând. Apoi îi simți răsuflarea peste buzele ei. Era umedă și caldă și mirosea a cafea. Buzele lui rămaseră suspendate peste ale ei preț de o clipă ce păru o scurtă eternitate, înainte de-a le atinge cu adevărat.

Cu buzele închise își trecu gura peste a ei, de câteva ori, într-un ritm hipnotic. O mușcă mărunt de câteva ori, apoi îi prinse ușor buza de jos între dinți și o mângâie cu limba.

Kari simți că-i explodează artificii în cap. Până atunci, crezuse că o astfel de reacție la un sărut era posibilă doar în filme. Era ceva complet nou pentru ea. Fie fusese sărutată de bărbați total lipsiți de imaginație, fie aceștia se supuseseră vreunui cod de etică ce nu i se aplica lui Hunter.

Oare inspirase în bărbați impulsul de a-i oferi mai degrabă protecție decât pasiune? Îi lăsase să creadă că nu exista și o latură carnală în Kari Stewart? Sau poate că acea parte a naturii ei se născuse abia acum? Pentru prima dată se simțea sărutată ca femeie, și încă de un bărbat care știa cum s-o facă. Hunter transforma un sărut într-un ritual de împerechere.

El își lipi buzele de-ale ei și le apăsă, apoi se retrase și le apăsă din nou. De fiecare dată când gurile li se întâlneau, buzele lui se depărtau tot mai mult, până îi simți căldura

umedă a gurii. Îi răspunse. Buzele ei se deschiseră pentru a o primi.

Hunter își mișcă tot trupul dintr-un singur gest, cu o sincronizare și o coordonare perfecte. Capul i se aplecă într-o parte. Gura i se așeză peste a ei și, sugându-i ușor buzele, le contopi. Îi oferi limba sa. Mâinile îi alunecară de pe obrajii ei, coborându-i pe brațe și în jurul spatelui, până o cuprinseră în cea mai caldă și mai strânsă îmbrățișare imaginabilă.

Degetele picioarelor ei goale se loviră de ghetele lui, când se apropie instinctiv de el. Trupul ei nu mai era docil, devenise nerăbdător să-l cunoască pe-al lui. Brațele i se ridicară și se înfășurară în jurul gâtului său. Auzi un mârâit de aprobare torcând în pieptul lui.

Doamne, cât de mult îi lipsise acest lucru!

Adora să fie îmbrățișată astfel, să se simtă neajutorată și feminină în fața masculinității lui. Adusese cu el răcoarea aerului de afară. Era îmbibată în hainele, în părul, și în pielea lui. Ce contrast delicios față de căldura ei somnoroasă! Parfumul lui era cât se poate de masculin. Îi amintea de coji de lămâie, de fum de lemn și de frunze de toamnă zdrobite.

Bărbăția i se întărise. Savură această dovadă a dorinței lui lipindu-se moale de el. În fiecare punct în care trupurile li se împleteau simțea, electrizată, cele mai mici diferențe dintre ei. Asprimea bărbii lui pe bărbia ei și în jurul gurii era excitantă.

Limba lui nărăvașă făcea dragoste cu gura ei. Trupul ei reacționa la fiecare penetrare îndrăzneață. Minuscule bule de dorință explodară în ea, revărsându-și focul lichid în vene.

Apoi ritmul se schimbă. Mângâierile limbii lui deveniră disciplinate și controlate. Își dorea să-i simtă alintul peste tot, pe sâni, pe abdomen, pe coapse. Își dorea să facă dragoste cu el.

Dar când mâinile lui dezlegară nodul din talie, iar reverele halatului se desfăcură, Kari își dădu seama cât de departe ajunseseră și cât de repede își pierduse controlul. Se crispă. Degetele i se înfipseră în ceafa lui Hunter. Smulgându-și gura dintr-a lui, își lăsă capul în jos, lipindu-l de pieptul lui.

– Vreau doar să te țin în brațe, Kari, îi șopti el, gâfâind, în păr. Vreau să te simt în brațele mele, dar nu se va ajunge mai departe de asta. Îți jur.

Treptat, degetele ei se relaxară. El îi ridică din nou capul, prinzând-o cu degetele de bărbie. Kari își ținea ochii închiși. Gura îi era roșie, învinețită de sărut și înrourată. Un puls la fel de rapid ca al lui vibra în scobitura gâtului ei subțire.

Hunter simți un val de dorință sexuală atât de intensă, încât era dureroasă. Dar se combina cu un sentiment de tandrețe cum nu mai trăise vreodată. Gura lui o atinse scurt pe-a ei, ca pentru a vedea doar ce se întâmplă. Ea nu se retrase, dar degetele i se întinseră către părul lui și se împletiră în el. Hunter își puse mai ferm buzele peste ale ei, strecurându-și mâinile sub halat, de o parte și de alta a taliei. Când sărutul deveni mai profund, iar limba lui se cufundă în minunea gurii ei, o lipi mai strâns de el.

Mâinile lui îi cuprindeau amplu spatele. Țesătura elastică a tricoului era moale la atingere, iar căldura trupului ei radia prin el. Știa că pielea ei era mătăsoasă, dar nu îndrăznea să-i ridice tricoul și să-și strecoare mâinile sub el. Dumnezeu îi era martor cât de mult își dorea să o facă.

Sânii ei se striviră de pieptul lui, iar Hunter gemu de plăcere, simțindu-i sfârcurile întărite chiar și prin haine. Se întrebă cât de aspri erau jeanșii pe coapsele ei goale, atunci când o frecă cu genunchiul între picioare. Și-ar fi dorit să vadă cum li se împletesc picioarele. Simplul gând la felul în care șoldurile ei se ridicau spre ale lui îl făcu să-și piardă mințile.

Se întrebă, de asemenea, ce credea ea despre umflătura care îi bomba șlițul. Imposibil să nu o simtă, căci se împungea în ispititorul triunghi al slipului ei minuscul. Nu putea să-și scoată din cap nici acea imagine – felul în care se întinsese în lumina soarelui, cu spatele arcuit și cu brațele ridicate, cu picioarele depărtate pentru a căpăta stabilitate, cu capul dat pe spate. Fusese însăși personificarea neglijenței senzuale.

Își dorea să o atingă, să o atingă peste tot. Își dorea să-și treacă ușor mâna peste pielea ei, în vreme ce limba lui i-ar fi explorat leneș gura. Cum ar fi reacționat dacă și-ar fi strecurat mâna sub...

Nu. Dacă avea să-i atingă vreo parte din pielea goală, chiar dacă ar fi fost doar spatele, ar fi dorit apoi să o mângâie în întregime. Mâinile nu i s-ar fi oprit în partea de jos a spatelui, ci ar fi alunecat probabil în slipul ei, spre rotunjimile feselor. Iar dacă lucrurile ar fi mers și mai departe... La naiba! Nici măcar să nu te gândești la partea din față, pentru că ea s-ar urî după aceea.

Avea să se condamne pentru că acceptase prea repede. L-ar fi acuzat că e oportunist, că o surprinsese într-un moment de singurătate, după aproape trei luni de solitudine. Sosise la o oră matinală, când ea se afla în momentul de maximă vulnerabilitate, doar pe jumătate îmbrăcată. I-ar fi reproșat că profitase din nou de ea.

Aproape că putea auzi acuzațiile pe care i le-ar fi aruncat. Și partea proastă era că ar fi avut dreptate. Chiar o luase prea repede. Poate că reacția ei față de el era determinată doar de faptul că nu mai fusese cu un bărbat, cu nici un bărbat, de prea multă vreme.

Gândul îi răni orgoliul, dar impactul fu suficient cât să-l determine să-și mute mâinile din interiorul halatului, așezându-le cu un gest afectuos, dar plin de pasiune, pe umerii ei. Se forță, de asemenea, să-și desprindă gura de pe miracolul care era gura ei.

Genele ei se ridicară cu greu și-l privi cu ochii verzi încețoșați. Hunter se blestemă, spunându-și că fusese oribil de prost să se oprească atât de repede. Poate Kari era pregătită. Poate... Nu, nu încă. Zâmbi și o întrebă:

–Ce planuri ai pentru azi?

Omul ăsta era un mănunchi de contradicții. După sărutul pe care tocmai îl schimbaseră, în timp ce toate simțurile ei vibrau, brațele și picioarele i se lichefiau și întregul ei trup se topea peste al lui, s-ar fi așteptat ca un bărbat atât de viril ca Hunter să o întrebe: „Unde e dormitorul?" sau: „Te superi dacă sărim peste dormitor?" și s-o trântească la pământ.

Dar întrebarea lui șoptită era atât de diferită de ceea ce crezuse ea că avea să spună, încât o făcu să clipească uluită. Abia după ce vederea i se limpezi și reveni cu picioarele pe pământ, înțelese, în sfârșit, întrebarea.

–Planuri? repetă cu o voce pițigăiată și slabă, apoi îl încercă din nou. Ce mi-am propus să fac azi?

Hunter îi dădu la o parte câteva șuvițe de păr de pe obraji.

–Da. Indiferent ce-ai fi plănuit să faci, n-ai vrea să te însoțesc?

–Eu, ăăă, trebuie să cumpăr de mâncare, zâmbi ea ușor. Nu sună prea palpitant, nu-i așa?

În ochii lui apăru o licărire ce-o surprinse. Rânjetul lui sălbatic îi provocă un fior de senzații ce-o străpunse până dincolo de abdomen.

–Putem face din orice să devină palpitant, Kari. Nu ți-ai dat seama de asta până acum?

Așteptă în sufragerie până când Kari făcu un duș și se îmbrăcă. Când ieși din dormitor, în jeanși și în pulover, Hunter fluieră admirativ.

Punându-și mâinile în șolduri, Kari îl întrebă pe un ton șăgalnic:

–Ce te-a stârnit? Jeanșii sau părul prins în coadă?

–Amândouă. Nu uita că, în ultima vreme, nu te-am văzut altfel decât pregătită să apari pe sticlă.

–Ce repede uiți! M-ai văzut proaspăt coborâtă din pat, cu doar o oră în urmă.

Privirea lui căpătă o nuanță încețoșată.

–N-am să uit asta niciodată.

Kari o șterse în bucătărie să-și facă lista de alimente, dar degetele ei de-abia reușeau să țină creionul. În timpul dușului încercase să-și mai tempereze entuziasmul exuberant, dar acesta nu se lăsase readus cu picioarele pe pământ. Își simțea sufletul la fel de ușor precum cel al unui copil într-o zi de primăvară. Nu, nu așa era. Se simțea ca și când acum ar fi aflat pentru prima dată ce înseamnă să fii femeie. Și cât de plăcut era!

Brusc însă o năpădi o nouă emoție. Existase dinainte, dând târcoale la marginea gândurilor ei, încercând să se impună. Acum nu avea încotro și trebuia să accepte existența ei.

Vinovăția.

Pentru prima dată după moartea lui Thomas, se bucura de compania unui bărbat și se simțea incredibil de bine, lucru care o făcea să se simtă vinovată. Creionul îi căzu dintre degetele lipsite de vlagă.

–E absolut firesc, să știi.

Tresări și se răsuci pe călcâie. Hunter era lângă ea, dar se apropiase atât de încet, încât nu îl auzise.

–Ce anume? îl întrebă cu răsuflarea tăiată.

–Sentimentul de vinovăție.

Nu o atinse, dar ea simți că ar fi vrut s-o facă.

–E firesc să suferi atunci când moare o persoană pe care o iubești, Kari. Dar e la fel de firesc ca, la un moment dat, să-ți continui viața, să te bucuri de ea, să râzi din nou. Eventual, să iubești din nou.

Se îndoia că s-ar fi simțit vinovată dacă nu ar fi fost atât de atrasă de Hunter. Dacă el ar fi fost mai în vârstă, rotofei și chel, se îndoia că ar fi chinuit-o cât de puțin conștiința.

Dar nu era așa. Era tânăr, și frumos, și în toată puterea. Dacă ar fi fost un bărbat de care să se poată lega printr-o prietenie confortabilă și plină de afecțiune, probabil nu s-ar fi simțit deloc vinovată. Dar se gândea la el ca la un amant. Și fiindcă singurul bărbat cu care avusese relații intime fusese Thomas, considera că reacția ei pasională față de Hunter era o infidelitate.

–Nu intenționez să iau locul nimănui în viața ta, Kari. Vreau să-mi creez un loc al meu în ea.

–Ai spus, la un moment dat, că cititul gândurilor nu se numără printre punctele tale forte. Ai mințit.

–A fost singura dată când te-am mințit.

Atât subiectul, cât și abilitatea lui de-a citi în ea erau tulburătoare. Reveni asupra listei.

–Biscuiți Oreo sau Nutter-Butter?

–De ce nu ambele?

–Îți amintești de camera de televiziune și de cele șapte kilograme blestemate pe care le adaugă? Ei, fir-ar să fie! Ambele, se hotărî ea, mâzgălind pe hârtie cu creionul. Dacă Pinkie mă trimite la un curs de slăbit, postul de televiziune poate să suporte cheltuielile. Ce mai trebuie?

–Sos de roșii, oregano, ceapă, ardei...

Hunter se uita peste umărul ei la lista pe care o scrisese. Kari se întoarse să-l privească în spațiul îngust pe care-l lăsase între dulap și corpul lui la fel de solid.

–Pentru ce sunt astea?

–Pentru cina cu spaghete pe care am să ți-o gătesc într-o seară.

–Spaghete. Știi să gătești?

–Spaghete, răspunse ea râzând.

El ridică din umeri.

–Deci vom mânca multe spaghete sau vom mânca în oraș. Sau ne vom îndopa cu biscuiți Oreo și Nutter-Butter.

Râseră amândoi și terminară lista. El insistă să meargă cu mașina lui.

–Sunt perfect capabilă să conduc pe un drum de munte, spuse ea când Hunter îi descuie ușa.

–Iar eu sunt un bărbat șovin. Taci și urcă!

–Tiranule!

Hunter conducea cu aceeași îndemânare cu care făcea totul. Îi plăcea să-i privească mâinile pe volanul învelit în piele groasă. Îi trecură fulgerător prin minte imagini fierbinți cu acele mâini plimbându-se pe trupul ei. Motorul elegantei mașini sport pulsa sub ea. Simțea că pulsa și ea.

–Dau un bănuț ca să-mi spui la ce te gândești, îi spuse el, surprinzându-i privirea ațintită asupra lui.

–Tocmai mă gândeam cât de mult semănați, tu și mașina ta.

El ridică o sprânceană.

–N-ai vrea să-mi explici mai pe larg?

Kari îl studie, observă simetria trupului său zvelt, amenințarea unui temperament periculos, ascuns la mică distanță de suprafață, forța din fiecare centimetru tensionat al corpului său.

–Nu. Nu cred că vreau, spuse, obraznică.

–Ooo, haide!

–Nu.

–Atunci nici eu n-am să-ți spun cât de senzațional arăți. N-am să-ți spun că până în dimineața asta eram destul de convins că ai coapsele la fel de perfecte ca pulpele și gleznele. Acum știu sigur că așa e. N-am să comentez că fundulețul tău arată și mai bine în jeanși decât într-o fustă. Sau faptul că mi-a plăcut la nebunie cum arătau sânii tăi în tricoul acela și felul cum le-am simțit atingerea pe pieptul meu. Sau faptul că-mi place culoarea părului tău în lumina soarelui, când e aproape la fel de frumos ca în lumina lumânărilor. Ca să nu mai zic că n-o să-ți spun că ai un chip splendid și la fel de ușor de citit ca un abecedar. Nici n-am să-ți spun că ai tăi sunt cei mai fascinanți ochi în care am privit vreodată. Cât

despre gura ta, ajunge dacă spun că a jucat un rol major în fanteziile mele, de câteva luni încoace. Mai e ceva ce n-ar trebui să-ți spun?

Trase mașina într-o parcare și frână brusc. Opri motorul și se întoarse spre ea.

–Ei bine?

Ea înghiți în sec.

–Nu. Cred că ai parcurs cam tot ceea ce n-ar fi trebuit să-mi spui.

–Încă ceva, adăugă și o prinse de mână, fixându-și privirea în ochii ei. Mă bucur că sunt aici cu tine, așa.

Și îi zâmbi cu acel zâmbet criminal al lui, care convinsese judecători și influențase juranți, și sedusese doar Dumnezeu știa câte femei.

Deveni și ea una dintre ele și îi răspunse cu un zâmbet la fel de amețitor:

–Și eu.

El îi făcu cu ochiul.

–Ți-ai luat lista? Să mergem.

Merseră până la Dillon. Orășelul era, în cea mai mare parte, plin de case de închiriat, folosite de schiori în sezon. Prețurile produselor de larg consum erau scandalos de ridicate, dar ceva mai rezonabile decât cele din Breckenridge.

Pentru Kari, era o experiență nouă să se plimbe de la un capăt la celălalt al rafturilor alături de un bărbat. Pe când Kari locuia împreună cu soțul ei, asistentul lui Thomas se ocupa de toate cumpărăturile. Nici înainte și nici după căsătorie nu mai fusese însoțită de vreun bărbat în expedițiile ei vijelioase prin magazine, când lua doar lucrurile esențiale și ieșea în grabă.

Hunter era impulsiv la cumpărături.

–Ai mâncat vreodată așa ceva?

–Ce e?

El studie eticheta de pe conservă, scrisă într-o limbă străină.

–Nu prea știu.

Și azvârli conserva în coș.

În vreme ce ea pipăia câteva căpățâni de salată, el curăță o portocală și aruncă grijuliu cojile în cel mai apropiat coș de gunoi. Îi dădu lui Kari o felie, apoi își băgă două în gură.

–Ai de gând să plătești pentru aia, nu? îl întrebă ea, străduindu-se să nu lase zeama să i se scurgă pe la colțurile gurii.

–Sigur, spuse el în timp ce-și molfăia partea lui, după care se aplecă la urechea ei, șoptind: Dacă mă prind.

Ea tuși.

–Credeam că aperi întotdeauna legea și ordinea, băgându-i la pușcărie pe răufăcători.

–Dar acum sunt în concediu, se apără el, ciupind-o de nas.

–De ce-ai ales să te specializezi în acuzare în loc de apărare? La cât ești de inteligent, nu ai fi câștigat mai mult ca avocat al apărării?

–Mulțumesc pentru compliment, zise el, studiind o pungă de bezele, pe care o puse înapoi pe raft. Și ai dreptate. Cred că ar fi mai profitabil să mă lansez pe cont propriu decât să continui ca funcționar în slujba publicului.

–Atunci de ce? insistă ea.

Dacă reușea să înțeleagă acest lucru, simțea că multe dintre mirările ei legate de Hunter aveau să dispară.

–Cred că am fost prea bine-crescut de părinții mei. Încă din fragedă pruncie mi-a fost insuflată convingerea că există, într-adevăr, o diferență între bine și rău și că oamenii trebuie trași la răspundere pentru faptele lor. Nu cred că aș putea apăra o persoană despre care aș ști că e vinovată de comiterea unei infracțiuni. Să nu mă înțelegi greșit. Respect avocații apărării și munca pe care o fac. Sunt necesari. Datorită lor, sistemul poate funcționa. Dar genul ăsta de practică avocățească nu mi se potrivește.

–Ești ambițios, spuse ea încet.

Căruciorul de cumpărături de lângă ea se opri. Hunter aștepta până când Kari își ridică privirea spre el, înainte de-a vorbi:

–Da, sunt. Nu neg, dar nici nu consider că ar fi un defect.

–Nici măcar atunci când ești exagerat?

–Crezi că ambiția mea e exagerată?

Ea își feri privirea.

–Așa credeam. Acum – se uită din nou în ochii lui –, acum nu mai sunt sigură. Ai aspirații politice?

Un zâmbet poznaș îi flutură pe buze, pentru o clipă.

–Vom vedea. Deocamdată, vreau să fiu un bun procuror districtual.

–Ceea ce și ești.

Îi susținu privirea fără a șovăi. Nu era nici urmă de viclenie în ochii ei.

Hunter se simți din nou copleșit de acel val de pasiune și tandrețe. Nu era doar o femeie pe care o dorea, era și o persoană pe care merita să o cunoască. Era dispusă să-și recunoască greșelile și să ierte.

–Mulțumesc, spuse.

O vreme, se fixară reciproc cu privirea, apoi Kari începu să împingă căruciorul de cumpărături.

–Povestește-mi despre tine.

Crescuse în Utah. Tatăl lui fusese proprietarul unei agenții de asigurări. Amândoi părinții lui erau în viață. Una dintre surorile lui era căsătorită. Cealaltă încă studia.

–Eu sunt copilul mijlociu. Foarte leneș și încăpățânat din fire.

–Nu comentez.

El râse.

–Mi-ar plăcea să-mi cunoști familia.

–Și mie mi-ar plăcea.

–Dar tu?

–Ce-i cu mine?

–Familia ta, copilăria etc.

Plătiseră alimentele cumpărate și se duseseră cu mașina la un fast-food, pentru a lua prânzul. Hamburgerii erau subțiri, cartofii pai, unsuroși și moi, milk-shake-urile, spumoase. Dar ei nu observară nimic.

Kari îi povesti despre cum își pierduse mama când avea zece ani și cum trecuse prin adolescență, avându-l alături doar pe tatăl ei care să o țină pe linia de plutire.

–L-am iubit cu disperare. A făcut atâtea eforturi ca să-mi fie și mamă, și tată. Nu cred că i-a fost ușor.

–Cu ce se ocupa?

–Era jurnalist la un ziar. Așa m-am ales eu cu pasiunea față de redacțiile de știri. În fiecare zi, după școală, mă duceam la el în redacția de știri locale. Îmi dădea un oarecare sentiment de superioritate faptul de a fi prima care citea știrile, când ieșea ziarul din presă. Emoția aceea de a fi la curent cu lucrurile chiar în clipa în care se întâmplau nu m-a mai părăsit niciodată.

–Probabil că a fost o adevărată lovitură când l-ai pierdut și pe el.

–Așa a fost. M-am simțit atât de singură și de dezrădăcinată, până l-am cunoscut pe Pinkie, apoi pe Thomas.

Numele îi ieși de pe buze înainte să-și dea seama și să se controleze. Privirea îi zbură spre Hunter, dar acesta se mulțumi să-i zâmbească.

–Ai terminat de mâncat?

O conduse până la mașină și se întoarseră, pe drumul de munte, la Breckenridge.

Puseră alimentele la locul lor, apoi își petrecură restul după-amiezii plimbându-se cu mașina, fără o țintă anume. Când el opri în fața casei ei, îl întrebă:

–Unde stai?

El arătă cu bărbia spre capătul de vest al orașului.

–Într-un complex de apartamente de pe Peak 8. Știi clădirea Four O'clock Run?

–Da. Apartamentul e al tău?

–Nu. L-am închiriat doar pentru săptămâna asta. Nu e la fel de elegant precum casa ta. Ce planuri ai pentru cină?

–Dar tu ce planuri ai?

Hunter zâmbi ca un puști poznaș, iar Kari își spuse că mama și surorile lui îl răsfățaseră, probabil, teribil de mult.

–Speram că o să mă inviți la tine.

–Ești invitat, spuse ea ieșind din mașină, dar va trebui să speli vasele.

–Atunci nu găti nimic complicat, îi strigă el, băgând mașina în viteză și pornind în trombă.

Kari încălzi o conservă de chili și pregăti niște nachos. Chiar înainte să sosească Hunter, își puse o fustă lungă cu imprimeu și cu volănașe și o bluză albastră. Era singura ținută mai elegantă pe care și-o luase cu ea, dar în seara aceea se ivise ocazia potrivită pentru a o purta. Cât timp trecuse de când nu mai trecuse un bărbat pe la ea? Sentimentul de frivolitate feminină era plăcut. Luă chiar și o floare argintie dintr-unul dintre buchetele din casă și și-o puse după ureche.

Aruncându-i un zâmbet lasciv abia schițat, în semn de apreciere, atunci când îi deschise ușa, Kari își dădu seama că eforturile ei nu rămăseseră neobservate.

Mâncară, iar după ce Hunter se achită de datorie și puse vasele în mașina de spălat, se concentrară asupra jocului de puzzle. Kari constată supărată că el se pricepea mai bine decât ea.

–Ascultă, dacă ai de gând să te bosumfli de câte ori pun o piesă la locul ei...

–Nu sunt bosumflată!

Hunter se întinse peste masă și-și trecu degetul peste buza ei de jos.

–Mie așa mi se pare.

Atingerea lui fu ca un șoc electric. Își strânse buza între dinți în clipa în care degetul lui se retrase, ca și cum ar fi vrut să păstreze fiorul atingerii lui ori să-l îndepărteze.

–Cum stai cu cățăratul pe munți?

–Excelent, se lăudă ea. De ce?

–Asta mă gândeam să facem mâine, dacă ai chef.

Se ridică și se îmbrăcă cu jacheta. Kari simți o tresărire de dezamăgire. După ce petrecuse atâtea săptămâni complet singură, casa i se părea goală de fiecare dată când pleca el.

–Am chef. La ce oră?

–Dormi până târziu. Să zicem la unsprezece?

–În regulă. O să pregătesc chiar și un pachet cu mâncare pentru drum.

–Grozav. Noapte bună!

Ajunseseră la ușă. Hunter o deschise, se întoarse ca s-o îmbrățișeze scurt, apoi plecă. Dezamăgită, ea închise ușa.

Își smulse floarea din păr și o aruncă pe podea, detestându-se fiindcă era bosumflată că nici măcar nu o sărutase de noapte bună.

–Te simți bine?

–Sigur, gâfâi ea. Tu?

–Sunt în regulă. Să-mi spui când vrei să ne oprim.

Ca și cum n-ar fi așteptat decât cel mai mic semn de încurajare, Kari se prăbuși pe iarbă.

–Acum, zise, cu respirația tăiată.

Hunter se lăsă jos, lângă ea. Preț de câteva minute se odihniră fără să scoată un sunet, chinuindu-se să tragă aer în plămâni. În sfârșit, Hunter își înălță capul din poziția aplecată în care stătuse și o privi.

Era întinsă pe o pantă, cu brațele aruncate deasupra capului. Unul dintre genunchi îl ținea ridicat. Își spuse că arăta adorabil când venise după ea de dimineață. Purta pantaloni scurți, ciorapi trei sferturi și bocanci de drumeție,

o cămașă în carouri și un cardigan de culoarea ovăzului. Își lăsase părul desfăcut.

Cam pe la jumătatea urcușului, își dăduse jos cardiganul, legându-l în jurul taliei. Acum, sânii bombați se întrezăreau sub tricoul de bumbac. O briză răcoritoare de munte trecu jucăuș peste ea, și sfârcurile i se contractară. Gemu în sinea lui.

Kari deschise un ochi și-l privi:

–Mai trăiești?

–La limită, recunoscu el. Aerul e rarefiat la altitudinea asta. Ce-ai zice să bem ceva?

Kari se ridică, în vreme ce Hunter scotoci prin coșul de picnic pe care-l cărase. Desfăcu o cutie de suc și i-o întinse. Ea bău îndelung, apoi i-o dădu înapoi. El o termină dintr-o singură înghițitură.

–Deci la asta te referi când spui „cățărat pe munți", zise Kari bombănind și masându-și pulpele.

–Dacă tot e să faci o treabă... răspunse el pe un ton monoton, scormonind prin coș. Ce-ai adus de mâncare?

Se adăpostiseră la umbra unor molizi, dar fără a pierde din ochi una dintre pârtiile de schi, știind că era imposibil să se rătăcească dacă urmau pârtia la întoarcere.

–Brânză, mezeluri, chipsuri, batoane de ciocolată.

Hunter descoperea bunătățile pe măsură ce i le enumera. Mâncă lacom, sub privirile lui Kari. Aproape că i se tăiase respirația când îl văzuse venind spre ușa ei în acea dimineață. Purta pantaloni scurți și ghete de drumeție, la fel ca ea. Pulpele și coapsele erau un pachet de mușchi fini, acoperiți cu păr subțire. Își luase o cămașă albastră de jeansi. Acum, că se încălzise de la urcușul dificil și de la soare, își descheiase nasturii cămășii aproape până la brâu.

Pieptul îi era acoperit de o rețea fascinantă de păr cârlionțat de culoare închisă. De fiecare dată când îl privea, simțea sângele pulsându-i în vene și între coapse. Era jenant. Era emoționant. Și îi venea greu să hotărască dacă

să se detașeze ori să se lase dusă de val și să continue să-l privească.

Când razele de soare îi cădeau în păr, îl poleiau cu șuvițe ușor roșcate. Ochii lui, ascunși în spatele unui desiș gros de gene, păreau să facă parte din pădurile din jurul lor, verzi, cu umbre gri și stropi de maro.

După ce terminară de mâncat, Kari se sprijini cu spatele de un copac și închise ochii, trăgând adânc în piept aerul curat. Mișcarea languroasă făcu să i se întindă tricoul peste sâni, atrăgându-i din nou atenția lui Hunter asupra lor.

–Nu porți sutien prea des, nu-i așa?

Ea deschise brusc ochii și îl țintui imediat cu privirea.

–Poftim?

Hunter se ridică încet în capul oaselor și se târî pentru a recupera cei câțiva centimetri care-l despărțeau de ea. Cu mâna sprijinită pe trunchiul copacului, lângă capul ei, se aplecă spre ea până când ajunseră aproape să-și ciocnească nasurile.

–În ziua când ai leșinat în boxa martorilor, nu purtai sutien. Asta m-a surprins.

–Iar pe mine m-a surprins când m-am trezit și te-am găsit...

Se întrerupse brusc.

–M-ai găsit sărutându-te?

–Da.

–Și-ai descoperit că-mi răspundeai la sărut?

–Încă nu sunt convinsă că o făceam.

–Ba da, spuse el încet, coborându-și, cu subînțeles, privirea spre gura ei. Știi de ce ți-am descheiat cămașa?

Kari gemu ușor și întoarse capul. Își apăsă fruntea în scobitura cotului lui și închise strâns ochii.

–Ai spus că voiai să mă readuci în simțiri.

–Parțial.

–Înseamnă că m-ai mințit mai mult decât o dată.

–Poate că a fost o minciună nevinovată, recunoscu el încet, în timp ce mâna lui își făcea de lucru cu gulerul de la cămașa ei. Nu m-am putut abține. Voiam să te privesc, Kari.

Mâna i se închise în jurul gâtului ei și alunecă în jos, de-a lungul coloanei delicate.

–Încă îmi doresc asta.

Vocea îi era la fel de ispititoare ca briza ce sufla ușor prin frunzișul des de deasupra capetelor lor.

Degetele lui descheiară cu abilitate primul nasture.

–Nici azi nu porți nimic pe dedesubt.

–Nu.

–Nici aseară nu purtai.

Ea ridică fruntea, sprijinind-o de brațul lui.

–Nu.

–De-asta nu te-am sărutat aseară. Dacă te-aș fi atins, n-aș mai fi fost în stare să mă opresc. Aș fi simțit nevoia irezistibilă de a-ți atinge sânii. De a-i săruta. Știi la ce-am fi ajuns apoi.

Degetele lui avansară spre următorul nasture. Se jucă puțin cu el și, cum ea nu făcea nici o încercare să-l oprească, îl descheie. Apoi pe următorul. Și pe următorul.

Parfumul ei floral adie spre el când dădu la o parte țesătura, pentru a-și strecura mâna dedesubt. Închise ochii într-o agonie de plăcere, când palma îi găsi pielea, la fel de caldă, de fină și de vie pe cât și-o imaginase.

Prinse în palmă sfera fermă a sânului ei, care îi umplu mâna. Degetele i se arcuiră, într-o mișcare de masaj blând.

–Kari, Kari, gemu. Ești minunată la atingere.

Mâna i se mută asupra celuilalt sân, oferindu-i aceeași mângâiere afectuoasă.

Degetul mare îi trecu tandru peste sfârc, cu o atingere ușoară. Acesta înmuguri sub atingerea lui, iar Hunter îi murmură nume afectuoase, cu fața îngropată în gâtul ei.

Când vârful deveni tare ca piatra, îl prinse între degetul mare și arătător, apoi îl atâță ușor cu vârfurile degetelor.

Un scâncet slab îl făcu să deschidă ochii. Se sperie când văzu o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz. Mâna îi încremeni pe loc.

–Kari? Ce s-a întâmplat? Te doare?

–Nu, șopti ea, păstrându-și fața îngropată în adâncitura cotului lui.

–Te simți jignită? Îți jur...

–Nu.

–Atunci ce e? De ce plângi? Vrei să încetez?

Ea ridică bărbia. În ochi îi străluceau lacrimile.

–Tocmai asta e. Nu vreau să încetezi. E o senzație minunată, mărturisi, înfiorată. Și nu știu ce să cred despre asta.

El se răsuci fulgerător, ca trăsnetul într-o zi de vară. Îngenunchind în fața ei, îi cuprinse capul în mâini și îi trase gura până la câțiva milimetri de a lui.

–Atunci nu te gândi la asta! Nu te gândi deloc!

capitolul 10

Gura lui o atacă lacom pe-a ei. Nici urmă de seducție preliminară în acel sărut. Fu agresiv și sălbatic, de la început. Buzele ei se supuseră fără ezitare limbii lui iscoditoare, care alunecă adânc în canalul dulce al gurii ei.

Mângâierile jucăușe pe sâni îi treziseră lui Kari toate simțurile, iar acum răspunse cu pasiune neînfrânată. Sentimentul de vină, rezervele și ambiguitățile erau uitate. Se topiră amândoi în fierbințeala atotcuprinzătoare a acelui sărut. Nu mai era stăpână pe mintea ei; era condusă exclusiv de simțurile ei.

Hunter o întinse la pământ, fără a-și desprinde nici măcar o clipă gura de-a ei. Brațele lui o cuprindeau cu o asemenea posesivitate feroce, încât Kari se îndoia că avea să-i mai dea drumul vreodată. Dar, în acel moment, n-o interesa dacă avea s-o facă sau nu.

Hunter o împinse în covorul gros de iarbă, ținând-o strâns lipită de el, apoi o întoarse, așezând-o deasupra lui. Genunchiul ei ajunse între picioarele lui. Coapsele lui tari și zvelte se strânseră în jurul genunchiului și-l traseră spre pubisul lui. Ea își frecă genunchiul de el.

–O, Doamne, Kari, șuieră el. Te doresc de-atâta vreme!

Se rostogoli din nou cu ea în brațe, până când ea ajunse întinsă pe spate, iar el, aplecat peste jumătate din trupul ei. Stăpânirea de sine pe care și-o impusese în ultimele câteva luni dispăru. O dorise din prima clipă în care o văzuse. Acum, avea să fie a lui.

Își coborî capul pentru un alt sărut profund. Gura ei se oferi și primi sărutul fără urmă de rezistență. Reușind să-și strecoare mâna între trupurile lor, Hunter îi dezlegă mânecile cardiganului care rămăsese legat la mijloc. După

ce-i trase cămașa din pantaloni, o descheie. Îi eliberă buzele și înălță capul, privind-o.

Lumina împestrițată a soarelui îi dansa erotic peste sâni, desenând modele jucăușe de umbre și lumini. Arăta ca o operă de artă, dar mai frumoasă, fiindcă era vie și respira, șoptindu-i numele, tânjind după el.

Privirea lui o devoră cu lăcomie. Dar trebuia să o atingă, altfel simțea că moare. Își puse mâinile pe sânii ei, minunându-se de textura pielii, de moliciunea rotunjimilor, de delicatețea sfârcurilor ei.

–Ești atât de frumoasă!

Strânse sânul plin în mână și-l împinse ușor în sus. Blând, mângâie vârful roz coral cu degetul mare, desenând cercuri lente, repetitive, deasupra lui. Reacția pe care i-o provocă îi dezvălui o priveliște minunată.

– O, cât ești de frumoasă!

Cu mâna liberă, își smulse cămașa din pantaloni și-o descheie. Încet, își coborî pieptul gol peste ea, apăsându-se pe sânul ei.

–Hunter, gemu Kari încet. O, ce bine e!

Părul de pe pieptul lui, ușor aspru, se freca de sfârcurile ei excitate. Se lăsă mângâiată de covorul bogat al ierbii, savurând un milion de senzații pe care nu le bănuise niciodată că ar fi existat în ea. Simți forța de oțel a mușchilor lui, sub pielea caldă și vibrantă. Mâinile ei îi cuprinseră ceafa când el se ridică deasupra ei, își plecă bărbia și o sărută pe sâni.

La început, atingerile lui fuseseră ezitante. Buzele și limba îi degustau pielea. Dar nu era nici pe departe de-ajuns. O sărută din ce în ce mai febril, sugând o parte mai mare din sân în gură și masându-i vârful cu limba. Capul i se mișca dintr-o parte în alta. Apoi o luă în jos.

Cu buze de foc, urmări scobitura puțin adâncă ce-i separa abdomenul. Buzele lui erau fierbinți; limba, îndrăzneață; împreună, descriseră pe pielea ei o cărare umedă ce-o făcu să se zvârcolească într-o orgie de senzații. Descheindu-i

pantalonii scurți, îi descoperi buricul și-l sărută, plin de îndrăzneală. Coborî centimetru cu centimetru pe trupul ei până când umerii îi ajunseră înfipți între coapsele ei, și picioarele, întinse între ale ei.

Kari își simți sângele gonindu-i năprasnic prin vene. Toate simțurile i se treziseră la viață și vibrau de fiorul descoperirii. Căldura corpului lui Hunter făcea, prin contrast, ca pământul de sub ea să pară rece. Parfumul ierbii de vară zdrobite îi umplea nările. Briza adia peste trupurile lor, ciufulindu-le părul, apoi lăsându-l să cadă. Lumina soarelui strălucea pe chipul ei, inundându-l de căldură.

Senzațiile se succedară prin ea ca un potop, în vreme ce gura lui Hunter continua să-i seducă buricul. Picioarele ei goale se frecau fără încetare de-ale lui. Pe nesimțite, șoldurile începură să i se ridice și să se rotească. Mâna lui i se desprinse de pe sân și se aventură spre abdomen, unde o mângâie cu mișcări apăsate, ca de masaj, în același ritm cu mișcările ei.

–Kari? Iubito?

Degetele ei se înfipseră zdravăn în părul lui și gemu incoerent. Hunter îi trase în jos pantalonii. Chilotul ei era de un galben pal. Un fluture, brodat cu fir de mătase, își întindea aripile peste muntele lui Venus.

Hunter își coborî buzele desfăcute peste fluture și-l sărută.

Kari scoase un țipăt ascuțit, și lumea se prăbuși, catapultând-o pe un alt tărâm. Era sfâșiată de asemenea săgeți de plăcere, încât începu să plângă. Mici spasme delicioase se succedară rapid, continuând să muște din carnea ei mult după explozia inițială.

–O, Doamne, gemu ea, rostogolindu-se pe burtă și îngropându-și capul în brațele încrucișate. Corpul încă îi tremura, resimțind efectele furtunii, dar rațiunea își reluase locul.

Rămase astfel timp îndelungat, perfect nemișcată, impunându-și să alunge acea lene minunată și acea inerție

încântătoare. Nu voia să se simtă atât de bine. Se făcuse de râs și nu știa cum ar fi putut să mai dea vreodată ochii cu bărbatul acela.

Hunter îi puse o mână pe spate și o bătu ușor, într-un gest de alinare. Se scurseră astfel minute îndelungate. El nu încercă să o forțeze să vorbească, și pentru asta îi era recunoscătoare. Într-un sfârșit, Hunter spuse:

–Trebuie să mă retrag puțin în desiș. Mă întorc imediat.

Îl simți ridicându-se și-i ascultă pașii îndepărtându-se, când plecă de lângă ea. Se rostogoli pe spate și-l observă dispărând într-un crâng des. În pofida a ceea ce se întâmplase cu doar câteva minute înainte, diplomația lui o făcu să zâmbească. Și ei i-ar fi prins bine să meargă la baie.

Cu degete neîndemânatice, își aranjă hainele și-și trecu degetele prin părul încâlcit. Se frecă la ochi cu dosul mâinii, știind că lacrimile ei de mai devreme îi transformaseră, fără îndoială, machiajul într-o urmă mânjită.

Când îl văzu venind din ascunzișul copacilor, începu să-și facă de lucru, strângând rămășițele picnicului lor și punându-le înapoi în coș.

–Ar fi bine să începem să coborâm, zise repede, înainte ca Hunter să apuce să spună ceva. Se ridică și-și scuturâ pantalonii. Aici se întunecă repede.

Își legă din nou mânecile cardiganului în jurul taliei și se întoarse cu fața spre el.

–Nu plecăm nicăieri până nu lămurim povestea asta. De când ne-am întâlnit, au tot existat între noi neînțelegeri majore. N-am de gând să mai las lucrurile nelămurite.

Kari nu se simțea încă în stare să-i înfrunte privirea, așa că, în timp ce vorbea, fixă cu privirea cel de-al treilea nasture al cămășii lui, care fusese încheiată la loc cu atenție și băgată în pantalonii scurți:

–Nu știu ce s-a întâmplat. Eu...

–Ai avut un orgasm.

Vorbi calm, clar, fără ocolișuri. Privirea ei zbură spre el. Expresia lui Hunter era cea mai blândă pe care o văzuse vreodată.

–Nu reușesc să-mi dau seama care e problema, Kari. De ce te porți așa?

–Fiindcă nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

Buzele lui făcură un efort zdravăn să ascundă un zâmbet scurt, dar nu reușiră.

–Atunci, cred că e cazul să te felicit.

–Adică, s-a mai întâmplat, spuse ea exasperată, dar nu așa. Nu atât de...

Mintea i se poticni, în căutarea unui cuvânt care să descrie lipsa deplină de autocontrol pe care o experimentase. Ar fi putut Hunter să înțeleagă acea senzație de alunecare spre o prăpastie, fără a ști cum să încetinești, sau de-a încerca să oprești o avalanșă? Sau, dacă ar fi încercat să-i explice, ar fi reușit doar să se facă și mai mult de râs? Fiindcă, în fond, nu avea cuvinte ca să descrie ceea ce simțise.

–S-a întâmplat atât de repede, fără ca măcar... știi tu. Probabil tu te gândești...

–Ce-ar fi să mă lași să gândesc singur, te rog? Spuse și o trase mai aproape de el. Cred că ești o femeie plină de pasiune, care, date fiind întâmplările triste care s-au petrecut anul trecut în viața ta, era flămândă de dragoste trupească.

–Tocmai asta e, strigă ea. Nu suport să fiu considerată o văduvă flămândă de sex, care se oferă primului bărbat...

–Ascultă-mă! o întrerupse ușor, iar la auzul tonului dur al vocii lui, ea îndrăzni din nou să ridice privirea spre el. Mie mi s-a părut foarte frumos. Și sunt al naibii de bucuros că eu am fost cel care ți-a produs aceste senzații. Dacă vreun alt bărbat ar fi fost doar pe-aproape să o facă, probabil aș fi vrut să îl ucid, încălcând una dintre legile la care țin cel mai mult. Ai fost minunată. Bine? Ai înțeles? Ce altceva trebuie să mai spun ca să-ți șterg de pe față

expresia aia încărcată de vinovăție și să îndepărtez teama care ți se citește în privire?

În momentul acela, își dădu seama că-l iubește.

Ar fi putut avea o reacție de satisfacție îngâmfată, grozăvindu-se în fața ei cu faptul că-i putea controla emoțiile și trupul. În schimb, o făcuse să simtă că victoria îi aparținea ei, nu lui.

Ochii îi străluceau, umezi de lacrimi, dar îi zâmbi, spunându-i:

–Ce altceva mai ai de zis? Spune-mi că ai să-mi gătești rețeta ta specială de spaghete diseară.

Ridurile de expresie din jurul gurii lui se relaxară și expresia i se preschimbă, devenind din încruntată zâmbitoare.

–Vino încoace!

O trase în brațele lui. Prinzându-i capul în podul palmei, îi lipi fața de gâtul lui și-și lăsă capul peste al ei. Își trecu celălalt braț pe după spatele ei, ca un arc de oțel, îmbrățișând-o strâns. Rămaseră prinși în îmbrățișare preț de câteva minute, legănându-se ușor.

Când îi dădu drumul, o sărută scurt pe vârful nasului.

–Ai dreptate. Deja începe să se întunece. Să mergem acasă.

Hunter sosi devreme. Kari era ghemuită pe canapea, urmărind segmentul de divertisment al lui Sally Jenkins, din cadrul știrilor. Îi ținu ușa deschisă când acesta intră cu o pungă de mâncare și cu două sticle de vin.

Îi căută gura peste punga de alimente și o sărută zgomotos.

–Am ajuns prea devreme sau prea târziu?

–Devreme. Dar mulțumesc pentru întrerupere. O urmăream pe cea mai mare rivală a mea prezentându-și reportajul cu efuziune.

–Tipa aia, Sally? întrebă el, intrând în bucătărie și punând cumpărăturile pe masă.

–Știi foarte bine la cine mă refer. Sally Jenkins. Cea mai recentă senzație. Frumoasa televiziunii din Denver.

Capul lui Hunter se ivi de după colț.

–Mi se pare mie sau simt o urmă de invidie?

–Recunosc, sunt verde de invidie.

Kari stinse televizorul și veni lângă el, în bucătărie. Hunter râse și îi întinse un pahar cu vin.

–N-ai nici un motiv să fii invidioasă pe ea. Nu-ți ajunge nici la degetul mic. Nu-s decât sânii de capul ei.

–Văd că i-ai remarcat.

–Cine-ar putea să nu-i observe?

–Da, spuse Kari. Unul dintre agenții de vânzări i-a remarcat. Sau cel puțin așa se zvonea, când am plecat eu.

Se rezemă de blatul de bucătărie, plimbându-și degetul peste buza paharului cu vin.

–Ce se va întâmpla dacă nu mă vor primi înapoi, Hunter?

Nu-i scăpase neobservată neliniștea care i se citea pe chip. Își îndreptă spatele și renunță la ocupația de-a mai despacheta cele cumpărate. Prinzându-i fața între mâini, îi spuse:

–Te vor primi. Gura lui o prinse ușor pe-a ei. Dar dacă n-o vor face, ai să te ocupi cu altceva. Și-ai să te descurci excelent.

–Mulțumesc. De-asta aveam nevoie.

Apoi, sub impulsul momentului, Kari puse jos paharul cu vin și-și trecu brațele pe după talia lui. Își lipi capul de pieptul lui.

–Am nevoie de tine.

Vorbise în șoaptă, dar el o auzi.

O împinse în fața lui, pentru a putea s-o privească în ochi:

–Pentru ce?

Tonul lui sugera lucruri care-ți făceau inima să explodeze. A ei sărise deja în aer. Încă se mai gândea cu groază la ceea ce se întâmplase în după-amiaza aceea, dar

nu voia cu nici un chip ca el s-o creadă atât de disperată. Plecându-şi capul într-o parte, îi răspuse:

–Ca să scap de amenzile pentru parcare. Poţi să-mi faci această mică favoare, nu-i aşa? Doar eşti procurorul districtual.

El râse. Strângând-o într-o îmbrăţişare de fier ce-i ridică picioarele de pe podea, mârâi în urechea ei:

–Da, pot s-o fac, dar astfel de favoruri sunt scumpe.

Mâna lui îi mângâie cu nerușinare sexul. Kari nu se îndoia care era preţul pe care intenţiona să-l ceară.

Hunter îi dădu de lucru, punând-o să facă o salată, în vreme ce el începu să amestece ingredientele pentru sosul său de spaghete. Muncea cu toată concentrarea unui chimist. Când sosul începu să fiarbă, îşi duseră vinul în sufragerie şi se aşezară pe canapea, unul lângă celălalt. El îi ridică piciorul gol în poalele lui.

–N-ai pantofi?

–Cred că ghetele mi-au făcut băşici azi.

Privirea lui se îndreptă spre pantalonii largi de mătase pe care-i purta. Erau de culoarea îngheţatei de vanilie. Bluza de mătase asortată era largă şi ea, cu mâneci late şi cu un decolteu rotund supradimensionat, gândit anume ca să descopere ispititor un umăr.

–Îmi place ţinuta asta.

Degetul lui se plimbă în jos, pe umărul ei gol.

–Hmm, mă întreb de ce oare?

–Dacă ai să-l porţi la televizor, o să-ţi crească spectaculos ratingul.

–A, da?

Hunter se încruntă.

–De fapt, mai bine nu. Nu vreau ca mii de bărbaţi să se zgâiască la tine cu poftă.

–Ai fi gelos?

–Cum să nu! zâmbi, fără urmă de scuză. Ai mai vorbit cu Pinkie în ultima vreme?

Kari clătină din cap și-și coborî privirea spre vinul rubiniu din paharul ei.

–Am vrut să-l sun și să-l tachinez în privința vieții lui amoroase, dar...

Lăsă fraza neterminată.

–Dar n-ai vrut să te tachineze și el pe tine.

Ea își ridică rapid capul.

–Cum reușești să faci asta?

–Ce anume?

–De unde știi ce gândesc? Mă scoți din minți.

–Îmi pare rău. Dar așa-i că la asta te gândeai? Cu siguranță te-ar fi întrebat dacă te-am găsit și-ai fi fost nevoită să-i spui ceva. Ce anume, Kari? Ce i-ai fi spus despre noi?

–Nu știu.

Hunter îi împinse piciorul din poală, se ridică și se îndreptă cu pași mari spre bucătărie. Kari rămase așezată încă o clipă, cu chipul strâns într-o expresie de frustrare, apoi sări să-l urmeze. Hunter amesteca sosul pe mașina de gătit.

–Ți-am spus să nu te aștepți la nimic.

Umerii lui se strânseră furioși, dar se relaxară imperceptibil înainte de-a se întoarce spre ea.

–Nici nu o fac.

Fără să știe din ce motiv, Kari se simți brusc pusă pe ceartă.

–Ba da, asta faci. Te aștepți să mă culc cu tine.

–Greșit! strigă el.

Ajunsese și el la capătul răbdării. Își ținuse emoțiile în frâu, făcuse totul ca la carte, avansând încet. Dar, la naiba, nici corpul lui nu putea răbda la nesfârșit. Și trăia într-o permanentă tensiune de când sosise în Breckenridge și o întâlnise pe Kari la restaurant.

–Da, asta îmi doresc. Dar al naibii să fiu dacă știu la ce să mă aștept.

–De ce spui asta?

–De ce? Fiindcă povestea noastră n-a fost nici o clipă ușoară, nici nu s-a desfășurat după reguli. De când te-am cunoscut, n-ai făcut decât să mă iei prin surprindere.

–Atunci, ce cauți aici?

–Al dracului să fiu dacă am habar.

Furia lui nu făcu decât s-o întețească pe-a ei.

–Presupunând că aș ajunge în pat cu tine, ce s-ar întâmpla după aceea?

–Probabil aș vrea să te țin acolo o lună întreagă.

Lingura de lemn lăsa să se scurgă sos roșu pe podea. O aruncă pe mașina de gătit și veni spre ea.

– Nu am fost niciodată atât de grijuliu cu o femeie, așa cum am fost cu tine. Și știi ceva? M-am săturat. Mi-am cântărit atent fiecare cuvințel, ca să nu interpretezi greșit.

O prinse de umeri și o trase spre el. Pieptul ei se ciocni puternic de-al lui.

–Ei bine, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cum interpretezi asta. Așa simt.

Își împinse șoldurile spre ea, ca pentru a-și sublinia cuvintele.

–Te doresc nebunește, Kari. Te vreau goală. Sălbatică, așa cum ai fost în iarbă azi după-amiază. Doar că data viitoare când mai treci prin așa ceva, vreau să fiu îngropat adânc în tine, să-ți simt orgasmul desfășurându-se în jurul meu, să-l trăim împreună. Poftim! Suficient de direct și de sugestiv pentru tine? Ai priceput? Ai un adevărat talent să alegi ceea ce vrei să auzi și să-ți astupi urechile la orice altceva. Nu cred că există riscul să nu înțelegi ce-am vrut să spun, de data asta.

Îi dădu drumul atât de brusc, încât se clătină. Hunter observase o sticlă de scotch, cu vreo două zile în urmă, într-unul dintre dulapuri. O scoase, își turnă o porție generoasă într-un pahar plin cu suc de portocale și o dădu pe gât dintr-o înghițitură.

Kari simți că-i vine brusc să chicotească. Thomas nu fusese niciodată genul care să-și iasă din fire. Izbucnirea lui Hunter fusese un stimulent la fel de puternic ca unul dintre săruturile lui. Și-ar fi dorit să-l învârtă pe călcâie, să-l pălmuiască cât putea de tare, apoi să-l sărute tot atât de apăsat.

–Hunter?

–Ce-i? lătră el.

–Să-mi spui când ești gata, ca să pun masa.

Kari făcu ceva eforturi, dar, până la urmă, reuși să-l îmbuneze. Până să se așeze la masă, își recăpătase buna dispoziție. Glumi când desfăcu cea de-a doua sticlă de vin și zâmbi când ea îi lăudă spaghetele. Era instabil, dar nu morocănos. Îi plăcea asta la el.

După ce se ocupară de spălatul vaselor de la cină, începură să lucreze din nou la puzzle. De data aceasta, Hunter stătu deoparte și o lăsă pe ea să înainteze încet, pe cont propriu. O privea cum strângea din buze, concentrată. Îi plăcea la nebunie felul în care îi cădea părul peste față și gestul inconștient cu care și-l dădea la o parte.

După cină, mutară lumânările de pe masa pe care mâncaseră pe cea pliantă. Acum, umărul ei gol strălucea în lumina aurie aruncată de acestea, așa cum stătea aplecată peste masă. Pielea ei părea a fi din satin cald, și el simți dorința să muște din acel umăr. Voia s-o guste toată.

Bluza pe care o purta devenise preferata lui din toată garderoba, considerând-o cea mai sexy. Nu avea nimic pe dedesubt. De fiecare dată când se mișca, îi vedea sânii legănându-i-se blând. Era atrăgătoare, fără a încerca să fie. Farmecul ei consta din subtilitate.

Se gândi la Marilyn și chicoti. Cum de-i trecuse vreodată prin cap să se vindece de dorința față de Kari posedând o altă femeie, orice altă femeie, în special una atât de țipătoare ca Marilyn? Fusese un prost.

Kari ridică privirea spre el de deasupra puzzle-ului.

–Mi-a scăpat ceva? Ce-i de râs?

El râse din nou.

–Mi-am amintit doar de-o noapte pe care aș prefera s-o uit.

–A, da?

–Mi-am pierdut temporar bunul-simț.

–Atâta tot?

–Asta e tot ce sunt dispus să-ți spun.

Ea clătină din cap, ca și cum s-ar fi îndoit de sănătatea lui mintală, și-și îndreptă din nou atenția asupra puzzle-ului.

Luă în mână ultimele trei piese. Acum, când era pe punctul de a-l termina, aproape că-i era teamă. Apoi, avea să fie nevoită să înfrunte imaginea din fața ei. Nu imaginea cu baloane viu colorate de pe masă, ci imaginea simbolică a vieții ei în acel moment.

Hunter McKee.

Începuse prin a fi dușmanul ei. Acum știa că-l iubea.

Puse o piesă la locul ei. Mai rămaseră două.

Hunter nu era chiar atât de ușor de iubit. Era ambițios. Era temperamental. Dar reprezenta și justiția, integritatea specific americană și valorile de modă veche, în care credea și ea. Fusese sincer cu ea în acea seară. Voia să se culce cu ea. Dar știa deja acest lucru. Privind în urmă, își dădu seama că știuse de multă vreme. Poate că intenționat îl scosese din sărite, pentru a-l obliga să vorbească deschis despre ceea ce simțea.

Dar el o iubea, oare?

Ea credea că da. Un bărbat ca el nu era nevoit să aștepte un an întreg după o femeie. Însă el așteptase. După tot ceea ce-i făcuse, după tot ceea ce spusese despre el și după cuvintele pe care i le aruncase în față, venise totuși să o caute. Și, în definitiv, conta foarte mult dacă nu o iubea? Thomas își declarase frecvent dragostea, însă o înșelase.

Avea nevoie să audă cuvinte, sau faptele lui Hunter erau suficiente ca să-i trădeze dragostea?

Împinse penultima piesă la locul ei.

Fusese greu pentru ea să iubească un zeu. În felul acesta îl iubise pe Thomas. Acum, putea recunoaște acest lucru. Pentru ea, fusese cavalerul în armură strălucitoare, exact așa cum îi spusese Pinkie. În ochii ei, Thomas arăta perfect.

Dar era intimidant să trăiești cu perfecțiunea. Nu o încercase oare mereu teama să nu facă ceva ce n-ar fi fost pe placul lui? Se simțise vreodată cu adevărat liberă să-și exprime o opinie diferită de a lui? Nu se străduise dintotdeauna să obțină aprobarea lui, simțind că nu se ridica la înălțimea așteptărilor lui?

S-ar fi bucurat vreodată în fața lui Thomas de descărcarea fizică și emoțională pe care o trăise cu Hunter în acea după-amiază? Niciodată. Chiar dacă Thomas se culcase cu prostituate, nu s-ar fi așteptat niciodată la o astfel de pasiune din partea soției sale. Știa acest lucru instinctiv. Pur și simplu, nu avuseseră o asemenea relație.

Dragostea față de Hunter nu ar fi presupus astfel de limitări. Îl iubise pe Thomas, dar acum iubea din nou, și era diferit și minunat. Era timpul să găsească în memoria ei un loc special pentru vechea ei dragoste, dar să se concentreze pe cea nouă.

Puse și ultima piesă în locul rămas liber și completă imaginea.

Își trecu ușor degetele peste puzzle. Îl studie vreme îndelungată, apoi își ridică privirea spre bărbatul care o urmărea în tăcere de la celălalt capăt al mesei.

–Toate piesele se potrivesc.

Vocea îi era răgușită de emoție.

–Acum, pot să-ți spun că te iubesc? Te-am iubit încă din ziua în care ai intrat în biroul meu, Kari.

–Cred că eu am început să te iubesc la scurt timp după aceea. De-asta eram atât de furioasă pe tine.

–Știam.

Kari îl privi uluită.

–Știai? De ce nu mi-ai spus?

–Fiindcă nu erai pregătită pentru așa ceva. Acum ești. Mă iubești și te iubesc.

Ca prin vis, dar conștientă de ceea ce făcea, Kari se ridică de pe scaun și se duse la el. Hunter o trase în poala lui și-și petrecu brațele în jurul ei.

Gurile li se întâlniră într-un sărut nespus de dulce și de tandru, atingându-se doar cu vârful limbilor.

–O, minunat, atât de minunat, murmură el, cu gura lipită de-a ei.

Sărutul deveni mai intens. Limba lui mângâie și pătrunse. Se desfătă cu gura ei și-i oferi la fel de multă desfătare în schimb.

Kari îi simți mâna caldă pe sân, jucându-se cu el prin bluza de mătase. Sfârcul i se întări sub ciupiturile blânde ale degetelor lui. Șoptindu-i cuvinte dulci, Hunter își îndreptă spatele și se îndepărtă puțin de ea. Își strecură mâinile sub bluza ei.

–Toată seara mi-am dorit să fac asta.

Mâinile îi alergau peste pielea ei caldă.

–N-am să te împiedic, îi spuse ea, respirând greu, când Hunter îi cuprinse sânii cu mâinile, îi ridică și îi mângâie sfârcurile cu buricele degetelor.

–Dă-ți jos bluza! Vreau să-mi văd mâinile plimbându-se pe tine.

Hunter își ținu mâinile pe sânii ei, în timp ce Kari își trăgea bluza peste cap.

–Dumnezeule, oftă el.

Priveliștea mâinilor sale mari și bronzate, păroase, în contrast cu finețea cărnii ei, era o imagine pur erotică.

Kari gemu ușor când, cu vârful degetului, Hunter îi mângâie ușor sfârcul, făcându-l să îmbobocească.

Apoi îi văzu buzele deschise închizându-se peste el și simți atingerea drăgăstoasă a limbii lui. Îi privi maxilarul contractându-se în timp ce el îi sufla blând sfârcul. Ochii îi erau închiși, iar genele proiectau umbre în evantai pe pomeții lui înalți. În păr îi jucau licăriri roșietice. Își trecu degetele prin părul lui, ținându-l strâns de cap, în speranța că plăcerea nu avea să mai înceteze vreodată.

Senzația devenise aproape de nesuportat. Își frecă fruntea de creștetul capului lui și se auzi murmurând cuvinte pe care nu crezuse vreodată că ar fi putut să le spună. Cuvinte scandaloase. Cuvinte sexuale. Cuvinte ce-l făcură să-i abandoneze sânul, prinzându-i din nou gura într-un sărut fierbinte.

Hunter se ridică și o luă pe sus, în brațe. Nu fusese niciodată în dormitor, dar se îndreptă fără șovăire spre el și o depuse pe pat. Îi întinse părul pe spate, își trecu degetele peste sânii și peste abdomenul ei, apoi se ridică în picioare.

–Dacă ai rezerve legate de vederea unui bărbat gol, ar fi bine să întorci capul, o avertiză cu un zâmbet, începând să-și smulgă hainele.

–N-am rezerve să te privesc dezbrăcat. De fapt, am avut chiar fantezii referitoare la asta.

Își lăsă brațele să-i cadă deasupra capului și se întinse, plină de nerăbdare.

Hunter gemu. Poziția aceea nu făcea decât să-i arcuiască spatele și să-i ridice sânii spre el.

–Faci asta intenționat? o întrebă, chinuindu-se să-și deschidă catarama curelei.

Ea râse tremurând din tot corpul.

–Da.

–Mă gândeam eu, spuse răguşit, trăgând de un fermoar ce se blocase brusc.

–E vina ta. Tu mi-ai spus la ce să mă aştept, zise ea, cu vocea devenită o şoaptă plină de pasiune. Aşa că ard de nerăbdare.

Hunter înjură din tot sufletul, trăgându-şi jos pantalonii şi aruncându-i deoparte. Apoi, înfigându-şi degetele mari sub elasticul boxerilor, îi trase de pe el.

La vederea bărbăţiei sale, Kari lăsă să-i scape de pe buze un oftat de surpriză care puse brusc capăt mişcărilor frenetice şi grăbite ale lui Hunter. El se aşeză încet lângă ea şi îi prinse mâinile într-ale lui:

–Nu-ţi fie teamă de mine, Kari. N-aş putea suporta asta.

–Nu mi-e teamă, spuse ea cu răsuflarea tăiată, când Hunter se aplecă deasupra ei şi îi atinse sprâncenele pentru a-i netezi cuta de îngrijorare. Dar eşti atât de frumos!

Hunter nu auzi cuvintele, dar i le citi pe buze.

–O, iubita mea!

Oftând, o trase în braţele lui, îşi îngropă faţa în părul ei bogat, inspirându-i adânc parfumul. O trase mai aproape, apăsându-i sânii pe pieptul lui, făcând-o să se arcuiască spre şoldurile lui. Mâinile i se întinseră lacome şi-i mângâiară spatele.

–Ajută-mă cu pantalonii!

Se îndepărtă puţin de el şi îşi descheie nasturii de la pantaloni. Cu ajutorul lui, îi trase jos. Hunter îi întinse atent la picioarele patului, apoi se întoarse spre ea. De data aceasta, lenjeria ei era de un ivoriu palid. Îi lăsă timp să protesteze în timp ce îşi strecură degetele sub elasticul din talie. Cum ea nu zicea nimic, îi coborî chiloţii peste şolduri, coapse, genunchi. Îi trecu atent peste picioare şi îi dădu la o parte.

Scoase un sunet jos, satisfăcut, născut din adâncul pieptului, când îi cuprinse goliciunea cu privirea. Palmele

îi alunecară în sus pe coapsele ei lungi și mătăsoase. Mângâie cu o mână smocul moale de păr auriu-închis. Apoi cu buzele.

Kari îi rosti numele într-un oftat.

Hunter se întinse lângă ea și depuse un sărut cald și umed peste gura ei care se grăbi să-i răspundă, în vreme ce mâinile lui îi savurau formele și textura pielii, fiecare scobitură și rotunjime a corpului ei.

Îi sărută gâtul și urechile. Desenă cu limba conturul bazei gâtului. Depuse sărutări fierbinți și apăsate pe carnea plină a sânilor ei. Presără fin sărutări ușoare peste sfârcurile ei.

Îi deschise coapsele și degetele lui mângâietoare o descoperiră înrourată de dorință:

–Kari, gemu, răsplătind-o pentru cât era de pregătită.

Îngenunche între picioarele ei și-i trase coapsele peste ale lui. Își strecură mâinile sub ea și-i ridică șoldurile spre el:

–Știu că a trecut multă vreme de când n-ai mai făcut asta. Oprește-mă dacă-ți provoc durere.

–N-o să se întâmple nimic.

Kari ridică mâinile pe umerii lui și-i prinse strâns când el se strecură abil în adâncimea netedă a trupului ei.

Era foarte gros și foarte tare. Ea era strâmtă și mică, dar elastică. Nu o pătrunse cu totul dintr-o dată, ci avansând încet, cucerind fiecare centimetru prețios. Când ajunse complet îngropat în ea, își coborî privirea spre chipul ei și zâmbi. Ochii lui spuneau tot ceea ce trebuia spus.

O penetră cu mișcări prelungi și sigure, cuprinzătoare și delicioase. Cu fiecare mișcare, Kari descoperea tot mai mult ce însemna să fie femeie iubită de un bărbat. Pentru prima dată, își cunoștea adevărata natură. Aceasta fusese experiența după care tânjise. Acum avea răspunsul la toate lucrurile care o frământaseră.

Când veni momentul exploziei, Hunter se asigură că-l simțea în întregime, apoi o inundă cu focul lui, chiar în clipa în care ea își revărsa dragostea peste el.

capitolul 11

Îi părea bine că el încă dormea. După o astfel de noapte de iubire, își dorise să se trezească înaintea lui, pentru a putea să-l studieze fără ca el să știe. Iar zâmbetul ei, când își coborî privirea spre el, era unul plin de încântare. Cât de frumos era iubitul ei!

Părul lui ciufulit se proiecta întunecat pe pernă, căzându-i peste sprâncene. Genele îi erau drepte și negre. Îi plăceau la nebunie sprâncenele lui. Erau groase și neregulate, sprâncenele unui bărbat înzestrat cu integritate și inteligență. Poate că nasul îi era puțin prea lung, dar era subțire și fin.

Râse în sinea ei pentru că gândea ca o nebună, îndrăgostită nebunește. Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că avea să ajungă să stea goală în pat lângă Hunter McKee, procuror districtual, ar fi considerat-o țicnită pe persoana respectivă.

Dar iată că acolo ajunsese și nu-i venea în gând nici un alt loc în care ar fi preferat să se afle.

Jumătatea de jos a chipului lui Hunter era umbrită de barba ce începea să-i crească. Poate ar fi fost atrăgător chiar și cu barbă, își spuse ea. Dar atunci nu i s-ar mai fi văzut acele brazde fine formate de-o parte și de alta a gurii – într-un moment deosebit de afectuos al nopții ce trecuse, Kari insistase că acelea erau gropițe – și bărbia aceea hotărâtă. Ce păcat ar fi fost să-și ascundă buza senzuală de sus în spatele unei mustăți! Nu, chipul lui avea trăsături prea fin tăiate pentru a fi acoperit de barbă și de mustață.

Doar teama de a-l trezi o împiedică să-i atingă gura. Era un instrument de oferit plăcere cu o sensibilitate

nefirească la nevoile și la dorințele ei. Chiar și acum simțea în stomac acea senzație delicioasă de prăbușire la amintirea felului în care buzele și limba lui îi descoperiseră trupul și plăcerile carnale.

Se simțea ispitită să-i atingă și pieptul. Când se retrăsese de sub brațul lui protector, Hunter se rostogolise pe spate, cu un braț îndoit deasupra capului. Celălalt braț părea încremenit într-un gest de apropiere față de ea. Mâna lui întinsă se strânsese ușor în pumn, pe cearșaf. Știa din experiență că părul de pe pieptul lui ar fi putut s-o gâdile. Sfârcurile maro și plate, cuibărite în acea pădure deasă, erau la fel de sensibile ca ale ei. Abia descoperise acest lucru în noaptea precedentă, sub îndrumarea lui răbdătoare.

Abdomenul îi era ferm și ondulat din pricina mușchilor. Peste el, părul creștea spre interior, formând o linie subțire ce cobora până dincolo de buric, înainte de a se strânge în jurul sexului lui. Privirea îi fugi înspre el. Fu aproape ușurată să constate că cearșaful îl acoperea până la buric.

Amintindu-și plăcerile pe care i le oferise Hunter, închise ochii și inspiră adânc, înfiorată. Dar nu fusese singura care se bucurase de plăcere. Nu putea să nu se simtă mândră de ea pentru toate acele momente în care el ajunsese la orgasm, strângând-o în brațe, șoptindu-i la ureche cât de mult o adoră.

Era un amant feroce, dar tandru, pasionat, dar atent, egoist, dar generos. De fiecare dată fusese altfel, însă la fel de palpitant. Dacă ar fi fost să facă dragoste cu el în fiecare zi, pentru tot restul vieții, nu ar fi devenit niciodată o rutină sau un act plictisitor.

Privirea îi mai alunecă o dată, într-o inspecție cuprinzătoare, asupra trunchiului, până ce-l surprinse urmărind-o. Roși la gândul că fusese prinsă în flagrant!

–De cât timp ești treaz?

–De suficient timp cât să mă fi ales cu asta, dădu el cearșaful la o parte.

Ea îl privi și roșeața i se accentuă. Hunter îi ridică mâna, o sărută pe palmă și și-o așeză pe piept. Îi mângâie dosul palmei.

–N-am vrut să te fac să te jenezi. Îmi pare rău.

–După noaptea trecută, nu cred că mai pot să mă simt jenată vreodată.

Hunter zâmbi crud, dar privirea îi rămase blândă.

–Atunci, de unde această roșeață feciorelnică? E din cauza luminii de-afară? Sau din cauza excitării mele nerușinate?

Ea își plecă sfioasă capul.

–Câte puțin din amândouă, cred. E stupid, știu, dar încă mă jenez de tine.

Hunter inspiră adânc și-și puse mâna pe obrazul ei. Degetul mare îi mângâie buza de jos.

–Să nu-ți fie jenă, Kari! Vreau să mă cunoști la fel de intim cum te cunosc eu, o încurajă însă adăugă încet: Să știi că și tu ai voie să pui mâna.

Văzu panica strălucind în ochii ei și râse blând.

–Dar deocamdată o să mă mulțumesc cu un sărut de bună dimineața.

Își încolăci degetele în jurul gâtului ei și o trase în jos, sărutând-o prelung. Gurile li se întâlniră la fel de intim cum li se întâlniseră trupurile în noaptea precedentă. Limba lui o pătrunse adânc, iar buzele ei se mișcară calde peste ale lui. Când se desprinseră, în sfârșit, Hunter îi privi chipul și oftă.

–De ce nu arăți ca naiba dimineața? Alte femei așa arată.

Kari se ridică în capul oaselor și-și puse mâinile în șolduri.

–Nu știu dacă să iau asta drept un compliment sau nu. Cât de multe femei ai văzut la o asemenea oră matinală?

Hunter tocmai își spunea cât de drăguți și de obraznici arătau sânii ei, așa că îi luă o vreme până să răspundă, tot cu o întrebare:

–Ești geloasă?

–Nu.

Își lăsă picioarele să-i atârne peste marginea patului și se strecură într-un halat.

–Unde mergi? o întrebă.

–Să mă fac prezentabilă, îi aruncă ea peste umăr, îndreptându-se spre baie. Vreau să mă asigur că pot măcar să mă compar cu toate acele femeile lângă care te-ai trezit.

Ieși în scurt timp din baie, îmbrăcată într-un halat subțire și lung, cu fermoar în față. Părul îi era ud, proaspăt spălat. Parfumul de flori sălbatice o urmă în cameră.

Hunter, care tocmai se ridicase din pat, o prinse în brațe și o sărută până i se tăie răsuflarea. Cu mâinile masându-i fundul, o întrebă:

–Primesc măcar un mic dejun pentru efort?

Ea îl mușcă de buză.

–Ești un misogin.

–Au!

–Ai meritat-o. Mă zgârii cu barba.

–Te iert, dacă-mi împrumuți o lamă.

–Pe raftul cabinei de duș.

Mângâindu-și buza, intră în baie, târând după el cearșaful pe care și-l înfășurase pe corp ca pe o togă. Kari râse, simțindu-se mai fericită decât își amintea să fi fost vreodată.

Terminase de prăjit costița și pornise spre dormitor să-l întrebe cum îi plăceau ouăle, când dădu nas în nas cu Hunter, care tocmai ieșea din baie.

Își uscase părul cu prosopul, dar șuvițele umede îi atârnau în deplină dezordine în jurul capului. Mirosea a apă fierbinte, a săpun și a piele curată și udă. Se îmbrăcase doar cu blugii pe care-i purtase cu o seară înainte. Era în picioarele goale. Prosopul pe care-l folosise pentru păr era înfășurat în jurul gâtului. Părul de pe piept îi era ușor ud și mai cârlionțat decât înainte.

Kari încremeni, cuprinsă de un val de dorință, și se opri brusc în mijlocul sufrageriei. Căscă puțin gura și vederea i se încețoșă.

Zâmbetul lui larg lăsă loc unei expresii de nedumerire:

–Ce s-a întâmplat? întrebă.

–Nimic, spuse ea expirând ușor zgomotos. Eu... tu... îmi place cum arăți acum, atâta tot.

–Vino-ncoace!

Kari zbură nerăbdătoare spre îmbrățișarea lui și-și petrecu strâns brațele pe după gâtul lui. Orice rămășiță de timiditate dispăru când își lipi trupul peste al lui. Buzele ei se lipiră lacome de-ale lui. Avea un gust delicios și nu reușea să se sature de el.

–Kari, gemu Hunter când ea se desprinse de pe gura lui pentru a-i acoperi gâtul cu mușcături mărunte. Simțind zgârietura blândă a dinților ei pe pielea lui, tot trupul îi fu cuprins de dorință. Nu te opri, iubito! Îmi place când ești așa. Doamne, ești minunată... Dulce...

Ea își trecu mâinile peste trunchiul lui, coborând pe laterale și urcând peste duritatea tensionată a coastelor lui. Palmele ei îi netezir curbele sculptate ale pieptului. Buricele degetelor îi atinseră jucăuș sfârcurile. Când se întăriră, le îmbăie cu limba ei.

Capul lui Hunter se dădu pe spate, lovindu-se de perete, și el se strâmbă cuprins de un extaz vecin cu durerea. Dar rămase pasiv. Kari fusese o amantă care răspundea generos, dar pe tot parcursul nopții el fusese cel care inițiase totul. Nu-și simțea însă câtuși de puțin masculinitatea amenințată de această vână sălbatică neașteptată din personalitatea ei. Dimpotrivă, îi plăcea.

Mâinile lui Kari alunecară spre abdomenul lui. Degetele îl traseră de părul adunat în spirale în jurul buricului său. Cercetă adâncitura cu vârful unui deget capricios. Îi desfăcu nasturele blugilor și coborî fermoarul.

–Da, Kari, da.

Mâna ei se strecură înăuntru și prinse în palmă căldura tare și catifelată a sexului lui.

Hunter lăsă să-i scape un șuierat printre dinții strânși. Blestemă. Oftă, rostindu-i numele. Atingerea ei era cu atât mai emoționantă dată fiind inocența ei. Îl exploră cu buricele degetelor, ușor, abil, curioasă, purtându-l pe noi culmi ale pasiunii, cum nu mai cunoscuse vreodată. Voia să fie cât mai tare, cât mai puternic, cât mai plin de forță pentru ea.

Ea se lăsă în genunchi.

–Dumnezeule mare, gemu el.

Știa că era cât se poate de posibil să moară de plăcere, dar, Doamne, ce moarte fericită ar fi fost!

Când nu mai putu suporta, îngenunche alături de ea. Cuprins de frenezie, îi desfăcu halatul și i-l smulse de pe corp. Căzură împreună pe podea și, dintr-o singură mișcare rapidă și sigură, o posedă.

Ea își strigă plăcerea, arcuindu-și trupul spre el și primind cu lăcomie fiecare lovitură. Orgasmul sosi imediat și fu exploziv. Rămaseră apoi îmbrățișați, gâfâind.

Încă adăpostit în interiorul ei, își frecă nasul de urechea ei.

–Sincronizarea ta e ieșită din comun, doamnă.

Ea își trecu languros degetele prin părul lui.

–Cum adică?

Depuse un sărut ușor pe buzele ei.

–De ce nu ai încercat acest mic experiment când încă mai eram instalați comod în pat? Te-ai fi scutit de o tăvăleală pe podea.

Ea chicoti, ca o fetiță surprinsă făcând o poznă.

–Ei bine, acum știu de unde vine vorba aia veche.

–Care vorbă?

–Despre cum e să fii între ciocan și nicovală.

Chicoti și el, în timp ce-i rontăia ușor pielea dulce a gâtului.

–Ai să fii din nou în aceeași poziție, în curând.

–Hm? Cum am să fiu în curând?

Oftă amețită când el îi mângâie sânul, apoi coborî capul și-i netezi vârful cu limba. Când el își împinse șoldurile înainte, ea făcu ochi mari.

El o privi, zâmbind.

–La asta mă refer.

Dar se retrase și se ridică, ajutând-o și pe ea să se ridice.

–Însă am de gând să fiu un gentleman și să te duc în pat, mai întâi.

Încă se mai sărutau când ajunseră lângă pat și el o întinse pe perne.

–Credeam că vrei micul dejun, murmură ea, mișcându-și buzele pe pieptul lui.

–Și, am să-l iau, spuse, lăsându-se deasupra ei. Chiar acum.

Stătea complet întins între picioarele ei încolăcindu-i talia cu brațele. Sub el, Kari zăcea într-o extenuare superbă. Nu purta nimic, în afară de ochelarii lui, cocoțați pe vârful nasului. Degetele băteau leneș ritmul pe umerii și pe spatele lui.

–Am învățat tot ceea ce se poate învăța.

–Despre ce?

Suflă ușor spre pufușorul alb ce-i acoperea pântecul. Nu se vedea decât din unghiul din care privea el.

–Despre preludiu.

Hunter râse și ridică bărbia, sprijinind-o pe pântecul ei și plimbând-o dintr-o parte în cealaltă.

–Și, ce părere ai?

–Că sunt prea obosită să mă mai mișc vreodată, spuse ea somnoroasă. Încep să cred că vorbeai serios când ai spus că, dacă reușești vreodată să mă bagi în pat, intenționezi să mă ții acolo timp de-o lună.

–S-ar putea să o fac.

Trupul îi vibră când râse ușor.

–Atunci va trebui să-mi lași pauze de masă.

–Ți-am oferit prânzul.

Ea deschise un ochi și-l privi peste corpul ei.

–Doi biscuiți Nutter-Butter vechi și o felie rece de costiță nu prea se pot considera prânz.

Hunter urcă peste ea și o sărută pe gură.

–De ce te plângi? Eu sunt cel care ar trebui să fie extenuat. Ai numărat de câte ori am...

–Tocmai asta e. Deja mă consideri proprietatea ta, spuse ea cu o bosumflare încântătoare, pe care se simți obligat să o risipească printr-un sărut.

–Deci, concluzia la toate acestea, spuse el când își simți buzele în sfârșit satisfăcute, e că tu consideri că ar trebui să te scot la o cină extravagantă.

–Una scumpă. Două feluri principale și desert dublu.

–În regulă, oftă el, dar înainte să te las să te ridici, vreau să văd dacă nu mi-a scăpat nimic.

Luă ochelarii de pe nasul ei, punându-și-i pe nasul lui. Îi privi din nou trupul, dar căscă dintr-odată gura, iar ochii i se rotunjiră într-o expresie de mare surpriză. Se zgâia la sânii ei.

–Ai doi din ăștia!? exclamă.

Kari se prăbuși de râs.

*

Limba lui desena cercuri leneșe pe interiorul coapselor ei.

–Hunter, oftă ea rostindu-i numele și tulburând cu suflarea ei părul moale de pe abdomenul lui. Toate astea sunt un răsfăț și o depravare.

–Cu siguranță, așa e.

Buzele îi erau complet lipsite de inhibiții.

–Recunoști?

Rostise cuvintele în rafale șoptite. Degetele îi lăsară urme adânci în mușchii spatelui lui, când strânse mâinile din reflex.

–Recunosc că te iubesc.

–O, Doamne! oftă, sărutând-o, într-un mod incredibil de intim. Am să mor de dragoste.

–Ba nu. Ești pe punctul de-a renaște.

Limba lui era demonică și rapidă, senzuală și lentă, nestăpânită și nerușinată. Rotindu-și capul dintr-o parte în alta pe călduroșul lui abdomen îmblânit, Kari lăsă să-i scape ușoare strigăte de extaz, înfiorată de valuri de plăcere.

Dar nici măcar acest lucru nu le oferi suficientă descărcare. Hunter își schimbă poziția și se urcă deasupra. Brațele ei îl întâmpinară, încolăcindu-i-se în jurul gâtului. Când o pătrunse, trupul ei se strânse în jurul lui precum petalele unei flori exotice.

–Sunt lipsită de rușine cu tine.

El începu să se miște în ea. Kari își puse palmele peste perfecțiunea fermă a feselor lui și-l trase mai adânc în ea.

–Nu ar trebui să existe niciodată rușine între doi oameni care se iubesc.

–Nu e rușinos să irosești ore întregi făcând doar asta?

–La ce altceva sunt bune după-amiezile ploioase din timpul vacanțelor?

De-abia apucă să rostească aceste cuvinte, și pasiunea erupse în amândoi.

Mai târziu, priviră căderea neîncetată a ploii, învăluiți de căldura patului. Picăturile grele stăteau atârnate pe streașină ca niște bijuterii pe un candelabru. Râulețe argintii se scurgeau pe ferestre. Stătea ghemuită în brațele lui, cu spatele la el. Picioarele le erau împletite. El își ținea brațele în jurul ei și bărbia sprijinită pe umărul ei.

–Kari?

–Hmm?

–Îmi pare sincer rău pentru copilul pe care l-ai pierdut.

Ea rămase perfect nemișcată. O surprinse faptul că deschidea un subiect atât de sensibil tocmai acum. Dar nu era nevoie să-l privească pentru a ști că era sincer. Vocea îl trăda din plin.

–Știu că-ți pare rău. Și mie. Foarte rău.

–Nu mă mai consideri vinovat, nu?

–Nu. Bineînțeles că nu. Ai fost doar un țap ispășitor comod pentru suferința mea.

El bătu darabana cu degetele pe partea de jos a abdomenului ei.

–Vei avea un copil într-o bună zi. Poate chiar mai mulți.

Kari zâmbi, dar vocea îi rămase tristă.

–Poate.

Mâna lui încremeni:

–Nu s-a întâmplat nimic ireversibil, nu? Adică nu e nimic care să te împiedice să faci alți copii?

Kari îi trase mâna înapoi și o lipi de ea.

–Nu.

Relaxarea bruscă a mușchilor îi trădă ușurarea legată atât de faptul că putea avea un alt copil, cât și de faptul că puteau discuta despre avortul ei în mod deschis și fără ranchiună.

–Vei avea un copil, spuse el ferm.

Ea râse încet.

–Pari sigur de asta. E nevoie de două persoane, să știi. Te oferi voluntar să-l faci tu?

Buzele lui îi găsiră urechea sub un mănunchi de bucle blonde.

–Vă stau întotdeauna la dispoziție, doamnă.

Și chiar așa era. Chiar în acel moment.

O trase cu spatele înspre el și o penetră. Degetele lui îi coborâră pe abdomen, se strecurară prin mănunchiul des de bucle maro-roșcat, apoi între coapsele ei. O mângâie

și pe dinafară, chiar în vreme ce intra tot mai adânc în ea, până o făcu să-și piardă complet mințile, cu fiecare legănare plină de forță a bărbăției sale.

După ce urcaseră până la punctul culminant și alunecaseră înapoi, ea rămase întinsă, gâfâind de o dulce extenuare. Trupul îi licărea sub strălucirea transpirației și se înfiora de valuri delicioase de plăcere, după orgasm. Se întoarse într-o rână, să-l privească. Arăta sexy, în cel mai pur sens al cuvântului, cu ochii adormiți, cu gura curbată într-un zâmbet satisfăcut și cu părul umed lipit de frunte.

Kari rămase uluită de emoțiile ce-o inundaseră.

–De ce mi-a luat atât de mult timp să-mi dau seama că te iubesc?

–Eu mă bucur pentru că, în cele din urmă, ți-ai dat seama.

–Hunter, te iubesc.

–Și eu te iubesc.

Își puse capul pe pieptul lui. El își cufundă mâinile în părul ei, îmbrățișând-o strâns.

Pinkie se uită la bolul din fața lui, fără a încerca să-și ascundă dezgustul.

–Ce naiba e asta?

–Asta, îl informă Bonnie tăios, e micul dejun.

–Micul dejun e un Bloody Mary.

–Micul dejun e un iaurt simplu cu amestec de cereale și fructe. Am presărat niște tărâțe pe deasupra.

–Arată ca mâncarea pentru păsări. Sau altceva de păsări.

–Pinkie!

–O, la naiba!

Ridică lingura și luă o gură. Știa că nu avea să-i dea voie să-și fumeze prima țigară, pe dimineața respectivă, până nu mânca.

–E dezgustător. Dă-mi niște cafea neagră să-mi clătesc gâtlejul.

–Unde l-ai lăsat pe „te rog"?

–Te rog, bombăni el.

Bonnie îi puse cafeaua în față și se așeză cu el la masă.

–Când ai de gând să te însori cu mine?

Aproape se trezi stropită de cafeaua fierbinte, căci Pinkie se înecase.

–Să mă însor cu tine? Cine-a pomenit ceva despre căsătorie?

–Tocmai am pomenit eu.

–Ei bine, las-o baltă!

–De ce?

–Fiindcă nu vreau să mă căsătoresc.

–Dă-mi un motiv să n-o facem.

–Sforăi.

–Și tu.

–Vezi? Vrei să fie doi oameni care sforăie în același pat? N-am mai putea să dormim deloc.

–Oricum, nu am dormit prea mult în ultima vreme. Ceea ce mă duce la un alt argument bun. Ce se întâmplă dacă rămân însărcinată?

Lingura lui Pinkie se opri în aer, înainte să ajungă la gură.

–Slabe șanse. Ești prea bătrână.

–Mulțumesc mult.

–Cu plăcere.

–Suntem compatibili, continuă Bonnie cu perseverență.

–Ne certăm tot timpul.

–Doar fiindcă ești atât de încăpățânat.

–Și să înțeleg că tu nu ești?

–Avem multe în comun.

–Vârsta mijlocie, printre altele.

Jucăușă, Bonnie își puse mâna pe partea de sus a coapsei lui și-l strânse.

–Nu prea te-ai purtat ca un bărbat de vârstă mijlocie de când am început să ne culcăm împreună. M-ai muncit până la extenuare azi-noapte, Pinkie Lewis.

Un zâmbet apăru pe buzele lui, înainte să-i ia locul o expresie încruntată.

–Încerci să mă omori îi spuse, privind-o bănuitor. Asta e. Vrei să te căsătorești cu mine, să mă omori rapid cu unul dintre acele maratoane sexuale la care mă supui, apoi să încasezi banii din asigurarea mea de viață.

Bonnie se scutură de râs.

–Încearcă un alt argument, Pinkie. Ce fel de companie de asigurări ar putea fi atât de proastă încât să asigure corpul tău?

Înainte să apuce să-i dea replica, se auzi soneria de la intrare.

–Cine ar putea fi? întrebă Bonnie.

În clipa în care dispăru din raza lui vizuală, Pinkie își aprinse o țigară și trase fumul în plămânii însetați.

–O, Doamne, exclamă Bonnie. Ce mult mă bucur să te văd! Intră!

Pinkie presupuse că era unul dintre fiii ei. Își scăpă țigara de surpriză, când Kari intră cu pas ușor pe ușa bucătăriei și-l strânse într-o îmbrățișare exuberantă.

–Bună! Mă bucur mult să te văd. Mamă, Doamne! Trei luni. Îți vine să crezi? Ce-i asta?

Cuvintele se revărsau ca un torent. După ce puse ultima întrebare, Kari aruncă o privire spre bolul așezat pe masă în fața lui Pinkie.

–Mă pune să mănânc rahaturi din astea tot timpul, se plânse el, aruncându-i lui Bonnie o privire veninoasă. M-a pus la dietă.

Kari râse și se așeză pe un scaun de cealaltă parte a mesei. Se uită mai întâi la unul, apoi la celălalt.

–Ar trebui să fiu furioasă fiindcă nu mi-ați suflat o vorbă despre „aranjamentul" vostru.

–Ne căsătorim, o anunță Bonnie fericită.

–Ba, pe toți dracii, nu, se repezi Pinkie.

–Cred că e o idee excelentă, spuse Kari.

Cu siguranță, Pinkie nu era nici pe jumătate atât de îndârjit împotriva ideii precum arăta. În spatele încruntării, afișa o expresie de spiriduș fericit.

Însă, cum era morocănos din fire, spuse:

–Cred că e o idee îngrozitoare. E ciudată. Ar trebui să vezi ce cărți perverse ia cu ea în pat.

–Mi-ar plăcea, râse Kari.

–Ce ipocrit ești! Bonnie îl plesni peste pata de chelie. Nu te-am auzit până acum să te plângi de cărțile alea „perverse". Erai dispus să încerci orice.

Kari râse și mai cu poftă.

–Mă cicălește întruna, se plânse Pinkie. „Mănâncă asta!", „N-ai voie să mănânci aia!", „Nu uita că ai tensiune!", „La al câtelea pahar ești?"

Kari îl ignoră și-o întrebă pe Bonnie:

–Cum rămâne cu țigările lui?

–O, și pe-alea mi le-a raționalizat, răspunse Pinkie înainte să apuce Bonnie să zică ceva. Am fost nevoit să le reduc până la cinci pachete pe zi.

Cele două femei izbucniră în râs. Bonnie se aplecă și-l sărută zgomotos pe obraz, cu brațul întins posesiv peste umărul lui. Apoi i se adresă lui Kari:

–Ești absolut radiantă.

–Chiar așa? întrebă ea, vicleană. Probabil datorită aerului de munte.

Pinkie era prea șiret pentru a accepta o explicație atât de superficială.

–Cine ți-a spus că, ăăă, locuiesc cu Bonnie?

Kari îi răspunse tot cu o provocare:

–Cine știa?

Chipul lui Pinkie se lumină într-un zâmbet larg.

–Te-a găsit!

Ea râse, lăsând fericirea să i se reverse din toți porii.

–Da, m-a găsit, mărturisi și-și încolăci brațele în jurul taliei, ca și cum ar fi încercat să rețină bucuria înlăuntrul

ei. Și e minunat, și suntem nebunește, delirant, ridicol, nesocotit și fără speranță de îndrăgostiți.

–Fir-ar să fie, spuse Bonnie, plesnind blatul mesei. Știam eu.

–Tu știai? replică Pinkie. Adu-ți aminte că eu am fost cel care l-a trimis acolo, după ea.

–Ei bine, oricine-ar fi fost responsabil, voi sau îngerul meu păzitor, sunt recunoscătoare. E o... e...

–Cred că am prins ideea, spuse Pinkie sec.

N-ar fi vrut niciodată să fie acuzat de sensibilitate, deși acum ochii îi erau suspect de umezi. Strângea mâna lui Bonnie pe sub masă. S-o vadă pe Kari fericită din nou era un lucru de neprețuit pentru el.

– Mă bucur foarte mult pentru tine, scumpo. Unde se află acum această întruchipare a masculinității?

–A vrut să vină în vizită împreună cu mine, dar a fost nevoit să meargă la lucru. A spus că biroul lui va fi încărcat până la tavan cu dosare.

Își coborî privirea în cafeaua pe care i-o turnase Bonnie.

–Dacă tot veni vorba, eu mai am un birou? De-asta am venit aici, în loc să aștept să vă văd la serviciu. Nu vreau să mă fac de minune.

Pinkie luă o gură de cafea. Bonnie se scuză diplomatic, spunând că trebuia să se îmbrace.

–Ce te face să crezi că nu mai ai birou? Managerii nu te-au dat afară. Și tot eu sunt director de știri. Sau cel puțin eram încă, vineri seara, când am plecat în weekend, așa că mai am autoritatea să angajez și să concediez oameni.

–Dar am văzut-o pe Sally Zâmbăreața la televizor în fiecare seară. Și ultima dată când am vorbit, mi-ai spus că activitatea consiliului orășenesc fusese încredințată altcuiva. Nu că mi-aș dori-o înapoi, adăugă repede. Cred că mi-ar fi mai greu ca oricând să fiu obiectivă în privința procurorului nostru districtual, îi spuse aruncându-i

un zâmbet scurt și strălucitor, după care chipul îi redeveni serios. Mai am un loc de muncă, Pinkie?

Acesta se lăsă pe spate în scaunul curbat, care era prea mic pentru trunchiul lui de forma unui butoi.

–Am o idee la care m-am tot gândit. Dă-mi voie să ți-o prezint.

–Te ascult.

Deși nu voia să pară nerăbdătoare, inima începu să-i bubuie. Urma momentul adevărului. Oare mai avea Pinkie suficientă încredere în ea, încât să-i ofere un post cu responsabilități, un post demn de talentul și de experiența ei? Sau avea să-i încredințeze o sarcină atât de insignifiantă, încât să fie nevoită să-și dea demisia?

Pinkie trase din țigară și strânse ochii din cauza fumului.

–Punctul tău forte a fost dintotdeauna felul în care ai abordat relațiile interumane în reportaje. Indiferent că faci recenzia unui film sau îl diseci pe procurorul districtual, te adresezi telespectatorilor ca și cum ai povesti peste gard cu vecinii. Dialogurile tale sunt firești și neafectate, fără exprimări pretențioase. Oamenilor le place acest lucru. Îi face să te considere o persoană adevărată. Și nu e vorba doar despre credibilitate. Tu ești acolo unde se află și telespectatorii. Ești reală. De aceea mă gândeam, continuă el inspirând adânc, să-ți dau mână liberă, să nu-ți atribui un segment anume, ci să te las să te ocupi de reportaje de interes general. Cele care-ți pătrund cu adevărat în suflet. De exemplu, dacă se produce un dezastru, prezentăm dezastrul în formatul obișnuit al unei știri, dar tu pregătești un material despre factorul uman, care pune accentul pe oamenii implicați. Înțelegi unde bat?

Kari începea deja să fie entuziasmată de idee, lucru care i se citea pe chip.

–Da, da. Îmi place, Pinkie. Chiar îmi place.

–În regulă, acum ascultă-mă! Cei din conducere o să te urmărească pas cu pas. Nu trebuie să-ți spun eu că avem de peticit niște relații. Ia-o ușor în primele câteva săptămâni!

–Așa voi face. Promit.

Pinkie îi văzu chipul entuziast, ochii strălucitori și mârâi:

–Aș vrea să te pot crede. La naiba, Kari, nu ai luat-o ușor niciodată în ceea ce privește viața ta.

*

Interfonul sună.

–Fir-ar să fie!

Hunter era vârât până-n gât în hârtogăraie și în corespondența de care trebuia să se ocupe. Toate detaliile pe care nu le putuse rezolva secretara sa în lipsa lui așteptau să fie rezolvate. Voia să termine odată treaba, ca să nu fie nevoit să rămână până târziu. Plănuia să-și petreacă seara alături de Kari.

–Am cerut să nu fiu deranjat dacă nu e absolută nevoie, rosti în microfonul interfonului.

–Îmi cer scuze, dar a sosit doamna McKee.

Hunter fu luat prin surprindere pentru o clipă. Prima dată se gândea că venise mama lui să-l vadă. Dar acest lucru era puțin probabil, căci ea rareori pleca în călătorii fără tatăl lui. Dacă ar fi intenționat să vină în vizită, l-ar fi anunțat din timp. Mai exista doar o singură doamnă McKee care ar fi putut apărea.

–Spune-i să intre.

Se ridică în picioare și-și încheie nasturii de la sacoul costumului. Ocoli masa de lucru exact în clipa în care Pam intră pe ușă.

Arăta senzațional. Părul ei negru era încă strălucitor și îi atârna drept până la bărbie, cu vârfurile curbându-i-se puțin spre obraz. Corpul îi era la fel de zvelt și de plin

de grație ca întotdeauna. Nu avea nici urmă de grăsime. Era mai înaltă decât Kari și atrăgătoare într-un cu totul alt mod. În vreme ce Kari emana o vulnerabilitate feminină, Pam era esența sofisticării reci. Chiar și atunci când își juca rolul profesional, Kari părea caldă și ușor de abordat. Pam păstra întotdeauna o detașare mândră.

Hunter zâmbi larg, venind spre ea cu ambele mâini întinse.

–Ce surpriză!

Ea râse și îi prinse mâinile.

–Mă gândeam eu că așa va fi. Știu că ești foarte ocupat, continuă, aruncând o privire spre biroul încărcat cu vrafuri de hârtii.

El zâmbi plin de regret și se întoarse să-i ofere un scaun.

–M-ai prins într-o zi proastă. Am fost plecat săptămâna trecută.

–A, da?

Arcui elocvent o sprânceană întunecată, exact așa cum și-o amintea.

–Concediu, spuse el scurt, arătând că subiectul era deja încheiat.

Se așeză pe un colț al biroului.

Pam îl măsură din priviri cu ochii ei întunecați, lichizi, ochi ce promiteau mai multă căldură decât putea, de fapt, să dăruiască.

–Arăți bine, Hunter.

–Și tu.

Complimentul lui era sincer. Pam avea un costum elegant, care i se potrivea perfect. Ca întotdeauna, era aranjată impecabil.

–Ești la fel de superbă ca întotdeauna.

Părul îi mângâie obrazul când râse.

–Și tu ești la fel de plin de vorbe mieroase ca întotdeauna. Dar e plăcut să auzi asta, zise Pam, plecându-și capul într-o parte. Am detectat o oarecare urgență când

m-ai sunat să-mi spui că ești dispus, în sfârșit, să-mi acorzi divorțul. M-ai făcut curioasă. Există un motiv anume?

El păstră o expresie rezervată:

–Da.

–Hmmm, spuse ea rece. O femeie?

–Da.

–Ești fericit?

–Foarte.

Îi era imposibil să răspundă moderat. Nu mai fusese în viața lui atât de fericit.

–Dar tu?

–Munca mea e extrem de satisfăcătoare, ridică ea din umeri.

Aceasta fusese și problema lor. Când o cunoscuse, Pam era studentă, în ultimul an, la medicină. Fusese atras de inteligența ei, de curajul și de ambiția ei.

Dar tot ambiția fusese cea care, într-un final, pusese capăt căsniciei lor. Ca orice bărbat, își dorise să se simtă necesar, măcar puțin. Nu era misogin, oricât ar fi glumit cu Kari pe tema aceasta. Nu-l deranjase faptul că soția lui se bucura de o carieră de succes. Problema lui fusese că ea pusese acea carieră pe primul plan, chiar înaintea soțului ei.

Cu fiecare an care trecea, viața lor devenise tot mai puțin o căsnicie și tot mai mult o competiție, ca să vadă care dintre ei putea ajunge primul în vârful domeniului său. Când lui i se oferise șansa de-a avansa într-un alt oraș, ea refuzase să-l însoțească și să-și lase postul dintr-un spital important. Hunter văzuse în asta alegerea ei definitivă între el și carieră. Fusese o pastilă amară pentru el.

–Ești încăpățânat, Hunter, îi spuse. Ai suportat timp de trei ani să stăm separați, până să mă suni și să-mi spui că-mi acorzi divorțul.

–Știi că detest să dau greș în orice. N-am vrut să dau greș în cel mai important angajament din viața mea. Adică în ceea ce ar trebui să reprezinte o căsnicie, zâmbi

el strâmb. Până la urmă, am fost nevoit să recunosc faptul că noi dăduserăm greș. Sau că eu am dat greș. Sunt dispus să-mi accept pierderile și să merg mai departe.

–Nu am considerat niciodată că mariajul a fost un eșec pentru vreunul din noi. Pur și simplu, ne-am detașat unul de celălalt.

„Probabil s-a combinat cu vreun psiholog", își spuse Hunter, puțin răutăcios.

–Presupun că da.

Era de acord cu ea doar pentru a evita o altă ceartă pe un subiect epuizat. În plus, ceea ce credea ea nu-l mai interesa.

–Ți-am adus asta, continuă ea, scoțând din poșetă un plic de format A4. Se pare că avocații nu aveau ultima ta adresă. Mi-au trimis mie ambele exemplare.

–Documentele de divorț finale? întrebă el, fără a deschide plicul.

–Semnate, ștampilate și predate. Nu prea poți cere mai mult de-atât.

Se ridică în picioare, iar Hunter veni lângă ea și, luând-o de braț, o conduse la ușă.

–Mă bucur că te-am văzut, Pam.

Ea ridică privirea spre el.

–Și eu, Hunter. Am avut parte și de momente foarte bune împreună, nu-i așa?

El înțelese nevoia ei de a-și salva orgoliul. Acum, că nu mai făcea parte din viața lui, își putea permite să fie bun cu ea. Și, probabil, dacă făcea un efort intens, ar fi reușit să-și amintească o serie de momente bune, înainte ca lucrurile s-o fi luat pe arătură.

–Am avut și momente foarte bune. Îmi pare rău că nu am putut să ne facem fericiți unul pe celălalt.

Nu avea de gând să spună că-i părea rău că se ajunsese aici. Acum chiar se bucura de acest lucru. Faptul de-a o fi cunoscut pe Kari îl făcea să se bucure.

–Mult noroc, Pam!

– Și ție, Hunter. Adio!
Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

Kari urcă aproape dansând treptele clădirii procurorului districtual. Se oprise la un mic restaurant aflat peste drum și luase două sendvișuri cu saramură de vită, fără a ști măcar dacă lui Hunter îi plăcea saramura de vită. Dar, oricât era de ocupat, știa că avea să se bucure de întreruperea vizitei sale. Cele câteva ore pe care le petrecuseră despărțiți i se păreau deja lungi cât niște zile. În plus, ardea de nerăbdare să-i împărtășească vestea despre serviciul ei, iar conversațiile la telefon nu erau cele mai potrivite.

Holurile de la etajul întâi erau pustii și cufundate în tăcere. Majoritatea angajaților ieșiseră să ia prânzul. Biroul exterior era gol. Biroul secretarei lui Hunter era încărcat de memorii și de corespondență rămasă fără răspuns, însă mașina electronică de scris îi era închisă.

Kari se duse direct la ușa lui, bătu o dată, apoi o deschise.

capitolul 12

Scena părea desprinsă dintr-o farsă proastă. Bărbatul surprins în brațele unei alte femei de către iubita credincioasă.

Vinovații se despărțiră tresărind. Iubita trădată estimă situația dintr-o singură privire și-și dori să se deschidă pământul și s-o înghită. Ori să moară pe loc. Ori, și mai bine, își dori ca bărbatul să moară încet și în chinuri.

Cealaltă femeie, după cum impunea scenariul, era remarcabil de frumoasă. Părul de culoare închisă și ochii migdalați îi confereau aspectul exotic al unei seducătoare tipice. Și, dintre toți trei, ea părea să fie singura care-și mai păstrase un oarecare sânge rece.

Veni spre Kari.

–După expresia vinovată de pe chipul lui Hunter, presupun că tu ești motivul pentru care s-a grăbit să divorțeze, îi spuse întinzându-i o mână subțire. Bună. Eu sunt Pam McKee.

Kari ignoră mâna întinsă. În schimb, privirea îi zbură spre Hunter.

–Soția ta?

–Până acum câteva săptămâni.

Kari își simți tot corpul prăbușindu-i-se pe dinăuntru și se întrebă dacă acest lucru se observa și în exterior. Invidie detașarea lui Pam McKee.

Femeia se întoarse spre el și spuse:

–Adio, Hunter!

–Adio!

–Îmi pare rău pentru asta.

Făcu un semn cu mâna spre Kari.

–O să lămuresc eu lucrurile.

Kari îi privi schimbând un zâmbet trist, apoi Pam se strecură pe lângă ea. Rămaseră tăcuți până nu se mai auzi țăcănitul tocurilor ei, apoi Kari se întoarse spre Hunter.

–Nici să nu te gândești, mârâi ea.

–Nici să nu mă gândesc să ce?

–Să lămurești lucrurile. Bucură-te de prânzul tău!

Aruncă spre el punga cu sendvișuri. El o prinse neîndemânatic, dar reuși să împiedice punga cu saramură de vită să se spargă pe podea.

Întorcându-se, Kari porni spre ieșire, dar din doi pași mari, el o ajunse din urmă, o prinse de braț și-o opri smucit.

–N-am să te las să ieși valvârtej, grăbindu-te să tragi concluzia greșită și să te gândești la tot ce poate fi mai rău.

Kari își trase brațul, dar Hunter refuză să-i dea drumul.

–Așa te-ai gândit tu să te răzbuni?

–Să mă răzbun? Ce tot îndrugi? Pentru ce anume să mă răzbun?

–Pentru toate reportajele negative pe care le-am făcut despre tine.

Hunter înjură prelung.

–Eu nu mă dedau la jocuri meschine de răzbunare, așa cum faci tu.

–Nu? N-ai decis că ar fi foarte amuzant să mă amăgești să mă culc cu un bărbat căsătorit?

–Nu eram căsătorit! strigă el.

Cuvintele răsunară cu ecou pe coridoarele goale. O trase în biroul lui și trânti ușa.

–Nu eram căsătorit, repetă pe un ton mai rezonabil. Acum ai de gând să pleci de-aici pe punctul de-a sări în aer sau ai de gând să te porți ca un adult și să mă lași să-ți explic?

Kari reuși, în sfârșit, să-și elibereze brațul cu o smucitură. Știind că nu putea să treacă de el, dacă nu-i dădea el voie, se duse la fereastră și-și fixă privirea goală asupra traficului

de la amiază, lipindu-și fruntea de panourile de sticlă rece. Simțea că o apucă o migrenă și că nu avea să fie una tocmai ușoară. Cum era posibil ca lucrurile să se fi schimbat de la atât de bine la atât de rău, într-un interval atât de scurt?

–Eu și Pam nu mai locuim împreună de trei ani, începu Hunter.

–Ai spus că a fost soția ta până acum câteva săptămâni.

–Am fost separați legal. Căsnicia noastră se încheiase, dar eu am refuzat cu încăpățânare să recunosc.

–De ce? Încă o mai iubeai?

–Nu, Kari, spuse el cu un oftat de suferință îndelungată. Detestam să-mi recunosc înfrângerea.

Ea îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

–Asta pot s-o cred. Continuă!

–Faptul că eram în continuare căsătorit cu ea nu a contat până în noaptea aceea, când am venit la tine acasă și te-am sărutat. Mi-am dat seama atunci că te doream și că era ceva serios. Am venit acasă, am sunat-o imediat pe Pam și i-am spus că doream să-i acord divorțul. Nici măcar nu m-a întrebat ce motive aveam, fiindcă ea își dorise să pună capăt mariajului nostru cu ani în urmă. I-am spus să grăbească procedura cât de mult posibil.

Ea râse încet, în batjocură.

–Ce proastă sunt, eu am crezut că ai așteptat răbdător să trec peste moartea lui Thomas, înainte de a-ți încerca norocul. De fapt, tu doar ai stat și-ai așteptat să se finalizeze divorțul, ca să fii protejat în caz că apărea vreo „dificultate".

Hunter o răsuci pe călcâie, prinzând-o cu mâinile de umeri.

–Chiar am așteptat să treci peste moartea lui Thomas. Trebuia să reușești să te împaci cu tine însăți, înainte de-a putea să vii la mine.

–Atunci, de ce nu mi-ai spus despre Pam?

Hunter oftă adânc. Bună întrebare. Din păcate, nu avea un răspuns bun. Făcuse o eroare de judecată, iar acum aceasta avea să-l coste.

–Aveam destule de lămurit, Kari. Nu era important. Ascultă-mă, spuse ferm, când ea începu să bată în retragere. Nu m-aș fi culcat niciodată cu tine dacă divorțul meu n-ar fi fost finalizat, cel puțin nu fără a-ți spune mai întâi. Divorțul a devenit definitiv cu o săptămână înainte să aflu că ești în Breckenridge. Pam nu era o problemă între noi. Nu a jucat nici un rol în viața mea în ultimii câțiva ani. Dacă aș fi pomenit ceva despre căsnicia mea, n-aș fi făcut decât să complic și mai mult situația. La asta s-a redus totul.

Îi prinse strâns fața în mâini, o trase aproape de-a lui și o forță să-l privească în ochi.

–Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Dar ăsta e singurul lucru pentru care trebuie să-mi pară rău. Nu o iubesc pe Pam. Am încetat să o iubesc cu mulți ani în urmă.

–De ce era aici, azi?

–Și-a dat seama că-mi doresc urgent divorțul și-a venit să-mi aducă documentele. Din greșeală, îi fuseseră trimise ei.

–Și ești sigur că nu mai nutrește sentimente față de tine?

–Cât se poate de sigur. Tocmai mă săruta pe obraz, un sărut de adio pe care nici nu l-am cerut, nici nu i l-am oferit în schimb. Asta e tot ceea ce-ai văzut când ai intrat. Nici măcar nu sunt sentimental în privința despărțirii. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă. Tu ești femeia pe care o iubesc, Kari. Tu.

Vocea îi căpătase un ton disperat și mâinile o apăsară mai cu forță pe obraji.

–De ce ne certăm pe tema asta? Încă nu ți-ai dat seama cât de mult te iubesc?

Apoi, gura lui coborî peste a ei, posesivă. Voia să-i demonstreze clar că vorbea sincer. Își întoarse capul într-o parte, răsucindu-și gura peste a ei și deschizându-i buzele ca s-o mângâie fierbinte cu limba.

Dorința ei față de el nu se micșorase deloc. Se topi lipită de el, aliniindu-și rotunjimile după silueta lui solidă, în vreme ce brațele lui se strânseră în jurul ei. Gemu, cu buzele prinse sub ale lui. El era deja plin și tare, și îl dorea. Dar, smulgându-și gura de sub a lui, își lipi fruntea de pieptul lui,

–Hunter, nu, nu!

El își ridică gura de pe a ei, respirând sacadat. Mâinile îi mângâiară spatele.

–Mulțumesc că m-ai oprit, îi șopti în păr. Cariera mea nu ar suporta un scandal în momentul de față, și cu asta ne-am fi ales dacă se întorcea secretara mea de la prânz și ne găsea, ăăă, prinși în activități neortodoxe.

Kari îi simți zâmbetul lipit de tâmpla ei. Nu o înțelesese pe deplin:

–Când am spus „nu", mă refeream și la altceva, nu doar la asta, Hunter.

Se eliberă din brațele lui și se îndepărtă, oprindu-se în picioare lângă colțul mesei sale de lucru. Urmări cu degetul conturul fibrelor de lemn de pe suprafața ei șlefuită.

–La ce altceva te-ai referit când ai spus „nu", Kari?

Vocea îi trăda o ușoară iritare. Tonul o făcu să se întoarcă, pentru a-l privi direct în față.

–Mă refeream la faptul că nu putem continua așa.

Hunter nici măcar nu se prefăcu a nu fi înțeles bine. Sări direct în ceea ce simțea că avea să fie o dezbatere.

–De ce nu?

–Se întâmplă prea repede.

–Nu și pentru mine.

–Atunci pentru mine.

Inspiră adânc, făcând să fluture țesătura ce-i acoperea sânii, iar Hunter își dori să nu fi observat.

–Ce te deranjează?

–Cât am fost în Breckenridge, era ușor să ne pierdem capul. Eram singuri. Nu aveam de dat socoteală nimănui, în afară de noi. Dar aici, tu ai viața ta, și eu o am pe-a mea.

–Și de ce n-ar putea fi una și aceeași viață?

–Știi de ce! Ești o persoană cunoscută în viața publică. La fel și eu.

–Cred că sunt greu de cap. Unde vrei să ajungi?

–Nu vreau să umblăm pe furiș și să avem o aventură secretă.

–Nu mi-a trecut prin minte să umblăm pe furiș pe nicăieri ori să ținem secretă povestea noastră de dragoste.

–Ai face paradă cu ea?

–Aș striga-o din vârful muntelui.

–Atunci, nu mă cunoști deloc. N-am să trăiesc cu tine, Hunter. Și nu-mi vine să cred că te-ai gândit doar la posibilitatea asta.

–Nu m-am gândit. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Acest lucru reuși să înăbușe eficient următoarea idee pe care voia s-o prezinte. Gura îi rămase deschisă și, o vreme, se zgâi la el fără să poată scoate un cuvânt.

–Să te căsătorești cu mine? Dar abia ne cunoaștem.

Hunter ridică din sprâncene.

–Dacă e să luăm în calcul săptămâna trecută, nu crezi că afirmația ta e ridicol de incorectă?

–Nu mă refer din punct de vedere sexual.

Vorbise pe un ton mai ridicat decât intenționase.

El îi răspunse:

–Nici eu nu mă refeream la asta!

Nu era momentul potrivit să-și iasă din fire. Inspiră adânc de câteva ori și spuse calm:

–Știu ce fel de femeie ești. N-ai fi putut, în nici un caz, să fii atât de liberă în pat dacă nu m-ai fi iubit.

Kari deschise larg brațele.

–Te iubesc, într-adevăr, dar nu înțelegi, Hunter? Am fost drogată emoțional. Mi-ai făcut curte. Recunosc. A fost romantic și minunat și exact de-asta aveam nevoie. Dar nu putem construi o relație exclusiv bazată pe atracție sexuală.

–Pe toți dracii! exclamă el, nervii câștigând teren în fața bunelor sale intenții. Își trecu degetele nerăbdătoare prin păr. Da, sunt atras sexual de tine. Am fost atras încă din prima zi în care ai intrat în birou. De-abia reușeam să-mi țin privirile departe de picioarele și de sânii tăi. Dar chiar și atunci, erau și alte sentimente la mijloc. Am început să te iubesc. Te-am iubit timp de un an fără a face deloc sex.

–Dar eu nu, zise ea încet. De unde știi că nu sunt doar o văduvă lacomă de sex și de afecțiune, care i-a răspuns primului bărbat apărut în viața ei?

Hunter miji ochii, plimbându-și privirea în sus și în jos pe trupul ei.

–Încerci să-mi spui că ai fi făcut tot ce-am făcut noi doi cu orice bărbat?

Chipul ei deveni stacojiu, iar Hunter nu mai avu nevoie de alt răspuns.

–Mai încearcă și altceva, Kari. Nu înghit gogoașa asta.

Ea se feri de privirea aceea fierbinte și cu înțeles din ochii lui.

–Nu, nu spun asta. Atâta doar că tu ai avut la dispoziție un an întreg să te obișnuiești cu ideea că mă iubești. În schimb, eu am avut doar câteva zile. Am nevoie de timp.

Hunter își puse mâinile în șolduri.

–Știi ce înseamnă toată povestea asta? se răsti el, fără să aștepte un răspuns. E doar o grămadă mare de rahat. Mă pedepsești fiindcă nu ți-am spus despre Pam.

–Nu-i adevărat.

–Nu e?

–Nu! Și eu m-am săturat de jocuri meschine, zise ea, frecându-și fruntea, care începuse să pulseze. Hunter, am nevoie de timp ca să asimilez toate astea. Pinkie mi-a dat un proiect nou la care să lucrez. Asta venisem să-ți spun.

–O, înțeleg.

Hunter era foarte suspicios atunci când venea vorba despre muncă. Conflictele legate de carieră îi distruseseră și prima căsnicie.

–Când erai la pământ și deprimată și nu erai sigură de munca ta, atunci puteai să mă iubești. Acum, că totul pare promițător, nu mai ai nevoie de mine.

Kari se dădu înapoi de parcă ar fi pălmuit-o. Ochii i se umplură de lacrimi.

–Cred că așa par lucrurile din perspectiva ta, dar nu e așa în realitate. Chiar te iubesc. Și chiar am nevoie de tine.

Hunter ajunse lângă ea într-o clipă, strângând-o în brațe.

–Kari, de ce ești atât de afurisit de încăpățânată? De ce nu poți să iei nimic de bun? E o nebunie. Ne iubim. De ce să analizăm motivele și cauzele? Spune-mi că ai să te căsătorești cu mine.

–Nu pot chiar acum. Te rog să înțelegi și să ai răbdare.

Înălță capul să-l privească. Degetele ei cedară impulsului de a-i da la o parte șuvițele de păr dezordonate ce-i căzuseră peste frunte.

–Pinkie mi-a spus azi-dimineață ceva ce-a surprins foarte bine esența situației. Mi-a spus că nu o iau niciodată ușor, și așa e. Mi-am iubit tatăl din tot sufletul. La scurt timp după ce-a murit el, m-am îndrăgostit orbește de Thomas. Am depins de el mult prea mult pentru propriul meu bine. Moartea lui a fost devastatoare pentru mine. Am simțit mai mult decât durere. O parte din mine murise și ea.

Hunter îi șterse cu degetul mare o lacrimă de pe obraz, dar nu o întrerupse.

–Știi cum mă reped în toate fără să mă gândesc, exact așa cum m-am dedicat urii față de tine. Mi-am investit toată energia în ea. Acum te iubesc, Hunter. Dar de data aceasta chiar trebuie s-o iau ușor. Când te-am văzut ținând în brațe o altă femeie, am crezut că mor.

–Știi de ce s-a întâmplat asta.

–Da, dar asta demonstrează ceea ce am eu de demonstrat. Cad în același model de comportament. Încep să depind prea repede de tine și de dragostea ta. Dacă s-ar întâmpla să meargă ceva prost, nu aș putea suporta dezamăgirea.

–Draga mea, nu va merge nimic prost.

Sinceritatea blândă din privirea lui aproape că o făcu să se răzgândească. Dar rămase hotărâtă.

–Atunci, n-o să ne strice o pauză.

–O pauză?

–De la a fi amanți.

Gâtul i se strânsese ca pentru a bloca acele cuvinte, dar reuși să le strecoare.

–Adică să începem ca prieteni și să ieșim, ocazional, la întâlniri?

–Ceva de genul ăsta, spuse ea încet.

Hunter își lăsă brațele să cadă pe lângă corp și se îndepărtă de ea, venind la fereastră și privind afară, la fel cum făcuse și ea cu doar câteva minute înainte. Când se întoarse spre ea, afișă o expresie posomorâtă.

–Nu, Kari. În felul meu, și eu sunt încăpățânat. Nu pot fi prietenul tău. N-am nevoie de un alt amic. Am nevoie de o relație satisfăcătoare cu o femeie. Iubită și soție. Dacă ar fi să mă văd cu tine, te-aș asalta până ai ajunge din nou în patul meu. Ai ajunge să te gândești cu groază la întâlnirile cu mine și... Ridică brațele într-un gest de neajutorare. Ar fi al naibii de multă presiune pentru amândoi. Nu-mi doresc asta. Tu da?

Kari își șterse lacrimile de pe obraz.

–Deci e totul sau nimic?

Umerii lui se ridicară când oftă:

–Da. Cred că asta vreau să spun. Te iubesc.

–Știu.

–Dar e pentru ultima dată când vin eu la tine. Data viitoare, dacă va exista o dată viitoare, va trebui să vii tu la mine.

–Știu și asta.

Ajunsă la ușă, îi aruncă o privire peste umăr. Își spuse că era o proastă și își dori să alerge înapoi la el, să-și încolăcească brațele în jurul lui și să-l implore să o țină în brațe pentru tot restul vieții. Dar nu putea să-și lase întreaga viață în grija lui. Trebuia să învețe să se descurce pe propriile picioare înainte de a se sprijini pe oricine altcineva.

Ieși din birou și străbătu holul pustiu.

Se simțea deja singură.

Personalul departamentului de știri al WBTV o primi înapoi cu brațele deschise, la fel ca publicul telespectator. După prima săptămână de apariții pe sticlă, scrisorile începură să curgă gârlă. Telespectatorii se bucurau să o vadă din nou. Se simți flatată. De regulă, memoria publicului era scurtă, iar loialitatea lor, capricioasă.

Comentariile lui Pinkie legate de primele ei trei reportaje au fost rezervate, dar ea știa că era mulțumit. Realiză un material despre o familie de artiști acrobați care, în ciuda faptului că unii dintre ei muriseră în urma unor căzături, continuau să apară în spectacole de circ. Câtă vreme urmări reportajul, Pinkie nici nu observă că țigara i se fuma singură, până ajunse la muc. Dacă putea să-i captiveze atenția, în permanență epuizată, cu siguranță putea s-o rețină și pe cea a telespectatorilor.

Nopțile și le petrecea acasă, în liniște. Nici nu mai știa de câte ori se repezise la telefon să-l sune pe Hunter. Dacă îl suna și el venea s-o vadă, știa ce s-ar fi întâmplat.

Ar fi ajuns în pat. Și-ar fi sfârșit exact acolo de unde începuseră. El i-ar fi cerut să accepte să se căsătorească, iar ea nu ar fi fost dispusă să facă acest pas.

Sau dacă-l suna și nu era acasă? Ar fi înnebunit întrebându-se unde era și cu cine. Așa că mai bine nu-l suna deloc.

Îi era dor de el. Îi lipseau observațiile lui inteligente, simțul umorului bine dezvoltat. Îi lipseau chiar și izbucnirile de mânie și, când își permitea să se gândească la acest lucru, corpul îi tânjea dureros după atingerea trupului lui. Înainte de a-l fi iubit pe Hunter nu fusese conștientă de gama largă de experiențe senzuale care le erau oferite oamenilor. Nu mai fusese sărutată niciodată în scobitura spatelui, în spatele genunchilor sau pe tălpi. Roșea când își amintea toate plăcerile erotice pe care el i le descoperise, dar ardea de dorința de-a le trăi din nou.

Făcea progrese importante. Cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai puternică și mai sigură de ea însăși ca persoană. Dar încă nu atinsese nivelul de încredere la care aspira. După ce ajungea acolo, avea s-o pornească pe urmele lui Hunter McKee.

–Kari Stewart la telefon?

–Da.

–Trebuie să...

–Îmi pare rău, va trebui să vorbiți mai tare. De-abia vă aud.

Era oare vreun obsedat? N-ar fi fost un lucru ieșit din comun să primească telefoane obscene. Când de-abia începuse să apară pe sticlă, aceste telefoane o înspăimântau. Acum, le trata mai mult sau mai puțin ca făcând parte din normalitate. Primise nenumărate propuneri indecente și vreo douăzeci și trei de cereri în căsătorie. Cel care o sunase acum avea vocea răgușită și șoptită a unui tip pervers.

–Nu pot vorbi mai tare, spuse acesta. Am un pont pentru un reportaj. Te interesează sau nu?

Era obișnuită și cu acest lucru. Tot felul de țicniți sunau și anunțau de toate, de la prezența unor invadatori ruși în spălătorie, la aterizarea unor nave spațiale în curtea unei școli.

–Întotdeauna mă interesează un reportaj, spuse mecanic.

Un asistent agitat intră în grabă în separeul ei și-i puse în față o fișă de scenariu. „Taie cincisprezece secunde", îi spuse mut, doar din buze. Ea dădu din cap și îi confirmă printr-un semn cu mâna.

–Sunt foarte ocupată acum, rosti în telefon. Ce-ar fi să-mi lăsați numele și numărul de telefon? Am să-i spun editorului nostru care repartizează subiectele să vă sune mâine.

–Nu, nu pot face asta. Nu mai poate aștepta.

Teama din vocea lui era imposibil de trecut cu vederea. Pixul roșu al lui Kari încetă brusc să mai taie rânduri din fișa de scenariu.

–Vreau să vorbesc doar cu tine, cu nimeni altcineva.

–Despre ce? Spuneți-mi!

Se străduia să pară calmă, deși bătăile inimii i se accelerașeră. Poate că totuși nu era un țicnit.

–Ai auzit de bebelușii aceia care sunt furați din spital?

În decurs de cincisprezece luni, trei nou-născuți dispăruseră misterios din creșa unui spital. Se presupunea că fuseseră răpiți, deși, fiindcă nu se primiseră bilete de răscumpărare, nu se apelase la FBI. Poliția era în continuare în ceață în acest caz, nereușind să găsească nici o urmă.

–Da, ce-i cu ei?

Se întinse după un carnețel și un creion și așteptă, pregătită să noteze orice informații i-ar fi fost oferite.

–Am un prieten care s-ar putea să știe câte ceva despre povestea asta.

Nu un prieten. Chiar el. Sau ea. Nu-și dădea seama ce sex avea persoana de la celălalt capăt al liniei. Părea că vorbește printr-o batistă pusă pe receptor.

–De ce mă suni tu atunci? Aș vrea să discut cu prietenul tău.

–Eu... el nu poate să vorbească personal cu tine. Îi e teamă că va avea probleme.

Adrenalina îi alerga acum prin vene. Era posibil ca acesta să fie cel mai important reportaj din cariera ei.

–Ar fi dispus să discute cu mine dacă l-aș asigura că-i voi păstra secretă identitatea?

–Poți face asta?

–Sigur. Putem stabili o întâlnire? O întâlnire secretă.

–Nu vrea să apară la televizor. Ar fi ca și cum și-ar semna singur condamnarea la moarte. Poate ar trebui să închid. M-am răzgândit.

–Nu, așteaptă! Te rog, spuse ea neliniștită. Dacă știi... adică prietenul tău... dacă știe ceva despre copilașii aceia, nu ar trebui să vorbească despre asta? Spune-i doar să vină la o întâlnire cu mine. Nu pățește nimic dacă vorbește. Nu va ști nimeni.

Se instală o tăcere grea la celălalt capăt al firului, în vreme ce persoana care sunase cântărea dilema.

–Nu vor fi camere, reportofoane, nimic?

–Nu. Jur.

–În regulă, acceptă omul, prudent. Du-te să te întâlnești cu el în parcarea subterană rezervată angajaților spitalului. Știi unde e?

–Am s-o găsesc.

Nu întrebă despre care spital era vorba. Știa deja.

–La ce oră?

–La nouă fix. Nivelul doi. Rândul B. A patra mașină dinspre capătul de nord. Dacă nu ești singură, nu va opri.

–Spune-i că ne vedem la nouă.

Cel care o sunase închise. Preț de câteva secunde, Kari rămase la birou, zgâindu-se la scenariul din fața ei.

Brusc, i se păru banal. Avea acum în mâini un material cu adevărat interesant.

Sărind de pe scaun, alergă să-i spună lui Pinkie, apoi se răzgândi. Poate nu i-ar fi dat voie să meargă. Poate ar fi considerat că omul care sunase era doar un țăcănit sau poate l-ar fi trimis pe unul dintre reporterii de „știri serioase" în locul ei. Cu asta ar fi stricat totul, fiindcă informatorul îi spusese că nu era dispus să discute decât cu ea.

Cu siguranță, Pinkie n-ar fi lăsat-o să meargă singură la o întâlnire cu un apelant neidentificat. Așa că decise să țină totul sub tăcere până avea ceva palpabil. Poate că nu va ieși nimic din toată povestea asta.

Totuși, nu știa cum avea să-ți țină în frâu emoțiile și nerăbdarea până la ora nouă.

La nouă și un sfert, se învârtea deja nerăbdătoare din colț în colț. Pe la nouă și jumătate începu să se ia singură peste picior fiindcă fusese o idioată ușor de dus de nas. Își irosise întreaga seară pe o vânătoare de vrăjitoare, când ar fi putut să stea acasă, gândindu-se la noul set de lenjerie de pat pe care intenționa să-l cumpere, sau schimbându-și tapetul de pe rafturile dulapurilor de bucătărie, sau delectându-se cu fantezii despre Hunter, sau făcând orice altceva mult mai constructiv decât să piardă timpul într-o parcare pustie, care-i dădea fiori.

Se întoarse, dând să pornească înapoi spre mașina ei, când un tânăr ieși din spatele unui stâlp de beton. Kari oftă speriată, apăsându-și o mână pe piept. Inima îi zvâcni în gât. Îi trecu rapid prin cap că poate toate acestea fuseseră puse la cale de vreun ciudat obsedat de ea.

–Bună!

–Bună, răspunse ea cu respirația tăiată.

Acesta era tipul. Își ascunsese vocea la telefon, dar i-o recunoscu.

–Te-am urmărit ca să mă asigur că ești singură.

Kari încercă să zâmbească, dar buzele îi deveniseră tremurătoare de teamă. Fusese o proastă. Nimeni din lumea asta nu știa unde se afla. Nimeni nu avea să observe dacă lipsește până a doua zi dimineața, când nu ar fi apărut la serviciu. Dar nu voia să-i arate că-i e teamă.

–Ce anume aveai să-mi spui? îl întrebă cu un aer de autoritate nerăbdătoare.

Tânărul își umezi buzele și-și trecu palmele peste partea laterală a pantalonilor. Kari se relaxă puțin. El părea și mai neliniștit decât ea. O ocoli și deschise ușa unei broscuțe Volkswagen.

–Putem vorbi aici? Dacă ne vede cineva...

Știind că făcea, poate, o altă mișcare stupidă, Kari se strecură pe scaunul din dreapta șoferului. El închise ușa, ocoli mașina și se așeză la volan. Apucă volanul cu degete tensionate și își mușcă obrazul pe interior.

–Mulțumesc că ai venit.

–Mulțumesc că m-ai sunat.

Nici unul nu încercă să pretindă că existase vreodată un „prieten".

–Trebuia să discut cu cineva. Nu știam cui să spun. Nu voiam să-mi pun polițiștii pe urme, înțelegi ce vreau să zic?

În acea clipă, Kari începu să aibă încredere în el. Nu prea îndrăznea s-o privească în ochi, ceea ce-i spuse că era aproape la fel de emoționat de întâlnirea cu o „vedetă" pe cât era ea de emoționată în privința informațiilor pe care i le putea oferi el. Era tânăr, puțin peste douăzeci de ani, presupuse ea. Părul îi era blond și zbârlit, o idee cam lung, dar curat. Tenul îi era curat, dar purta urmele coșurilor din adolescență. Era îmbrăcat cu niște pantaloni gri, un tricou alb simplu și încălțăminte Adidas.

–Cum te cheamă? îl întrebă, pe un ton menit să-i câștige încrederea.

–Grady. Grady Burton. N-ai să-l folosești în reportaj, nu-i așa?

–Încă nu am un reportaj. Dar dacă nu vrei să fii numit, nu vei fi. Îți dau cuvântul meu.

Umerii i se relaxară vizibil și mâinile i se ridicară de pe volan.

–Cred că ești în regulă, domnișoară Stewart.

–Spune-mi Kari. Acum, zi-mi ce știi.

–Nu sunt sigur dacă e ceva.

–S-ar putea să nu fie nimic, dar spune-mi, oricum.

–Eu lucrez ca infirmier, uneori în aripa de maternitate. E acolo un doctor, știi, un ticălos îngâmfat și bogat. Are un Porsche și se crede Dumnezeu pe pământ, și se așteaptă ca toată lumea să-l trateze astfel. În fine, el și o asistentă... de fapt, la început, credeam că doar își fac de cap. Roși intens, chipul devenindu-i stacojiu. Vreau să spun...

–Știu ce vrei să spui.

–Se întâlneau întotdeauna în secret și se încuiau în camere goale și chestii d-astea, știi? Umblau tot felul de zvonuri, dar întotdeauna se vorbește despre cine, ăăă, știi tu, cine cu cine o face. Apoi, dispare copilașul ăla.

Își schimbă poziția pentru a se putea întoarce mai bine cu fața spre ea.

–Îl auzisem pe doctor spunându-i ceva ciudat asistentei respective cu doar câteva zile înainte să se întâmple, dar nu mi-am bătut capul cu asta. Așa că, atunci când a dispărut copilul, mi-am spus că, poate, e doar imaginația mea, și de ce să-mi risc slujba? Mi-am ținut gura. Apoi un alt copil... Fluieră și descrise un gest de alunecare cu mâna. A dispărut fără urmă. Imposibil să nu încep să trag concluzii. Când a dispărut și ultimul copil, gândurile au început să mă macine, știi?

Kari îi zâmbi.

–Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Grady. Ce-ar fi să-mi spui tot ce-ai auzit și-ai văzut din întâmplare? În ordine cronologică, dacă poți. Dă-mi cât de multe detalii îți amintești. Te deranjează dacă iau notițe?

–Nu. Dar n-am să-ți dau nume.

–Mi se pare corect.

Tânărul povesti preț de o jumătate de oră și, cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai entuziasmat. Știa mai multe decât crezuse inițial.

–Ai să faci o știre despre asta? o întrebă după ce termină de povestit.

–Nu știu. Trebuie să mă consult cu producătorul meu, dar povestea trebuie dată la iveală, Grady. Oricine ar fi oamenii ăștia, au comis mai multe infracțiuni. Trebuie să se termine odată.

–Așa m-am gândit și eu.

–Pot să te sun?

El se încruntă.

–Nu, spuse nesigur. Dar jur că, dacă mai văd sau mai aud ceva, o să iau legătura cu tine.

–Te rog! Există cineva care ar putea să-mi confirme ceea ce mi-ai spus?

–Să confirme?

–Chiar mi-ar trebui două surse.

–Păi, da, mai există cineva. Dar ei îi e teamă să discute cu tine.

–Cine e ea?

–Pot doar să-ți spun că e asistentă și că are mult mai multă influență în zona respectivă decât mine.

–Și a auzit și ea, din întâmplare, unele lucruri?

–Să zicem doar că e la fel de bănuitoare ca mine.

–Dacă i-aș pune întrebări, ar fi dispusă să-mi răspundă măcar cu da sau nu?

–Cred că da. În fine, ea a spus că-ți pot da numărul ei de telefon, dar nu și numele.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o întinse lui Kari.

–Sunteți conștienți amândoi că, dacă transmitem reportajul, spitalul se va transforma într-un cuib de viespi?

–Da.

Kari îl bătu ușor pe mână.

–Mult noroc, Grady, şi mulţumesc.

Dădu să coboare din maşină, dar se opri să-i pună o ultimă întrebare:

–Dintre toţi reporterii din oraş, de ce m-ai sunat tocmai pe mine?

El zâmbi.

–Ştiam că pot avea încredere în tine. E un tip aici, la spital. Mi-a zis că i-ai salvat pielea odată, când ţi-a dat numărul camerei unui pacient.

Kari surâse.

–Şi-am să-ţi salvez şi ţie pielea. Îţi promit.

Pinkie lăsă să-i scape printre dinţi o înjurătură lentă şi lungă. Stătea în faţa unui panou de editare, urmărind pe monitor produsul final.

–Ar trebui să te bat cu nuiaua la fund fiindcă te-ai dus să te întâlneşti cu tipul ăla într-o parcare subterană. Să nu mai faci vreodată ceva atât de stupid. Cine era?

–Eu îi spun Perversiuni Orale.

–Foarte amuzant. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut fi un violator care să-ţi fi înscenat toată povestea.

–M-am gândit la asta, spuse ea sincer, dar n-a fost cazul, iar materialul e exploziv. N-ai de gând să-l difuzezi?

–De ce-mi faci întotdeauna asta? De ce mă aleg întotdeauna cu vânătăi, prins între ciocan şi nicovală, când vine vorba să decid dacă să difuzez sau nu vreunul dintre materialele tale?

Probabil că-i plăcea foarte mult. Îşi bătea serios capul cu el. Kari zâmbi împăciuitor.

–Fiindcă sunt bună, de-aia.

–Credeam că am trecut de ce-a fost mai greu cu tine. Stomacul începuse să mi se liniştească. Şi, acum, vii cu asta. De ce nu-l suni pe McKee, să te bucuri de-o tăvăleală grozavă cu el şi să te întorci mâine cu un reportaj drăguţ despre o pensionară celibatară, fostă profesoară?

Kari îşi încrucişă braţele pe piept.

–Încetează să te mai porți abuziv. Ai de gând să-l difuzezi sau nu?

–Bazându-mă pe cuvântul unui lacheu?

–De unde știi că e un lacheu? îl provocă ea. Ar putea fi șeful de personal.

Pinkie se încruntă spre ea amenințător.

– În regulă, recunosc că nu ocupă o poziție prea înaltă pe scara ierarhică, dar povestea lui a fost confirmată de-o asistentă licențiată.

–Cine e?

–A refuzat să-mi dea numele, dar m-a asigurat că ocupă o poziție înaltă.

Pinkie înjură în barbă și studie peretele preț de-o clipă.

–În regulă. Am să-l difuzez. Suntem protejați de acuzația de calomnie fiindcă ai presărat din abundență „se crede" și „se presupune". Știi că poliția o să sară pe tine ca o haită de câini hămesiți, nu-i așa?

–Tot ceea ce știu e prezentat în reportajul acesta.

–Nu există informații de culise?

–Exact.

–N-o să le placă. Și nici n-o să creadă că e adevărat.

–Ce se întâmplă?

Bonnie băgase capul pe după ușă.

–Am de gând să mă îmbăt diseară, și nu vreau certuri cu tine pe tema asta, spuse Pinkie, vârându-și degetul aproape de nasul ei.

Ea se mulțumi să zâmbească, îl sărută pe gură și spuse:

–Și eu te iubesc.

Înainte să plece cu ea, Pinkie mai aruncă o privire spre monitor și gemu:

–Am o presimțire că o să regret al dracului de mult că am aprobat reportajul ăsta, dar e prea bun ca să-l țin ascuns.

Kari era ghemuită în fotoliul ei, cu privirea lipită pe ecranul televizorului, urmărind reportajul ei transmis

în cadrul ediției de știri de la ora șase. Din punct de vedere vizual, nu era mare lucru. Tot ce reușise era să filmeze un cadru exterior cu spitalul. Editase materialul adăugând filmări realizate cu ocazia dispariției fiecăruia dintre copii.

Impactul avea să rezulte din ceea ce avea ea de spus. Fusese informată de două surse de încredere că acele răpiri, în lipsa unui termen mai exact, ar fi putut fi operate de membri ai personalului din spital.

Era o poveste extraordinară.

Era prea entuziasmată să poată mânca, dar își pregăti o omletă. Tocmai și-o pusese în farfurie, când sună soneria de la intrare. Înainte să deschidă ușa, se uită prin vizor.

Hunter! Inima începu să-i bubuie când îl văzu. Trecuseră trei săptămâni, cele mai lungi douăzeci și una de zile din viața ei. Se grăbi să descuie ușa și o deschise larg.

Se bucurase însă prea repede.

Era livid de furie.

capitolul 13

Fără a rosti un cuvânt, trecu pe lângă ea și intră. Kari închise ușa și se întoarse cu fața spre el. În spatele ochelarilor, ochii îi erau negri de mânie, iar sprâncenele, încruntate. Întregul trup îi era tensionat de furie. Pumnii i se strângeau și se relaxau din reflex pe lângă corp. Părea să fi avut o zi foarte solicitantă.

– Ai habar ce-ai făcut de data asta?

– Bună, Hunter! Și eu mă bucur să te văd.

Îi zâmbi provocator. După ce se dezbrăcase de rochia pe care o purtase la serviciu, se îmbrăcase cu o bluză de trening prea mare. Cobora mult peste cea mai veche și ponosită pereche de jeanși pe care o avea. Mânecile îi erau suflecate dincolo de coate. Își strânsese părul într-un coc lejer ce începea să alunece din poziția sa precară din creștetul capului.

Atitudinea ei calmă se dovedi o apărare eficientă în fața furiei lui. Îl obligă să-și concentreze atenția asupra ei, așa cum nimic altceva n-ar fi putut s-o facă. Reuși să treacă dincolo de furie și privi femeia. Arăta adorabil. Fu inundat de dorință, o dorință violentă și lacomă ca un incendiu de pădure.

Întinzând mâna spre ea, o prinse cu tot pumnul de bluză și o trase spre el. Cealaltă mână i se înfășură peste masa de păr ce amenința să alunece și-i ridică fața aproape de a lui.

– Te doresc atât de tare, încât asta mă ucide.

Buzele lui nesățioase se repeziră lacome peste ale ei. Limba lui îi posedă gura, revendicând-o din nou.

Kari nu opuse rezistență nici măcar de formă. Nu-i păsa că era vizibil furios pe ea. Indiferent care ar fi fost

motivul care-l determinase să vină la ea, se bucura că se întâmplase. Capul îi căzu pe spate, iar gura i se supuse gurii lui. Își îngropă degetele în părul lui.

Apoi, după ce își confirmase cucerirea, Hunter reduse viteza și intensitatea. Dădu drumul țesăturii pe care o strângea în pumn și, cu cealaltă mână, îi ridică bluza până când sânii i se lipiră goi de cămașa lui. Suspină numele ei când palma îi cuprinse carnea plină și caldă. Degetul mare îi mângâie sfârcul până se întări.

–... atât de plăcut..., murmură incoerent.

–O, Hunter, da.

Îi strânse obrajii în palme când gurile li se topiră una în alta.

Hunter îi apucă în mână cât de mult putea din sex, desfăcându-și larg degetele, și o ridică, lipind-o strâns de el. Kari se ridică pe vârfurile picioarelor goale pentru a se potrivi mădularului lui întărit. Limba lui pătrunse în repetate rânduri în dulceața fierbinte a gurii ei. Sărutul îi trezi fără rușine amintirile și gemu.

Apoi, brusc, Hunter îi dădu drumul și se îndepărtă, întorcându-se cu spatele spre ea.

Kari îl privi mută, simțindu-se respinsă și umilită de dorința pe care o trădase. Își trase în jos bluza de trening și-și duse o mână tremurătoare la buze. Și le simțea învinețite și umflate. Spre groaza ei și mai mare, ochii i se umplură de lacrimi.

Hunter îi auzi, probabil, hohotul de plâns tremurat, căci se întoarse imediat spre ea. Tensiunea de pe chipul lui dispăru.

–O, iubito, nu plânge! Nu pot să continui să te sărut astfel.

Cu o tandrețe infinită, îi atinse buzele cu dosul degetului arătător, apoi își lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

–Fiindcă vreau să fac dragoste cu tine, îi spuse coborându-și vocea până la o șoaptă răgușită. Și nici asta nu pot face.

Își dădu jos ochelarii și se frecă la ochi. Când îi redeschise, o privi obosit.

–Kari, ai habar ce-ai făcut cu materialul ăsta al tău despre spital?

Ea deschise gura, dând să spună ceva, dar o închise înapoi fără a scoate un sunet. Nu se așteptase ca Hunter să fie deranjat de reportaj și nu era pregătită să-i răspundă la întrebare.

–Sunt sigură că a tulburat apele în spital.

El râse scurt, ridicându-și privirea în tavan, înainte de a o îndrepta din nou spre ea.

–Ceva mai mult de-atât. Ai distrus luni întregi de muncă sub acoperire.

Kari se holbă la el cu o expresie posomorâtă. Când înțelese frustrarea de pe chipul lui, se lăsă să cadă pe marginea canapelei. Strângându-și mâinile laolaltă, începu să tremure din tot corpul.

–Aveai polițiști sub acoperire care lucrau la spital?

El aprobă din cap.

–Iar acum, cu știrea pe care-ai difuzat-o în seara asta, ai distrus toate progresele pe care le făcuseră. Acum, nimeni nu va mai spune nimic. Toată lumea va umbla ca pe ouă, de teama represaliilor. Practic, respectivii polițiști nu-mi mai sunt de nici un folos. Și cercetările mergeau bine. Acum s-a dus totul dracului.

–Îmi pare rău, spuse ea, regretând sincer. Nu aveam de unde să știu.

–Atunci ar fi trebuit să verifici materialul cu mine mai întâi, strigă el.

Kari se ridică fulgerător de pe canapea, intrând imediat în defensivă în fața tonului lui acuzator.

–Nu verific niciodată un material cu nimeni, în afară de Pinkie.

–El nu prea avea autoritate să-l aprobe pe ăsta.

–În redacția de știri, el reprezintă autoritatea, nu tu, domnule procuror districtual.

Chipul lui se întunecă de furie, făcând-o să dea înapoi.

–Îmi pare rău. Asta nu era necesar.

Se așeză din nou pe brațul canapelei și ridică privirea spre el.

–O astfel de știre nu poate fi ascunsă, Hunter. A fost o știre dinamică.

–Bună pentru ratinguri, presupun.

–Da!

Putea da dracului încercarea de-a apela la rațiunea lui. Dacă avea să joace dur, ea avea să răspundă la fel.

–Iar ratingurile tale sunt mai importante decât luni întregi de muncă a poliției?

–Nu, bineînțeles că nu, dar de unde puteam să știu că ți-ai plasat agenți acolo? N-aveam de unde să știu că sabotam o întreagă rețea de investigație.

–Tu credeai că am râs nepăsător când au dispărut trei bebeluși, că le-am spus părinților că-mi pare rău, dar nu pot să le găsesc copiii, și că poate vor avea mai mult noroc data viitoare? Îți închipui că, atunci când nu sunt efectiv la tribunal, stau în birou, tăind frunză la câini?

Kari ridică bărbia, în fața tonului lui condescendent.

–Nu trebuie să-ți justifici munca în fața mea, după cum nici eu nu trebuie s-o justific în fața ta.

Hunter înjură în barbă.

–La naiba, Kari, ăsta nu e un concurs între mine și tine. E ceva mai mult decât atât. Tu nu-ți dai seama despre ce e vorba? E vorba despre trei copii dispăruți, despre șase părinți disperați și despre o armată de anchetatori frustrați.

Spiritul războinic o părăsi complet. Hunter avea dreptate. Întreaga poveste nu avea nimic de-a face cu ei doi, iar ea se purta copilărește.

–Ți-am zis că-mi pare rău, Hunter, și chiar așa e. Bineînțeles că înțeleg gravitatea situației. Gândul că cineva, oricine, ar putea fura un nou-născut din creșa unui spital...

Se înfioră. Îi înțeleg pe acei părinți. De-asta am vrut să dezvălui povestea asta la știri. Nu te-ai gândit măcar o clipă că, poate, în loc să încurce ancheta, reportajul meu ar putea s-o ajute?

Furia lui Hunter se potolise și ea. Păru obosit când clătină din cap.

–Nu și de data asta. Avem un suspect solid. Îl urmărim de câteva luni. A încasat sume mari de bani, pentru care nu poate da socoteală. Dar asta nu e de ajuns ca să-l arestăm. Avem nevoie de dovezi, de fapte, de date. Acum o să se dea la fund, o să-și acopere urmele și s-ar putea să nu-l mai prindem niciodată.

Făcu un pas spre ea și își înfipse privirea în ochii ei.

–Poți să mă ajuți, Kari?

–Nu mai mult decât am făcut-o deja. Tot ceea ce știu a fost menționat în reportaj.

–Sursa ta a menționat cumva numele doctorului? Sau al asistentei?

Ea clătină din cap.

–Nu. Jur.

–Cine a fost sursa ta?

Kari îl privi fix o clipă îndelungată. Ochii îi erau triști și plini de regret:

–Te rog, nu mă întreba asta, Hunter! Știi că nu pot să-ți spun.

–Ăsta nu e un joc, Kari. Trebuie să-mi spui. S-ar putea ca omul care te-a informat să fie vinovatul. Poate suferă din cauza conștiinței încărcate și a vrut să mărturisească, dar i-a fost teamă.

–Nu, nu e el. Și folosesc „el" cu sensul de pronume impersonal, nu pentru a face referire la un sex anume.

–Te-ai bazat pe ceea ce ți-a spus un om și...

–Doi. Am două surse, cu una m-am întâlnit față în față. Cealaltă mi-a confirmat prin telefon ceea ce mi-a spus prima. Ambele persoane sunt înspăimântate.

–Îi vom proteja până când o să avem suficiente dovezi ca să-i putem aresta pe suspecți. Numele lor nu vor fi făcute publice. Îți promit.

–Și eu am promis, Hunter, înainte s-o faci tu. Nu-mi pot divulga sursa.

–Chiar dacă asta înseamnă să ajungi la închisoare? o întrebă el încet.

Kari își simți sângele scurgându-i-se din obraji.

–La închisoare?

Hunter începu să se învârtă ca un leu în cușcă.

–Când am venit aici, în seara asta, eram al dracului de furios pe tine. Am văzut luni întregi de eforturi susținute ducându-se pe apa sâmbetei. Dar eu sunt doar o pisicuță blândă în comparație cu inspectorul-șef care se ocupă de acest caz. E un polițist de fier, Kari. Ți-am luat apărarea în fața lui. L-am implorat să mă lase să vorbesc cu tine mai întâi. I-am promis că până mâine la prima oră am să-i pun pe tavă numele surselor tale.

–N-ar fi trebuit să-i promiți asta. Nu i le pot da.

–Nici mie?

–Nici ție nu ți le pot da.

Hunter o prinse în brațe, apăsându-i fața pe gâtul lui.

–Kari, o dată în viață, nu fi încăpățânată! Cedează de data asta! Dă-mi un număr de telefon, o adresă, ceva de la care să pornesc, orice.

Kari se agăță de el cu ochii strâns închiși. Buzele ei îi atingeau pielea gâtului.

–Și dacă nu o fac?

Hunter începu s-o mângâie ușor pe cap.

–Te vor băga la închisoare pentru obstrucționarea justiției.

Ea înălță capul. Ochii îi sticleau de lacrimi de teamă.

–Le-ai da voie să mă arunce în închisoare?

Privirea lui îi cercetă fața, observând cât era de frumoasă și de speriată. Inima i se zvârcoli de durere, dar răspunse:

–N-aș avea încotro.

Kari închise ochii, obligând lacrimile să i se scurgă printre pleoape. Acestea i se rostogoliră pe obraji.

–Așa e, cred că n-ai avea, spuse încet.

Hunter o trase mai aproape și se aplecă protector asupra ei. Părea atât de mică în brațele lui. Cum era desculță, creștetul capului ei îi ajungea doar până la baza gâtului. Fu copleșit de nevoia de a o proteja, dar ea făcea imposibil acest lucru. Vorbi în părul ei:

–Le-am spus că nu e nevoie să trimită mașina după tine mâine-dimineață, că vei veni de bunăvoie.

–Mulțumesc.

–Mâine, la ora nouă. Pentru a ușura lucrurile, hai să ne întâlnim în biroul meu.

–La ora nouă, repetă ea.

Mâinile îi alunecară în jurul taliei lui. Mușchii de dincolo de bumbacul întins al cămășii îi erau tare bine cunoscuți. Palmele mâinilor ei se strecurară peste spatele lui. Părea atât de puternic. Și-ar fi dorit să-i poată transmite și ei forță și curaj.

–Răzgândește-te! Te rog, îi șopti el disperat. Cum naiba îți închipui că te-aș putea închide în celula unei închisori?

–Tu cum îți închipui că mi-aș putea trăda codul etic al profesiei mele?

Hunter bombăni o înjurătură izvorâtă din frustrare, retrăgându-se. Apoi, își lăsă capul în jos și o sărută. O sărută prelung și adânc, dar cu o pasiune născută acum din teamă, nu din dorință. Când se despărțiră, se priviră în ochi un minut îndelungat.

Apoi el plecă așa cum sosise, fără un cuvânt.

Ajunse în biroul lui Hunter la ora opt și patruzeci și cinci, nedorind să-și asume riscul de a întârzia și de a-i lăsa să trimită poliția după ea. Gândul că ar fi putut fi arestată și târâtă în închisoare era insuportabil.

Secretara lui Hunter o întâmpină solemnă și o conduse în biroul interior. În clipa în care intră pe ușă, Hunter sări de pe scaun și ocoli masa de lucru, venind să o prindă de braț. Oare arăta la fel de slăbită pe cât se simțea? se întrebă Kari.

Celălalt bărbat din birou era mai puțin dornic să o facă să se simtă confortabil și mult mai puțin politicos. Se ridică încet, cu un rânjet triumfător pe buze. Kari îl găsi înspăimântător și respingător, în același timp.

Era scund și vânjos. Partea de jos a fălcii îi era acoperită de umbra albăstrie a unei bărbi dese. Avea părul negru și unsuros, cu fulgi de mătreață în el. Părea genul care mânca sendvișuri cu chiftele și usturoi la prânz și făcea comentarii grosolane despre femei.

Kari auzise de locotenentul Harris. Era cunoscut ca fiind un ofițer valoros, un anchetator viclean, înzestrat cu tenacitatea unui buldog și cu o minte la fel de ascuțită și de analitică pe cât sugerau ochii lui negri pătrunzători.

–Locotenentul Harris, domnișoara Stewart, făcu Hunter prezentările fără ceremonie.

–Domnișoară Stewart, rosti acesta tărăgănat.

–Domnule locotenent Harris, murmură ea.

Hunter o conduse spre un scaun și ea se așeză exact înainte să i se înmoaie genunchii. Spera că nu-și trădează teama, dar privirea îngrijorată a lui Hunter îi sugeră că poate totuși o făcea. Nu părea să fi reușit să doarmă mai mult decât dormise ea.

Harris se lăsă pe spate în scaun și își trecu o gleznă peste genunchiul celuilalt picior.

–Ești într-un mare bucluc, domnișoară Stewart.

–După cum m-a informat domnul McKee.

Se felicită singură pentru răspunsul oferit pe o voce surprinzător de calmă.

–Dar poți să scapi din el, continuă Harris. Cu cine ai vorbit la spital?

–Nu pot să vă spun.

Harris își puse piciorul pe podea și se aplecă spre ea.

–Ai fi dispusă să ascunzi intenționat dovezi relevante pentru o anchetă a poliției?

–Nu am nici un fel de dovezi.

–Lasă-ne pe noi să hotărâm asta. Spune-ne ce știi!

–Am spus deja în reportajul meu. Urmăriți-l din nou dacă aveți nevoie să vă amintiți. Pot chiar să vă pun la dispoziție un exemplar al scenariului.

–Deci refuzi să cooperezi?

–Încerc. Tocmai v-am oferit...

–Am auzit ce ne-ai oferit, izbucni el. Vreau numele sursei tale.

–Îmi pare rău. Nu vă pot divulga acest lucru.

–Atunci vei merge la închisoare, madam.

–Cred că da, răspunse ea, pe un ton sfidător.

Detesta ca lumea să i se adreseze cu acest apelativ. Îi aruncă o privire întunecată. El răspunse cu o privire la fel de întunecată. Ea fu prima care își coborî privirea.

–Ai stat vreodată în închisoare, domnișoară Stewart? Bineînțeles că nu, o fată atât de cuminte ca tine. Ei bine, să vedem dacă îți pot oferi o descriere. Mai întâi...

–Ajunge, Harris, spuse Hunter ferm. Continui eu de aici.

–Dar...

–Am spus că o să continui eu de aici, se răsti el.

Inspectorul își afișă enervarea, târâgânându-și ieșirea din încăpere. Când ușa se închise în urma lui, Hunter puse scaunul de pe care tocmai se ridicase inspectorul direct în fața lui Kari.

–Nu ai de gând să ne spui, nu-i așa?

–Nu.

–Kari, gândește-te la părinții acelor copii.

–M-am gândit, spuse ea, cu o privire suferindă.

–Te-ai gândit? Chiar te-ai gândit? Îți poți închipui ce înseamnă să mergi la spital, să nești și să-ți fie răpit copilul, să afli că a dispărut fără urmă, să nu știi niciodată

ce s-a întâmplat cu acel copil pe care l-ai conceput împreună cu omul pe care-l iubești?

–Încetează, te rog!

–Tu ai pierdut un copil...

–Încetează!

–... dar nu l-ai văzut niciodată. Închipuie-ți cum ar fi fost să-ți ții copilul în brațe o dată sau de două ori, să-l alăptezi la sânul tău...

–Hunter, nu!

–Închipuie-ți cum ar fi fost să ajungi acasă în camera bebelușului, în care ai investit ore întregi decorând-o, pregătind-o, reamenajând-o, așteptând cu nerăbdare copilul care urma să doarmă în leagăn. Apoi, să vii acasă fără el.

Kari se ridică de pe scaun și începu să se învârtă prin birou fără țintă, ca și cum ar fi încercat să scape dintr-o cușcă invizibilă.

–Ești crud cu mine. Știu cât suferă acei părinți. Dar nu pot să mă compromit.

–Ce s-a întâmplat cu acei copilași, Kari? Poate au fost vânduți pe piața neagră unor cupluri fără copii, care îi vor iubi. Sau poate sunt folosiți pentru experimente medicale bizare. Sau poate sunt crescuți pentru a fi folosiți în producții de pornografie infantilă. Sau poate au fost vânduți unor bătrâni perverși care...

–O, încetează, te rog, strigă ea, punându-și mâinile peste urechi. De ce faci asta?

–Fiindcă, la naiba, nu vreau s-o bag în închisoare pe femeia pe care o iubesc și sunt dispus să apelez la orice tactică pentru a nu se ajunge acolo. O prinse strâns de umeri. Nu mă obliga să fac asta, Kari, o imploră.

–Trebuie s-o fac, dragul meu.

Îi atinse ridurile formate de ambele părți ale gurii, încercând să șteargă oboseala și stresul înscrise în ele.

–Inima mea e sfâșiată de durere de fiecare dată când mă gândesc la acele familii, Hunter. Mă cunoști suficient de bine ca să-ți dai seama de asta.

Se strecură din brațele lui, dar își menținu privirea ațintită în ochii lui.

–Dar, dacă mi-aș dezvălui sursa, cariera mea s-ar încheia. Mi-aș pierde onoarea în ochii celorlalți reporteri. Credibilitatea mea s-ar duce pe apa sâmbetei. Nimeni nu ar mai avea niciodată încredere în mine. Mi-am dat cuvântul. Nu-l pot încălca.

Capul lui Hunter căzu în față, ca și cum i-ar fi fost tăiată o bandă de fixare de pe gât. Preț de câteva secunde, rămase cu privirea ațintită în podea. Apoi, oftând adânc, se duse la ușă și o deschise.

–Harris, strigă aspru.

Inspectorul era tolănit pe un scaun. Se ridică în picioare și porni greoi spre ei.

–E gata de plecare, anunță Hunter repede, ca și cum s-ar fi temut că, dacă nu rostea cuvintele acum, n-avea să le mai poată spune vreodată.

Kari ieși din birou. Harris pocni din degete și doi polițiști în uniformă se grăbiră să o escorteze. Kari îi aruncă lui Harris o privire plină de dispreț nedisimulat, înainte de a fi condusă pe coridor și de a ieși pe ușa clădirii, unde o aștepta o mașină de poliție parcată lângă trotuar.

Harris plescăi din buze.

–Ei bine, asta e. Câteva ore la răcoare, și o să se cumințească. Aș putea pune pariu, căscă el. Dar e o bucățică bună, nu-i așa?

Hunter se întoarse în birou și trânti ușa în urma lui, ca să nu cedeze dorinței copleșitoare de a-și repezi pumnul în burta umflată de bere a lui Harris.

Pe când se încheiau toate hârțogăriile și procedurile birocratice necesare pentru a o băga pe Kari în închisoare, lumea aflase deja ce se întâmplase. Vestea arestării

ei se răspândise prin comunitatea jurnalistică. Coridoarele închisorii erau împânzite de reporteri și de fotografi, când fu condusă spre aripa de detenție.

O asediară cu întrebări. Blițurile aparatelor foto îi explodau în față. Luminile intense ce însoțeau camerele video o orbeau. Își aminti de zilele ce urmaseră imediat după implicarea lui Thomas în frauda din consiliul orășenesc. Doar că, de data aceasta, publicul nu îi era ostil.

–Kari! o strigă o voce cunoscută.

Întoarse capul și-l văzu pe Mike Gonzales. Avea camera sprijinită pe umăr, dar nu privea prin ea. Chipul îi era însuflețit de entuziasm.

–Mike, ce se întâmplă?

Încercă să se facă auzită peste vacarm. O polițistă o îndemna ferm să înainteze. Kari lungi gâtul și-l răsuci pentru a nu-l pierde din ochi pe cameraman.

–Ești o eroină. Toți jurnaliștii din oraș te susțin sută la sută. Pinkie a dezlănțuit iadul pe pământ. Numele lui McKee nu va mai face nici cât o ceapă degerată după toate astea.

–Dar...

–Vă rog să înaintați, domnișoară Stewart, spuse polițista, împingând-o prin mulțime.

Dezorientată de evenimentele din acea dimineață și derutată de ceea ce îi spusese Mike, nu-și dădu seama decât după câteva minute că era condusă pe coridorul îngust al unei aripi de detenție.

–Mi-am sunat soțul când am aflat că veți sta aici, spuse supraveghetoarea. Nu-mi vine să cred că vă întâlnesc în persoană.

Kari își simți pielea de găină. Își frecționă în sus și în jos brațele.

–Mi-aș fi dorit ca circumstanțele să fi fost altele.

Îi adresă femeii un zâmbet palid.

Aceasta clătină din cap dezgustată.

–Asta e chiar culmea! Nu-mi vine să cred că vă închid pe dumneavoastră, în vreme ce infractorii rămân în libertate.

–Nu vă port pică pentru asta.

Ce făcea oare? Îi consola pe cei care o băgau în închisoare? Simți un val de râs gata să-i izbucnească din gât. „Oare devin isterică?" se întrebă. Se forță să-și înăbușe râsul.

–Nu e nimeni aici, comentă ea.

Lăsaseră în urma lor mai multe celule. Toate erau goale.

–Nu în sectorul acesta. Ni s-a transmis de la biroul procurorului districtual să vă aducem aici.

–Înțeleg.

De fapt, nu înțelegea nimic.

Supraveghetoarea îi ținu deschisă ușa de la ultima celulă.

–Aveți o fereastră, o informă pe tonul amabil al unui recepționer de hotel care anunță: „Aveți o cameră cu vedere spre mare". Dacă doriți ceva, orice, continuă supraveghetoarea, chemați-mă!

–Mulțumesc, spuse Kari, înainte de a-și da seama cât de ridicol era. Oare femeia asta încerca să câștige titlul de Miss Amabilitate a aripii de detenție?

Supraveghetoarea împinse ușa grea și o închise. Kari tresări auzind clinchetul oțelului pe oțel. Închiderea zăvorului fu cel mai înspăimântător sunet pe care îl auzise vreodată. Păru să treacă direct prin ea. Cum reușeai să nu înnebunești?

–Ați putea să-mi dați un autograf înainte de a pleca? o întrebă supraveghetoarea printre barele celulei.

–Da, sigur.

Dinții îi clănțăneau.

–Și să i-l adresați lui Gus. Va fi peste măsură de încântat.

–Bine.

–Voi fi la birou. Nu uitați să mă strigați dacă aveți nevoie de ceva.

Sunetul pantofilor ei cu talpă de cauciuc se stinse, iar Kari rămase singură cu un scăunel, un pat de campanie, un lighean și o comodă. Celula era curată. Părea nouă. Era lună. Și rece.

Tremurând, se întinse pe pat și își trase pătura peste ea. Ce-ar fi zis tatăl ei s-o știe aici? Și Thomas? Ar fi fost oripilat.

Întinzându-se pe o parte, își strânse genunchii la piept și începu să plângă.

–Știi ce simt față de fata aia.

Pinkie își învârtea morocănos paharul de scotch pe mușamaua de plastic a mesei. Bonnie prăjea hamburgeri pe mașina de gătit.

–E femeie, Pinkie. Nu fată. Ia atitudine pentru ceva în care crede. Decizia i-a aparținut. N-ai putea face nimic nici dacă ți-ar da voie, iar ea nu vrea.

–Știu, știu, spuse el iritat, înainte de a da pe gât băutura. De ce trebuie să fie atât de al naibii de încăpățânată?

–Are convingeri ferme în această privință.

–La dracu, și eu am convingeri ferme. Primul lucru pe care l-am făcut azi-dimineață a fost să-l anunț pe avocatul televiziunii. Conducerea o susține complet. Avocatul ar fi putut să-i obțină eliberarea pe cauțiune în câteva ore, dar ea n-a vrut. Trânti paharul pe masă pentru a-și sublinia cuvintele. Cum e o puștoaică încăpățânată, își folosește dreptul la un singur apel telefonic ca să-mi spună mie să nu fac nimic până mâine-dimineață.

–Ți-a zis și din ce motiv?

–Mi-a zis că, dacă tot face asta, are de gând să se asigure că iese ceva din toată povestea. Nu vrea să mimeze doar etapele procesului, după care să-și scape pielea pe bani. Cred că vrea să le demonstreze informatorilor ei că e dispusă să sufere pentru a le proteja identitatea.

–Asta e de admirat.

–Pe naiba, e de admirat! strigă el. E nevoită să-și petreacă noaptea în închisoare. Și ce părere are McKee despre toate astea? Ei? Cum a putut să-i facă așa ceva?

–Face parte din munca lui.

Resemnată, Bonnie stinse focul. Pinkie n-o să aibă poftă de mâncare mult timp de-acum încolo.

–Îmi închipui că McKee se simte mult mai prost în privința asta decât tine.

Veni lângă scaunul lui. Prinzându-i fața în palme, îi trase capul pe sânul ei și îl sprijini acolo.

–Nimeni nu se simte mai rău decât mine, bombăni el. Nici măcar whisky-ul nu mă face să mă simt mai bine.

Împinse paharul deoparte și își întoarse fața spre căldura maternă a lui Bonnie. Brațele i se încolăciră în jurul taliei ei.

Ea își trecu mâna blând peste capul lui.

–Nu-ți face griji în privința lui Kari. Va fi bine. McKee nu va permite să i se întâmple nimic. O iubește.

–Așa crezi?

–Știu sigur.

Pinkie își îngropă capul în sânii ei.

–Mă bucur că ești cu mine în seara asta, Bonnie. Am nevoie de tine.

Deasupra lui, Bonnie închise ochii și strânse buzele pentru a înăbuși o exclamație de bucurie. Se întrebă dacă el îi simțea inima umflându-se de iubire și de încântare.

–Dacă te-ai căsători cu mine, m-ai putea avea în fiecare noapte. Și în fiecare zi. Aș fi a ta pentru totdeauna.

Ca pentru a-și întări spusele, își puse sânul pe gura lui și și-l frecă dintr-o parte în cealaltă de buzele lui.

–Sunt bună pentru tine, Pinkie.

El îi simți prin haine sfârcul întărindu-se de plăcere sub mângâierea umedă a gurii lui.

–Și eu sunt bun pentru tine.

Bonnie îi ridică bărbia până o privi în față.

–Ești foarte bun pentru mine.

Pinkie o trase în brațele lui.

–Ei bine, dacă tot suntem atât de al naibii de buni unul pentru celălalt, de ce nu faci un bărbat onorabil din mine?

Bonnie râse, și el o opri cu un sărut.

Zgomotul zăngănit răsună în întreaga încăpere lungă și slab luminată, iar Kari sări în capul oaselor. Mușchii o dureau, după ce stătuseră contractați atâta timp. Îi era în continuare frig și rămăsese nemișcată sub pătură ore întregi, încercând să se scuture de oroarea acelui loc.

Dar țăcănitul tocurilor pe podeaua de beton îi provocă un nou fior de teamă, ce o străbătu din cap până în picioare. Într-o cadență uniformă, pașii se apropiară de celula ei.

Umbra vizitatorului se proiectă lungă pe podea. Kari o privi tot mai cuprinsă de panică. Se opri direct în fața celulei ei. De-abia auzi clinchetul cheilor peste bubuitul inimii ei. Vizitatorul își întoarse capul spre biroul gardianului și lumina îi căzu pe chip.

–Hunter! exclamă, cu respirația tăiată.

capitolul 14

Intră în celulă. Dintr-o mișcare rapidă, Kari sări din pat și se aruncă în brațele lui. Îmbrățișarea lui o cuprinse cu totul. O ținu strâns lipită de el, repetându-i numele ca o invocație religioasă și îngropându-și fața în gâtul ei.

–Te simți bine?

–Ține-mă, doar ține-mă în brațe, șopti ea frenetic.

–Oricât de mult vrei.

Rămaseră agățați unul de celălalt. Nici unul nu rosti o vorbă. Nici măcar nu se mișcară. Ea se lipise de el cât se strâns putea, fără a deveni efectiv o parte din el. Trupul lui era puternic și cald. Îi oferea siguranță în acest coșmar trăit cu ochii deschiși. Minutele se scurgeau în tăcere.

În brațele lui, întunericul începu să se ridice și sentimentul de a fi fost prinsă în capcană se atenuă. Putea să respire din nou, fără a simți că stătea să se sufoce.

Într-un sfârșit, se desprinse ușor din brațele lui.

–Ce cauți aici?

–Oficial, interoghez un prizonier. Neoficial, vin să-ți aduc ajutor și alinare. Și iubire. O sărută ușor pe gură. Ai mâncat?

–Sergentul Hopkins mi-a adus cina cu ceva vreme în urmă. Am refuzat-o.

–Îți aduc eu ceva.

Dădu să plece, dar ea îl prinse strâns de braț și-l lipi din nou de ea.

–Nu, nu mă părăsi! Te rog! Ține-mă în brațe!

Hunter se apropie de pat cu ea în brațe și o întinse pe el. Se așeză pe margine și îi privi chipul umbrit. Îi ceruse intenționat sergentului Hopkins să nu aprindă luminile.

Avea acces la celulele închisorii pentru interogarea suspecților. Dar nu acesta era motivul pentru care se afla în acea celulă la acea oră din noapte. Își depășea limitele funcției și, cu riscul de a părea de-a dreptul clandestin, prefera să depășească acele limite pe întuneric.

–A fost foarte rău? o întrebă blând.

Kari se întinse după mâna lui și și-o lipi de obraz.

–Da. N-am crezut niciodată că ar putea fi atât de rău. Poate că la început mi-am închipuit că e o faptă oarecum nobilă să-mi petrec noaptea în închisoare. Poate că îmi doream atenția și lumina reflectoarelor. Dar, în realitate, închisoarea e înjositoare. Am fost teribil de înspăimântată. Nu e rezonabil, știu. Dar am fost. Mi-a fost teamă că, printr-o ciudățenie a sorții sau printr-un accident îngrozitor, s-ar putea să nu mai scap niciodată de aici.

Părea a fi la limita isteriei. Nu o mai văzuse niciodată atât de zdruncinată.

–Șșșș, șșșș, o liniști și îi mângâie părul cu gesturi blânde. Nu aș permite niciodată să se întâmple așa ceva.

–Dar poate că n-ar fi depins de tine, argumentă ea, fără pic de logică. Mi-a fost atât de frig!

Fără a se gândi la consecințe, Hunter se întinse lângă ea și trase pătura peste amândoi. Scoțând sunete ca de mic animal rănit, Kari se cuibări lângă el. Brațele i se încolăciră în jurul gâtului lui și își îngropă fața în gâtul lui.

–Te iubesc, te iubesc. Mi-e atât de teamă! Ține-mă în brațe!

Suferința ei îl străpunse ca un cuțit, făcându-l s-o simtă la fel de acut.

–O, Doamne, și eu te iubesc.

Își încrucișă brațele peste ea și o ținu strâns.

Dar ea își dorea să se apropie și mai mult. Buzele ei le găsiră pe ale lui. El pecetlui strânsoarea lor cu un sărut

fierbinte. Limba lui pătrunse adânc în mătasea umedă a gurii ei.

După câteva minute prelungi, își desprinse gura de pe a ei.

–Dumnezeule mare, ce nebunie, spuse, acoperindu-i gâtul cu sărutări scurte, presărate la întâmplare. Te-aș putea strânge de gât pentru că ne-ai băgat într-o asemenea încurcătură.

Ea își lipi obrazul de pieptul lui.

–Merit să fiu strânsă de gât. Trebuia să iau atitudine în privința dreptului unui reporter de a proteja identitatea surselor sale, dar mi-am dat seama că nu sunt făcută să fiu martir. Am fost nevoită să accept faptul că sunt, în esență, o lașă. Cum reușesc pușcăriașii să suporte detenția zi după zi, an după an?

–Puțini sunt atât de sensibili ca tine, iubire.

–Am să fac un material despre pușcăriași. Am să le studiez...

Hunter gemu.

–Hai să te scoatem pe tine mai întâi, înainte să te gândești la colegii tăi de celulă și la cum ai putea atrage atenția publicului asupra suferințelor lor.

Își ridică privirea pentru a-i studia chipul.

–De ce nu i-ai permis avocatului televiziunii să te scoată pe cauțiune?

–Ce rost ar fi avut toate astea dacă aș fi acceptat? Adevărata problemă aici e Primul Amendament. Știu că tu crezi că sunt doar o persoană buclucașă, încăpățânată și...

–Respect ceea ce-ai făcut.

Kari făcu ochii mari de uimire, iar Hunter chicoti.

–Asta o spune bărbatul din mine, nu procurorul districtual. Procurorul districtual încă mai e supărat pe tine. Dar te iubesc, Kari Stewart, și iubesc tot ceea ce reprezinți, declară, strângându-i din nou capul la pieptul

lui. Altfel, de ce mi-aș pune în pericol cariera venind aici și ținându-te astfel în brațe? Mi s-ar putea aplica pedeapsa maximă.

–Pentru abuz sexual asupra prizonierelor?

–Ceva de genul ăsta.

Ea îl sărută pe bărbie.

–Promit să nu te torn.

Sărutul pe care îl schimbară fu atât de satisfăcător, încât se scurseră câteva momente lungi până când gravitatea situației lor reveni în centrul atenției.

–S-ar putea să sfârșești aspru pedepsit dintr-o altă cauză, spuse ea încet, amintindu-și haosul produs de arestarea ei pe coridoarele secției de poliție.

–Susținătorii tăi s-au ocupat deja de asta. Am fost prezentat azi ca un căpcăun de cei din mass-media. Și cred că ai întrecut-o pe Ioana d'Arc în clasamentul femeilor conducătoare de cruciade. Ai o armată devotată în spate. M-au declarat dușman comun și m-au atacat din toate părțile.

–Îmi pare rău, Hunter. Sincer. N-am vrut ca povestea asta să pară un atac personal la adresa ta.

–Ei bine, iată o schimbare.

Ea râse.

–Ce-ai să faci ca să reintri în grațiile publicului?

–Am să aflu ce s-a întâmplat cu acei copilași și am să-i redau familiilor lor. Intuiția îmi spune că nu sunt morți.

–Sper că nu, spuse ea încet.

Se cufundară în tăcere, iar Kari ascultă cu drag bătăile inimii lui sub urechea ei. Cu doar câteva minute în urmă, mica celulă i se păruse amenințătoare. Acum, cu el întins lângă ea, ținând-o în brațe, întunericul rece fusese risipit. Se simțea în siguranță, îi era cald și bine.

–Mi-au luat ceasul de mână. Ce oră e acum?

–E târziu.

–Ai plănuit întâlnirea asta, nu-i așa? De-asta am fost plasată într-un sector fără alți deținuți.

–Da, am plănuit-o. Nu puteam să te las să-ți petreci noaptea singură în închisoare.

–Cum i-ai explicat sergentului Hopkins vizita ta?

Dacă zâmbetul pe care i-l adresase supraveghetoarei semănase câtuși de puțin cu rânjetul pe care îl îndreptă acum spre ea, acolo se găsea răspunsul la întrebarea lui Kari.

–Are o fire romantică. N-am făcut altceva decât să apelez la ea.

–Asta constituie un fel mită?

–Poate că i-am mituit emoțiile.

–Și nu ai plătit, până la urmă, pentru portocala aia pe care ai șterpelit-o de la magazinul alimentar.

Îl privi, prefăcându-se că îl cântărește atent.

–Cred că, dacă ai fi doar puțin încurajat, ai putea deveni destul de corupt.

–Deja s-a întâmplat asta. Stau întins într-o celulă de închisoare lângă o prizonieră, dorindu-mi din tot sufletul să o pot cunoaște într-o manieră carnală.

Chicotind, ea se lipi mai strâns de el.

–Asta îți dorești?

–Încetează, Kari, altfel o să ne trezim amândoi într-un bucluc și mai mare decât cel în care suntem deja. Ți-e suficient de cald?

–Hm, da, oftă ea. Rămâi aici! Nu te mișca! Există un oarecare avantaj în a folosi un pat îngust.

–Îți simt sânii lipiți de pieptul meu.

–A, da?

–Da. Ți-am spus vreodată ce sâni frumoși ai?

–Da.

–Data viitoare când vom face dragoste, am să le acord o atenție specială.

–O să aștept cu nerăbdare momentul.

Brațul încolăcit în jurul taliei ei se strânse și o trase mai aproape. Buzele lui îi rătăciră prin păr.

–Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor să fac dragoste cu tine, să mă întind după tine în toiul nopții și să te găsesc acolo, să mă trezesc dimineața cu tine în pat, lângă mine. Mai ții minte după-amiaza aceea în Breckenridge?

–Mi le amintesc pe toate. Va trebui să-mi dai mai multe detalii.

–Când a plouat.

–Hm, da.

–Chiar așa? Buzele îi alunecară în jos pe toată lungimea nasului ei, înainte de a planta un sărut dulce pe gura ei întredeschisă. Care parte ți-a plăcut cel mai mult?

–Totul. Îmi place când ne explorăm lent unul pe celălalt cu mâinile și cu buzele. Îmi place să-ți simt pielea și părul de pe piept și de pe abdomen. Îmi lasă gura apă când mă gândesc la gustul tău. Și ador să te simt în mine. Simt că mă umpli complet.

Respirația lui, suflându-i în ureche, era aspră și gâfâită.

–Ești strâmtă și caldă, șopti el, rostind cuvinte minunat de interzise. Întotdeauna perfectă pentru mine, perfectă. Apoi, gura lui o găsi pe a ei în întuneric și o străpunse cu limba. Când, în sfârșit, se separară, îi adăposti capul sub bărbia lui.

–Dormi, îi comandă răgușit.

–Vei rămâne cu mine?

–Voi rămâne cu tine.

–Te iubesc.

–Și eu te iubesc.

Inimile lor bătură laolaltă. Kari adormi.

Când se trezi, la prima geană de lumină, el plecase. Dar patul încă mai era cald acolo unde stătuse lângă ea, în noaptea întunecată.

Avocatul postului de televiziune WBTV semăna cu David Niven[1]. Avea aceleași manierisme urbane și se îmbrăca într-un stil mai mult decât elegant, deoarece purta mereu la rever o garoafă proaspătă. Când apăru în fața celulei ei, ceva mai târziu în acea dimineață, îi zâmbi fermecător.

–Bună dimineața, domnișoară Stewart!

Kari avu impresia clară că, dacă ar fi purtat pălărie, și-ar fi scos-o în fața ei, executând o plecăciune rapidă.

–Ați fost eliberată.

Kari detesta considerabil mai puțin celula închisorii decât în seara de dinainte, până să apară Hunter. Cu toate acestea, nu știu cum să plece mai repede când sergentul Hopkins îi deschise ușa.

–Mulțumesc, spuse pe nerăsuflate.

Avocatul o luă de braț și o conduse pe coridor. Ajungând la masa de lucru a sergentului Hopkins, Kari se opri.

–Mai doriți un autograf?

Chipul supraveghetoarei se lumină.

–Nu voiam să vă mai deranjez. Mulțumesc că v-ați amintit.

Kari semnă un autograf pentru Gus pe prima foaie a unui carnețel. Când i-l întinse femeii, o întrebă:

–Nu sunt cam lungi schimburile?

–Eu am lucrat în schimb dublu. Domnul McKee m-a rugat să fac asta ca să pot avea grijă de dumneavoastră.

Cu un zâmbet ușor, Kari dădu din cap și ieși din aripa de detenție, însoțită de avocat. La parter, își recuperă obiectele personale. Se asigură că elementele trecute în inventarul făcut cu o zi înainte se regăseau și în plicul maroniu, semnă documentul de eliberare și își strânse lucrurile ca să plece. De-abia atunci o opri o voce tunătoare.

–Stai o clipă!

[1] A fost unul dintre cei mai prolifici și mai cunoscuți actori englezi de film (1910–1983) (n.red.)

Kari se întoarse și ridică privirea spre chipul încruntat și intimidant al locotenentului Harris.

–Vreau să-ți spun o vorbă.

Polițistul îndrepta spre ea un deget gros, a cărui unghie era roasă până în carne.

Simți teama sufocând-o din nou. Era nevoită să se întoarcă la închisoare? Unde era Hunter?

–Domnișoara Stewart a fost eliberată pe cauțiune, interveni avocatul, pe un ton tăios.

–Asta e o discuție între mine și ea, mârâi Harris pe un ton războinic, descotorosindu-se de avocat cu o fluturare din mână, fără s-o slăbească din priviri pe Kari. Vii sau nu?

Era o provocare. Și, după cum știau prea bine Pinkie și Hunter, ea nu dădea niciodată înapoi în fața unei provocări.

–Bineînțeles.

Spre consternarea avocatului, Kari îl urmă pe Harris. Neavând încotro, îi urmă și el.

Urcară câteva trepte, o luară la dreapta pe un hol, apoi la stânga, intrând într-o încăpere mică. Deschizând ușa și conducându-i înăuntru, Harris îi prezentă pe cei dinăuntru.

–Prieteni de-ai tăi, cred.

Nu o mai văzuse niciodată pe femeia cu părul de culoarea ruginii și cu ochi căprui, plini de bunătate. Dar l-ar fi recunoscut oricând pe însoțitorul ei cu obrajii marcați de urmele cosurilor și cu o claie de păr blond ciufulit.

–Bună, spuse Grady Burton. Cred că am ajuns pe lista ta neagră, ei?

În ciuda oboselii, Kari râse.

–Să spunem doar că mă bucur foarte tare să te văd.

–Ea e, ăăă, doamna Plummer, spuse Grady. După ce am aflat că ai fost trimisă la închisoare din cauza noastră, ne-am întâlnit aseară și, ăăă, am hotărât să venim de bunăvoie.

–E foarte nobil din partea voastră, le zâmbi Kari amândurora. Faceți ceea ce trebuie. Eu nu v-aș fi divulgat niciodată numele, dar cred că poliția trebuie să afle tot ceea ce aveți de spus.

–Și noi credem la fel, replică doamna Plummer.

–Fiindcă au venit ei singuri, tu ai scăpat, interveni Harris. Îmi retrag acuzațiile împotriva ta.

Se aștepta ca ea să-i adreseze o plecăciune și mulțumiri înlăcrimate. Kari se mulțumi însă doar să dea din cap, în semn că auzise. Harris se încruntă. Putea băga spaima aproape în oricine, dar tipa asta era cât se poate de calmă. Își flutură din nou degetul neîngrijit sub nasul ei, la doar câțiva centimetri distanță.

–Să nu mi te mai bagi printre picioare de-acum înainte.

Ea ridică privirea spre fulgii de mătreață din părul lui.

–Am să mă străduiesc.

Sarcasmul ei trecu neobservat. Și se înșelase în privința lui. Nu mânca usturoi la prânz. Îl mânca la micul dejun.

Fără s-o mai lungească, avocatul o scoase din clădire. Lumina caldă a soarelui alungă răceala celulei. Închizând ochii, inspiră adânc de câteva ori din aerul proaspăt. Când îi deschise, o hoardă de reporteri începu să se adune pe trepte, cu microfoane și camere îndreptate spre ea.

–Fiți atentă ce spuneți, o avertiză avocatul. Fiecare cuvințel va fi citat.

Kari reușise să se împace cu noaptea petrecută în închisoare, dar avea să poată explica ce simțea în această privință? Unde era Hunter? De ce nu venise și el cu avocatul ca să o elibereze? De ce nu se aflase lângă locotenentul Harris? Nici nu apucase să-și treacă în revistă toate nelămuririle, când un reporter îi aruncă prima întrebare. Săturându-se de propriile neliniști, își înfruntă colegii de breaslă cu încredere.

–Cum a fost șederea în închisoare, domnișoară Stewart?

–Nu aș recomanda-o nimănui, zâmbi ea slab.

–Ați fost tratată rău?

–Câtuși de puțin. Mi s-a asigurat tot confortul posibil.

–Ați fost interogată de locotenentul Harris?

„Atenție", se avertiză singură. Era posibil să-l fi văzut cineva pe Hunter intrând în aripa de celule cu o seară înainte. Dacă nu menționa acest lucru, ar fi putut da naștere unor bănuieli.

–Am discutat cu domnul McKee aseară, răspunse evaziv.

–Despre ce?

–Despre identificarea surselor mele. Am refuzat.

–Ni s-a spus că doi angajați ai spitalului s-au prezentat azi-dimineață și sunt dispuși să împărtășească poliției ceea ce știu.

–Așa este, și mă bucur, din mai multe motive. Nu-mi făcea plăcere să mai petrec încă o noapte în închisoare.

Toată lumea râse.

–Mă bucur mai ales fiindcă sper că declarațiile pe care le vor face ei în fața poliției pot duce la găsirea copiilor dispăruți.

–Dacă ar fi să treceți din nou prin toate acestea, ați păstra secretă identitatea surselor de informații?

–Fără îndoială, răspunse ea cu însuflețire. Aceasta este una dintre cele mai ambigue probleme din acest moment. Eu cred în libertatea presei. Cred în dreptul la intimitate al individului și în sfințenia acelei intimități. Cred însă și în actul de justiție. Cu siguranță, nu scuz nicidecum răpirea copiilor din creșa unui spital. Dacă eu, personal, aș fi deținut informații concrete, i le-aș fi împărtășit procurorului districtual fără ezitare. Dar, în același timp, aș fi dispusă să ajung din nou la închisoare pentru a proteja identitatea surselor mele care, până în această dimineață, au dorit să rămână anonime.

–Nu cumva domnul McKee s-a folosit de această problemă pentru a se răzbuna pe atacurile dumneavoastră din trecut asupra lui?

–L-am atacat eu vreodată pe domnul McKee? întrebă ea, inocent.

Publicul râse din nou.

–La un moment dat, reportajele dumneavoastră aveau o orientare destul de pronunțată în acest sens, remarcă un reporter. Aproape că l-ați acuzat pe procurorul districtual că se folosește de poziția sa pentru a-și promova cariera politică, indiferent de mijloace.

Kari era foarte obosită. Știa că arăta groaznic. Se îmbrăcase ca pentru închisoare, nu ca pentru o conferință de presă. Își simțea machiajul, vechi de o zi, adunat grămadă pe piele și mânjit. Hainele îi erau șifonate.

Dar întrebarea respectivă îi stârni toată atenția. Ajunsese la o concluzie importantă, la un moment dat, în cursul nopții, care însă rămăsese fragmentată și incompletă. Acum i se formulă clar în minte.

–La un moment dat, atitudinea mea față de domnul McKee era subiectivă.

–Din cauza acuzațiilor formulate de acesta împotriva răposatului dumneavoastră soț?

–Da.

Avocatul se puse stavilă între ea și camerele de filmat:

–Aceste întrebări nu au nici o relevanță pentru situația actuală. Domnișoara Stewart nu mai are comentarii.

–Ba da, am, replică ea, iar mulțimea agitată se cufundă în tăcere.

Nici măcar zgomotul mașinilor care treceau pe-acolo nu păru să afecteze liniștea brusc instalată.

Cu doar câteva luni în urmă, ar fi sărit pe această ocazie ca să-l facă albie de porci pe Hunter McKee. Acum, avea de gând să folosească momentul pentru a-i lua apărarea.

În loc să mai arunce răutăți despre cum păta reputația unor bărbați răposați, despre cum le transforma în victime

pe văduvele lor, cum se folosea de procese controversate ca puncte de sprijin care să-i permită să avanseze în carieră, avea de gând să treacă de partea lui. Deținea puterea de a-l distruge, dezvăluind faptul că se strecurase în celula ei în toiul nopții.

O, cât de dulce era secretul pe care-l păstra!

Cum de fusese vreodată în stare să-l considere un oportunist manipulator? Bărbatul pe care îl iubea era un bărbat integru, care nu avea nevoie să se dedea jocurilor politice pentru a câștiga încrederea publicului. Ca să nu încalce un principiu în care credea ferm, o trimisese la închisoare pe femeia pe care o iubea. Dar riscase și să-și distrugă cariera, petrecându-și noaptea alături de ea în celulă.

Reporterii nerăbdători care o fixau cu privirea aveau să se agațe strâns de fiecare cuvânt pe care îl rostea. Avea să fie citată, înregistrată și fotografiată. Cu un an în urmă, ar fi folosit orice armă care i-ar fi căzut în mână pentru a-l distruge pe Hunter McKee. Dar acum nu se putea gândi decât la faptul că-l iubea atât de mult.

–E adevărat, începu ea încet, că, la un moment dat, îi purtam pică din motive personale domnului procuror districtual McKee. Dar asta a fost tot – pică din motive personale. Într-un mod complet neprofesionist, m-am folosit de accesul meu la mijloacele de informare în masă pentru a-l vorbi de rău.

Simți cum emoția o copleșește și speră din tot sufletul că nu avea să izbucnească în lacrimi.

–Spre deosebire de mine, el și-a separat sentimentele personale de obligațiile profesionale, în acest caz. Este un om integru. A refuzat să facă un compromis, indiferent cât de mare ar fi fost prețul pe care îl avea de plătit din punct de vedere personal. S-a opus ferm deciziei mele de a refuza să-i ofer informațiile. A acționat conform convingerilor sale, în singurul mod în care putea să o facă.

Își dădu seama că reporterii erau dezamăgiți. Ceea ce spusese era cât se poate de sincer și din inimă. Își organizase gândurile în minte, se împăcase cu ele, le recunoscuse, înainte de a le exprima cu voce tare. Dar nu fuseseră genul de afirmații care să stârnească scandaluri și să asigure material pentru știri.

–Acum, am să vă rog să ne scuzați, interveni din nou avocatul, dar domnișoara Stewart a trecut printr-o experiență oribilă.

Și, prinzând-o de cot cu o mână surprinzător de puternică, o conduse spre mașina lui.

Pentru editorii de știri, a fost o zi record. Edițiile de noapte ale emisiunilor de știri erau pline doar de reportaje despre doctorul și asistenta care făcuseră o rețea de trafic cu nou-născuți într-unul dintre cele mai importante spitale din oraș. Cei trei copii care fuseseră răpiți și vânduți fuseseră găsiți. Li se luaseră lungi interviuri părinților înlăcrimați. Medicul își ascunsese fața când fusese dus, încătușat, din mașina poliției la închisoare.

Kari era supărată că nu luase parte la toată tevatura, dar Pinkie refuzase să-i dea voie să lucreze în ziua respectivă. Când avocatul o lăsase la sediul postului de televiziune, lui Pinkie îi sărise țandăra. Nu-i dăduse voie nici măcar să-și verifice corespondența de pe birou.

–Du-te acasă! Odihnește-te! Eu și Bonnie vom trece pe la tine după serviciu. Acum, șterge-o, sunt ocupat. S-a dus cineva să discute cu soții Hus... Hoos... sau cum naiba i-o chema? E cineva pe drum spre ei? Haideți, mișcați-vă fundurile de-aici!

Ajunși la apartamentul lui Kari, Pinkie savurase cele două pahare de whisky pe care i le permisese Bonnie, în vreme ce aceasta transformase o plasă de alimente într-o mâncare gătită în casă. Plecară imediat ce terminară cu spălatul vaselor.

Seara se întindea goală în fața lui Kari. Dormise mult în după-amiaza aceea, așa că nu-i era somn. Nu reușea să se concentreze asupra unei cărți; la televizor nu era nimic de văzut; nu avea cu cine să discute. Nu avea altceva de făcut decât să-și umple orele cu îngrijorare.

De ce nu sunase Hunter? Știa că, probabil, fusese ocupat toată ziua, dar cu siguranță ar fi putut găsi cinci minute să sune și s-o întrebe cum se simte, sau în ce stare sufletească este, sau s-o fi întrebat ceva, orice. De ce nu luase legătura cu ea?

Se făcuse aproape miezul nopții când încă se mai chinuia cu aceste gânduri și auzi soneria de la intrare. Alergă la ușă. Îl zări prin vizor, oftă ușurată și deschise.

–Pot să intru?

Ea se dădu la o parte.

–Aș vrea să beau ceva.

Fără să aștepte permisiunea ei, se duse direct la barul mobil și își turnă un pahar de scotch tare, pe care îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură.

Părea buimăcit. Intrase, ținându-și sacoul și vesta aruncate pe umăr, agățate într-un arătător îndoit. Le aruncase pe canapea din mers. Cămașa îi era șifonată și îi atârna lălău din pantaloni. Își desfăcuse nodul de la cravată. Pe bărbie îi apăruse o umbră de barbă. Obrajii îi păreau scobiți și avea pete vineții de oboseală în jurul ochilor. Pentru prima dată, ochelarii nu-i mai dădeau un aer de distincție, ci păreau grei pe nasul lui. Dacă părul lui avusese parte recent de ceva atenție, aceasta nu se datora decât degetelor lui nerăbdătoare.

Dar în ochii ei plini de iubire, nu arătase niciodată mai bine.

Își îndreptă privirea spre locul unde rămăsese ea, în mijlocul încăperii. O umbră de zâmbet îi înflori în colțul gurii. Bluza ei era pătată cu vopsea. Jeanșii ei aveau o gaură într-un genunchi. Părul îi era o masă dezordonată de bucle

blonde. Arăta zdrențăroasă și confortabil îmbrăcată, dar extrem de apetisantă.

–Nu te-ai ales cu probleme, după noaptea trecută?

–Doar cu un cârcel la gât.

Hunter îi răspunse la fel când ea zâmbi, amintindu-și cum îi ținuse capul la pieptul lui.

–Nimic altceva?

–Nu.

Privirea ei alergă neliniștită prin cameră. Dintr-un motiv pe care nu-l putea identifica, se simțea incredibil de emoționată.

–Ai văzut ediția de seară a știrilor?

–Da.

–O, spuse cu o voce stinsă. Ai văzut reportajul despre mine?

–Da.

–Ai auzit ce-am spus despre tine?

–Da.

Indiferența lui calmă aprinse în final scânteia propriei ei enervări. Îndoi puțin un genunchi, adoptând o poziție arogantă. Își înfipse pumnii în talie și întrebă:

–Ei bine, fir-ar să fie, ce părere ai avut? Zii ceva!

Hunter se apropie de ea încet. Preț de câteva clipe nesfârșite o fixă cu privirea. Apoi, mâna i se ridică brusc, o luă de după gât și îi ridică fața spre gura lui aplecată, sărutând-o cu o pasiune mistuitoare. Buzele ei cedară în fața măiestriei buzelor lui, iar gura ei nu avu încotro și se supuse asaltului limbii lui.

Șovăielnic, Kari ridică mâinile spre umerii lui. Apoi, când vârful limbii lui atinse punctul sensibil aflat chiar în spatele dinților de sus, își înfipse degetele în înduioșătoarea dezordine a părului lui.

Brațele lui o încercuiră și o strânseră la piept câteva secunde.

–Ești o femeie extraordinară, știai?

Mâinile lui porniră într-o căutare îndrăzneață, ce o făcu să se agațe de el, slăbită.

–Te iubesc.

–Știu. Practic ai trâmbițat asta în lumea întreagă. Doamne, când am văzut reportajul de știri...

Gura lui o prinse flămândă pe a ei.

Când îi dădu drumul, într-un sfârșit, ea spuse gâfâit:

–Aș putea să te ucid, Hunter McKee. Unde-ai fost toată ziua? De ce nu m-ai sunat? Am fost înnebunită de grijă.

Între sărutările pe care i le presără pe față și pe gât, îi explică:

–Azi-dimineață s-a dezlănțuit iadul pe pământ, când Burton și doamna Plummer au intrat în biroul meu. I-am dat pe mâna lui...

–O, da, acolo, oftă ea, răsucindu-și trupul după al lui pentru a face loc mâinilor lui iscoditoare. Dinții ei îl prinseră ușor de lobul urechii.

–... pe mâna lui Harris. Știam că aveai să fii eliberată în doar câteva minute. Sincer, nu am avut timp să te caut și să sărbătoresc eliberarea ta.

–Te iert, șopti ea în pădurea de păr de pe pieptul lui, smulgându-i nasturii cămășii. Cravata zăcea deja pe podea, victimă a mâinilor ei nerăbdătoare.

Hunter își duse mâna la ochelari.

–Nu, lasă-i la ochi!

–Să-i las?

–Ca să nu-ți scape nimic, îl tachină ea. Ce s-a întâmplat apoi?

–M-am dus personal la spital și am băgat-o în corzi pe asistenta implicată. Ea... Doamne, Kari, cât timp a trecut de când nu am mai făcut dragoste? Nu mai...

–Spune-mi despre asistentă.

–Asistentă? A, da, asistenta. A cedat și a început să vorbească. Am trimis-o la secție, escortată de poliție, ca să i se înregistreze mărturia, și am pornit după doctor.

Bluza lui Kari fu aruncată la pământ. Mâinile lui îi acoperiră sânii.

–A fost o zi aglomerată.

Cu o răsucire lentă, limba lui își croi din nou drum în gura ei. Trupul ei se mulă după al lui și amândoi lăsară să le scape un oftat de dorință.

–Continuă... aaa, Hunter. Sfârcurile i se întăreau sub degetele lui convingătoare. Spune-mi totul!

–Apoi i-am strâns pe părinții copiilor dispăruți și le-am spus că secțiile de poliție au început să le caute copiii în orașele pe care le indicase asistenta. Copiii se vor întoarce mâine la familiile lor.

–Ești un erou.

Îi trase cămașa din pantaloni.

–Sfârșitul poveștii, încheie mișcându-și fierbinte gura peste sânii ei. Te doresc. Gata cu vorbăria.

–Încă ceva. Pinkie și Bonnie se căsătoresc.

Degetele ei se încâlciră în părul din jurul buricului lui.

–Bravo lor!

Îi desfăcu fermoarul jeanșilor, zgâriindu-i pântecul exact deasupra lenjeriei intime.

–E furios pe tine fiindcă m-ai lăsat să ajung în închisoare.

Degetele ei vioaie îi desfăcură catarama de la curea, apoi fermoarul.

–Nici eu nu sunt prea încântat de el.

–De ce anume? toarse ea, cu buzele lipite de gâtul lui.

Degetele lui talentate știau exact unde să o atingă, unde să o mângâie, ce să-i facă pentru a o face să se topească.

–Nu reușește să te ferească de probleme. O, Doamne, șuieră el. Și degetele ei erau la fel de talentate. Cu o voce câtuși de puțin uniformă, continuă: De acum înainte vreau să-ți dea de lucru doar pe cele mai necontroversate subiecte cu putință.

–Pardon? Întrebarea ei luă forma unui oftat ușor. Hunter își strecurase mâna în chiloții ei și, odată cu jeanșii

îi lăsă să alunece în jos. Kari își scoase picioarele din ei. De ce?

–Ne vom căsători. După aceea, n-o să te mai pot trimite la închisoare, sau nicăieri altundeva departe de mine.

Mâinile îi prinseră fesele și o ridicară, aducând-o în poala lui. Ea îi primi bărbăția în ea și își încrucișă picioarele în jurul coapselor lui.

–Nici măcar pentru o noapte.

Hunter își împinse șoldurile în față, iar Kari începu să geamă de plăcere, dar nu înainte de-a avea ultimul cuvânt:

–Tiranule!

Kari Wynne are toate motivele din lume să-l urască pe procurorul Hunter McKee. Deşi nu a provocat direct moartea soţului ei, un respectabil consilier municipal, implicarea lui McKee în investigaţia referitoare la dispariţia unor fonduri guvernamentale îi zdruncină din temelii întreaga existenţă. În mijlocul scandalului enorm generat de conflictul dintre ei, Kari caută cu disperare să dezlege misterul din jurul morţii soţului ei şi să afle ce-a fost adevărat în căsnicia lor. Dar omul care i-a distrus reputaţia şi viaţa, pe care ar trebui să-l urască din toată inima, trezeşte în ea o pasiune cum n-a mai cunoscut vreodată.

De la succesul primului său roman, în 1981, Sandra Brown îşi dedică mare parte din activitatea literară romanelor de dragoste. Dintre cele peste 70 de titluri din palmares, publicate în 33 de ţări, în peste 80 de milioane de exemplare, 60 s-au aflat pe primele poziţii în clasamentul celor mai bine vândute cărţi al publicaţiei *The New York Times* şi au consacrat-o drept una dintre cele mai importante autoare contemporane. Printre numeroasele distincţii literare primite se numără şi *Texas Medal of Arts*, în 2007, şi *Premiul pentru întreaga carieră* oferit de Asociaţia scriitorilor americani de romane de dragoste.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-554-8
9 786066 005548
Lira